

BROJ 117

CENA 3.000 din.

NINJA

SENKA SEČIVA

3,40 DEM 30 ATS 25 SEK 2.800 DEN 150 SIT

Derek Finegan

SENKA SEČIVA

Derek Finegan
SENKA SEČIVA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1993. DEN PRESS

NINDA 117 — FEBRUAR 1993. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

SENKA SEČIVA

Otvorio je naglo oči. Sobu je ispunjavala gotovo potpuna tama. Samo je, nekoliko inča od njegove desne ruke belasalo žensko bedro, golo i glatko. Ništa se nije čulo, ali on je bio siguran da se dešava nešto — da se već desilo — i da ga je baš to probudilo. Da li je to bio jedva čujan zvuk koraka na kamenim stepenicama na prilazu kući? Ili prigušeni razgovor dva muška glasa? Ili zvuk paljenja uapljaca, kojim je neko, tamo ispred kuće, palio cigaretu?

Lesli Eldridž nije znao tačno da kaže šta je to bilo, ali je bio više nego siguran da dva muškarca stoje ispred ulaza u kuću, i da jedan od njih nervozno puši... Pogledao je u Sumiko. Ona je mirno spavala. Lesli ustade, spuštajući bešumno gola stopala na pod.

Nije palio svetlo. Kretao se kroz zamračenu kuću sa izu-

zetnom lakoćom, jer je poznavao raspored nameštaja više nego dobro. Prišao je ulaznom holu. Ispitivao je svoja osećanja — svoj haragei, volšebni osećaj za opasnost — i nije osećao nikakvu opasnost...

Kroz mutna stakla na ulaznim vratima je mogao sasvim jasno da vidi dve senke kako se lagano kreću, kao da se dvoje da li da pokušaju da pokucaju ili ne. Bilo je to prilično razumljivo, jer je bilo tri časa posle ponoći!

— Ne znam kako si uspeo da me nagovoriš na ovo? — rekao je jedan od dvojice pred kućom i Lesli ga je odlično čuo. Prepoznao je glas.

— Nemam mnogo vremena — rekao je mirno, ali izuzetno čvrsto drugi čovek. Njegov glas je Lesliju bio potpuno nepoznat.

— Možda on i nije u kući? — rekao je prvi čovek.

— Jeste! — reče drugi i Leslie gotovo pretirano. Glas tog čoveka kao da nije izlazio iz grla, već odnekle iz dubine njegovog tela. Kao da je dolazio ravno iz srca. Bilo je nešto veoma čudno u tom glasu.

Vrativši se do vešalice na kojoj je pronašao kućni mantil, Leslie je dozvolio dvojici noćnih posetilaca da se konačno odluče. I, kada se najzad začulo kucanje na vratima, Leslie je stajao ispred njih obučen u kućni mantil, mirnog, smirenog lica, ali sa prilično radoznalosti u čeličnoplavim očima. Otvorio je vrata ne suviše naglo kako ne bi preplašio goste. Rekao je:

— Dobro veče, Bili! Nije baš vreme za posete, zar ne?

Bili Obata, Lesliejev dugogodišnji prijatelj, foto-reporter jednog malog lista namenjenog Amerikancima japanskog porekla, koji je živeo u Nihonmačiju, kvartu San Franciska nastanjen uglavnom Japancima, ustuknu iznenađeno. Učinilo mu se da nije ni morao da kuca. Učinilo mu se da je Leslie već nekoliko minuta stajao iza vrata. Upravo kao što je i bilo...

— Dobro veče — promuća Bili. Pokušao je da se osmehne, ali je bio suviše smeten da bi to ispalo kako treba.

Iza njegovih leđa je stajao čudan čovek, ne naročito visok, ali po konstrukciji tela veoma snažan. Od odelja je imao košulju od jelenske kože, ukrašenu indijanskim ornamentima, i jednostavne pantalone od istog materijala, a na nogama plasične mokasine. Najčudnija je bila njegova kosa. Leslie se nije mogao setiti da li je ikada u životu video čoveka sa dve dugačke pletenice koje tako prkosno vise iza muških ušiju!?!

— Ovo je... — gotovo je zamućao Bili Obata. — Ovo je Nikagat!

— Drago mi je — rekao je domaćin. — Ja sam Leslie.

— Znam — rekao je čovek sa pletenicama savršeno spokojno.

— Ne bih želeo da ispadnem neučtiv — reče Leslie — ali, da nije malo kasno za posetu?

— Nemam mnogo vremena — rekao je mirno Nikagat. Iako je imao istaknute jagodice, kao i Bili, i prilično kose oči, kao i Bili, njegovo lice nije bilo ni izdaleka nalik na lice kakvog Japanca. Nikagat je bio pravi američki Indijanac.

— Nemaš pojma, Les, koliko me je namučio! — kao da se žalio Bili Obata. — Prosto

me je naterao da odmah dođe mo kod tebe.

Lesli otvori širom vrata i upali svetlo u holu. Pozvao je noćne posetioce rukom unutra. Istovremeno je hitro ali veoma pažljivo osmotrio okolinu iza njih. Nije bilo ničega sumnjivog. Lesli je mogao sa sigurnošću da kaže da oseća da ta noćna poseta u sebi ne krije ništa opasno, ali je bio naviknut na opreznost...

— U svako drugo vreme bih vas svakako zadržao, bar na doručku — reče Lesli trljajući oči. — Ali... zaista se bojim da je prilično kasno, ili rano... Razumete li?

— Žao mi je — rekao je Nikagat. — Ali, nemam vremena. Morao sam noćas da dođem do vas!

— Jedan Bilov i moj zajednički prijatelj, Tabasko Pit, ima običaj da kaže, kada dođe do toga »morati«: Mora se samo umreti, ali ni to nije naučeno dokazano! — rekao je Lesli.

Indijanac pogleda Leslija raširenih očiju. Ono što je Lesli rekao kao da ga je iznenadilo više nego što bi bilo koga mogla da iznenadi ta Pitova došetka.

— Bojim se da ste u pravu — reče Indijanac. — Sasvim u pravu.

— Ne razumem? — reče Lesli. — U čemu sam ja to u pravu?

— Sve ću vam objasniti — rekao je Nikagat, pogledavši u Bilijsa i izgovorivši mirno: — Bili, zahvalan sam ti za sve! Zbogom!

— Molim?! — Bili se zaista našao u čudu. Bio je dobroćudna osoba koja je uvek imala želju da nekome pomogne. Sada mu nije bilo jasno od kakve bi pomoći mogao biti ako ode, ali mu je bilo jasno da Nikagat želi da ode.

— Pokušaj da me shvatiš, Bili — reče Indijanac. — Ono što imam da kažem Lesliju... bolje je da ti i ne znaš o čemu se radi.

— Ali... kako ćeš se vratiti? — upita Bili Obata. — Znaš valjda da sam te dovezao ovamo svojim kolima!

— Lesli će se pobrinuti za mene — reče uvereno Indijanac.

— Hoću li? — upita Lesli glasno samog sebe.

— Naravno da hoćete — reče Nikagat spokojno.

— Les, druže, izvini! — reče Bili. — Nikagat je dobar momak, ali ima neke čisto urođeničke mušice. Pokušaj da ga razumeš.

— Svi mi imamo neke mušice — reče blago Lesli.

— Ovim... time što sam ga doveo noćas kod tebe, vraćam mu jednu staru uslugu — reče iskreno Bili. — Dobro, onda... Idem ja!

— Hvala ti, prijatelju — reče sa toplinom Nikagat Biliju. Stegao mu je ruku sa izrazitom čvrstinom.

Bili malo uvrnu lice gledajući u Leslija koji mu se nasmeši pokušavajući da ga ohrabri i da mu stavi do znanja da se pomirio sa činjenicom da ostatak noći neće provesti u okrepljujućem snu, već u razgovoru sa jednim Indijancem čudnog izgleda i još čudnijeg ponašanja.

Gledajući Bilija kako odlazi, prilazeći svom automobilu, Nikagat je šaputao nešto što Lesli nije razumeo. Samo mu je intuicija rekla da je to nekakav indijanski jezik. To šaputanje mu je ličilo na molitvu.

Lesli zatvori vrata kada se uverio da se Bilijev automobil izgubio iza ugla. Pogledao je svog gosta.

— Dakle? — rekao je. — Pošto smo tu... Mislim, hoćete li možda nešto da popijete?

— Ne — reče hladnokrvno Nikagat. — Nemam vremena...

— Čekaj malo! — prekide ga Lesli podižući ruku pomalo nestrpljivo. — Verujem da ćemo

se bolje razumeti, ako mi odmah objasniš zašto stalno ponavljaš da nemaš vremena?

— Umreću ovog jutra — reče Indijanac neverovatno hladno. — Vi ste bili u pravu kada ste rekli ono o neminovnosti smrti... To je bila šala, znam, ali u mom slučaju je istina.

— Nisam siguran da sam se uopšte probudio — reče Lesli. — Hoćeš da mi kažeš kako nameravaš da se ubiješ ovog jutra?

— Ne! — odgovori Indijanac. — Ubiće me!

— Opa! — Lesli podiže obrve. — Siguran si da neko želi da te ubije, i to baš ovog jutra?

— To je duga priča — reče Nikagat. — Možda bi bilo udobnije da je saslušate sedeći?!

— Okej! Ovarno... — reče Lesli i povede svog nenadanog posetioca ka velikoj dnevnoj sobi. Upalio je svetlo i nasuo sebi malo konjaka, tek da mu nešto zagreje želudac. Još i-vek je bio pomalo zbunjen Indijančevom pojavom i ponašanjem.

— Moje ime je Džon Heven — reče Indijanac mirno kada je seo.

— Hej! Mene nije lako zbuniti, čoveče, ali sada sam zaista nekako zbunjen — reče Le-

sli umalo ne pljesnuvši rukama. — Zar Bili nije rekao da se zoveš Nikagat?

— To je moje indijansko ime — reče Indijanac bez trunke uzbuđenja. — Ja sam iz plamena Modok. Živeo sam u rezervatu na Igl Lejku, sa ostalim saplemenicima. Nije nas ostalo mnogo...

— Stani! — prekide ga Lesli ne naročito žučno. — Prvo da raščistimo nešto! Zašto si došao kod mene?

— Razumećeš sve, prijatelju — odgovori Indijanac. — Treba samo da me saslušаш!

— Okej! — klimnu Lesli glavom. — Neka bude! Govori!

— Rekoh već, ja sam Modok. To je ono pleme koje su gotovo uništili kod Okamenjenog korita 1873. godine, ali nije zlo ako ti to ne znaš, prijatelju... Shvatićeš zašto dozvoljavam sebi da te zovem prijatelju! Vrlo brzo ćeš shvatiti... Godine 1909. vlada SAD je mom plemenu dodelila nešto malo zemlje na mestu gde su bila tradicionalna lovišta Modoka. Tada nas je bilo, nećeš verovati, svega pedeset! Tačnije : pedeset jedan! Danas nas je stotinu trideset i osam! Od danas jedan manje...

— Da li svi Modoci govore tako nepovezano? — upita Lesli mirno.

— Ja nisam običan Modok — reče Džon Heven, zvani Nikagat. — Ja sam vidoviti Modok! Vinema me je otkrila dok sam još bio dečak!

— Ko je Vinema? — upita Lesli.

— Ona je vrač — odgovori Nikagat.

— Ona?! — iznenadi se Lesli. — Žena? Žena indijanski vrač?

— Za razliku od vas... mislim doseljenika na ovaj kontinent — reče Indijanac bez uzbuđenja, čak i bez ironije. — Kod Modoka su žene potpuno ravnopravne sa muškarcima. Vinema je vrač!

— Baš bih voleo da je upoznam — osmehnu se Lesli.

— Hoćeš — reče Nikagat. — Upoznaćeš je.

Lesli pogleda u Indijanceve oči. Ponovo je imao osećaj da se događa nešto čudno. Veoma čudno. Ali, čutao je i čekao da god nastavi:

— Vinema je razumela šta znače moje priče koje sanjam. Ona je prva znala. Ona mi je objasnila kako da i sam naučim budućnost iz svojih snova. U mom narodu su retki ljudi poput mene. Možda zato što nas je tako malo. Vinema je

rekla da sam važan svom narodu zato što mogu da vidim njegovu budućnost. Valjda je jasno koliko budućnost može da znači narodu koji je jedva preživio sopstvenu prošlost!?! — Zvuči logično — rekao je Lesli.

— Zato sam došao ovamo — rekao je Nikagat. — Znam da Modocima pretili istrebljenje. Sanjao sam da ih gaze ogromne gusenice i da niko nije preživio. Sanjao sam da ih tog gaženja može spasiti čovek koji je danju čovek, a noću crni duh. Sanjao sam da taj crni duh nije kosook, ali zna veštinu kosookih ljudi. Sanjao sam da taj čovek može da zaštiti Modoke. Morao sam da ga pronađem...

— Nastavi — rekao je tiho Lesli. — Slušam te vrlo pažljivo!

— Mislim da ti je sada jasno, prijatelju — reče Indijanac. — Ja znam tvoju tajnu! Ti si danju običan čovek, a noću se možeš po volji pretvoriti u nevidljivog crnog duha sa dugim mačem, i poseduješ mudrost i veštinu koja od tebe čini moćno biće. Sve si to naučio u zemlji preko mora, a pre toga si u jednoj zemlji takođe preko mora video patnju i okusio smrt. Zapamtio si miris smrti i pozeleo da naučiš kako

da se suočavaš sa njom! I, naučio si!

— A Bili Obata? Odakle on ovde? Jesi li i njega sanjao? — upita Lesli oprezno.

— Sanjao sam da čovek — duh živi u kući na litici iznad mora i da će me u tu kuću dovesti prijatelj kosih očiju, kome sam u snu prepoznao lice. Jedini čovek kosih očiju koga sam poznavao bio je Bili. Pitao sam ga da li poznaje Amerikanca koji je živio u njegovoj zemlji, u Japanu. Kada je pomenuo tvoje ime moje srce je zaigralo i moja misao se vinula visoko u nebo, poput oslobođenog sokola! Znao sam!

— Koliko on zna od svega toga? — upita Lesli.

— Ne zna ništa — reče Nikagat. — Ne zna ni da ću umreti danas.

— Kako znaš da ćeš umreti danas? — upita Lesli.

— Tako mi je rečeno u snu — odgovori Indijanac. — Dva čoveka će me sresti pre nego što sunce bude iznad krovova kuća, danas... Neće me pitati za ime, zato što me neće zbog imena ubiti. A ubiće me! Pucće iz automata. Mislim da će koristiti »uzi«! Mnogo kuršuma!

— Znaš li ko bi mogao da želi tvoju smrt? — upita Lesli.

— Znam, ali me neće ubiti zbog toga. — reče Nikagat spojno, zatim nastavi: — U snu mi je rečeno da će ratnik sličan noći doći da spase MODOKE, ali samo ako ja nikome ne otkrijem njegovu tajnu. Ništa više nisam sanjao, a ti vidi kako možeš sve to da razumeš!

— U kakvoj opasnosti je tvoje pleme? — upita Lesli.

— Postoji samo jedna stvar koja može da usmrti narod Modoka — reče Nikagat. —

— Zbog nje umalo nismo izumrli. Zlato! Zlato je u našem rezervatu. Opet! Kao pre više od stotinu godina. Beli čovek želi zlato, ali ne želi MODOKE!

— Ko su ti beli ljudi? — upita Lesli.

— Oni ne znaju za zlato — reče Indijanac. — Ne znaju još! Tek za neko vreme će saz nati, a onda će poželeti da pobiju MODOKE. Želeće da ih unište i prisvoje zemlju iz rezervata! Oni će biti moćni, veoma moćni! Ali, jači od njih je čovek koji zna da postane nevidljiv!

— Zar nisu oni... zar te neće oni ubiti? — upita Lesli pomalo sa nevericom.

— Ne — reče prosto Nikagat. — Ljudi koji će poželeti da unište moj narod i ljudi koji će pucati u mene nisu isti.

— Pomalo me zbunjuješ, prijatelju — reče Lesli. — Ako sam dobro razumeo, najavljuješ mi svoju smrt samo da bih ti poverovao i pomogao tvom plemenu? Naravno, pod uslovom da sam ja uopšte taj iz tvojih snova!

— Dobro si me razumeo — reče Indijanac.

— Ko zna da si krenuo kod mene — upita Lesli.

— Ne zna niko — reče Nikagat. — Ni Vinemi nisam rekao. Ni Šonšinu...

— Ko je Šonšin? Žena opet? — upita Lesli.

— Ne! Šonšin je poglavica Modoka — reče Nikagat. — On uvek zna gde su mu ljudi. On i Alfred Sends. Alfred je policajac koji nadzire rezervat.

— Govoriš kao da ti rezervati izgledaju još uvek poput onih iz naturalističkih filmova o Indijancima.

— Izgledaju gore — reče Nikagat. — Uostalom, videćeš!

— Kako si siguran u sve to? — upita Lesli, mada je znao da mu veruje. Potpuno, bez ostatka, i bez ikakve sumnje.

— Ja ću održati svoj deo pogodbe sa sudbinom — reče Nikagat. — Neću otkriti tvoju tajnu. Neću ni moći da je otkrijem! Mrtva usta ne govore. Ako ja ne otkrijem tvoju tajnu, ti ćeš otići u Igl Lejk, i on-

da će se sve dogoditi. Ti ćeš već prepoznati događaje!

Lesli je gledao u Indijanca sa izvesnim strahopoštovanjem. Taj ponositi čovek je sedeo tu, ispred njega, i ne trepćući govorio o svojoj smrti, baš kao što je savršeno mirno govorio i o tragičnoj prošlosti svog naroda, i o neizvesnoj budućnosti. Postojala su samo dva tumačenja takvog ponašanja: ili je Nikagat bio malčice duševno poremećen, što nije redak slučaj sa Indijancima iz rezervata, ili zaista zna sudbinu koja mu je predodređena! No, Lesli je pre mogao da poveruje u ovo drugo. Jer, Indijanac je imao vrlo važan dokaz da je u stanju da vidi ono što niko drugi nije mogao da zna. Ipak, Lesli je hteo da bude sasvim siguran. Upitao je:

— Šta još znaš o meni?

— Znam da je žena sa kosim očima tvoja žena. Sanjao sam da umeš da ubiješ pogledom, i prstom i na mnogo načina, ali da nisi ubio bez razloga i nevinog. Znam da drugi ljudi slični tebi ubijaju jer su plaćeni ili obavezni, ali ti ne. Ne razlikuješ se od njih samo zato što si belac, već i po tome! Sanjao sam i da će tvojoj kosočkoj ženi teći krv!

— Je l' ti to meni govoriš da će moja kosooka žena dobi-

ti menstruaciju? — Lesli se umalo nije glasno nasmejao.

— Ne — reče Nikagat.

U tom trenutku se začu prasak iz spavaće sobe i Sumiko nešto uzviknu, a Lesli brzo skoči i u tri-četiri skoka se nađe na ulazu u sobu. Upalio je svetlo i sa nevericom gledao kako Sumiko kupi krhotine čaše koju je razbila dok joj sa dlana curi tanak mlaz krvi... Lesli priskoči uzimajući u svoje dlanove njenu okrvavljenу ruku.

— Nije ništa strašno — reče Sumiko uz pospan osmeh. — Samo ogrebotina. Ko je to u kući?

— Jedan prijatelj — odgovori Lesli. Još uvek je bio pod utiskom onoga što mu je predskazao Indijanac.

— U ovo doba?! — zapita Sumiko noseći krhotine razbijene čaše prema pepeljari.

— Bilo je hitno — odgovori Lesli. — Da ti stavim flaster?

— Mogu i sama, mili — reče Sumiko. Krenula je prema kupatilu. — Vрати se gostu.

Lesli poljubi vrškove svojih prstiju i dodirnu je tim prstima po obrazu. Ona mu uzvraća osmehom pre nego što je nestala u kupatilu. Lesli je sa zadovoljstvom gledao njeno nago telo kako se kreće, kao da ružičasti zrak svetla prese-

ca prostor oko njega. Zatim je još samo bacio brz pogled na kapljicu krvi na podu, na onom mestu gde se čaša razbila, a onda se vratio u dnevnu sobu...

U sobi nije bilo nikoga! Leslie zausti da pozove Nikagata, ali odustade. Znao je da je Indijanac naprosto otišao. Leslie pođe do ulaznih vrata — bila su otvorena. Pomislio je: »Otišao je prerano. Morao sam još mnogo toga da ga pitam!«

Nije dugo razmišljao. Osećao je da će bar morati da pokuša da pronađe Nikagata. Želeo je da mu postavi još mnoga pitanja. Hitro se oblačio kada se pojavila Sumiko, koja ga iznenađeno pogleda i upita:

— Zar se spremaš da izađeš? Sada? Gde je tvoj gost?

— Suviše pitanja na jednom mestu, devojčice — osmehnu se Leslie. — Čini se da je moj gost nestao. Idem da pokušam da ga pronađem. A ni sam ne znam zašto se sve ovo dešava baš u ovo noćno vreme... Ne brini. Nije u pitanju nikakva gužva. Naš gost je bez automobila i pretpostavljam da ću ga ubrzo pronaći...

— Ipak, čuvaj se, Les, molim te! — rekla je večito brižna Sumiko, gledajući ga kako izlazi iz kuće.

*
* * *

Čitav prostor je bio ograđen žutom trakom na kojoj je u srijbi bilo ispisano: »Ostanite na udaljenosti — POLICIJA!« Prostor se širio od ugla dve ulice do razbijenog izloga jednog nevelikog kafea, i od telefonske kabine do hidranta na drugoj strani ulice. Unutar rastegnute žute trake kretali su se, za nenaviknuto oko sasvim u neredu, policajci. Bilo ih je u civilu, ali većina je nosila uniformu. Mnogi su samo jednostavno stajali u blizini te improvizovane ograde tek da bi skrenuli pažnju radoznalim prolaznicima da se ne zadržavaju suviše...

— Nije nam potrebna gužva ovde, ljudi! Prodite! Jednostavno, prodite i sve će biti u redu! — govorili su.

Naravno, radoznalih prolaznika je bilo sve više. No, većina njih nisu bili u stanju da vide šta se to dogodilo. Jedino su sa sigurnošću mogli da kažu da policija nije tu iz zabave. Kada se u San Francisku rastegne žuta traka preko raskrsnice onda to sigurno nije uzalud. Ali, van ograde je bilo parkirano sedam ili osam policijskih automobila koji nisu dozvoljavali pristup, tako da se spolja nije videlo o čemu se

unutar žute trake radi. U ogradenom prostoru su bila parkirana dva velika kombija ekipe za zbrinjavanje leševa, oko kojeg su se kretali ljudi u plastičnim zaštitnim odelima, pušeci ogromne cigare po navici. Sve što je moglo da se vidi bilo je smešteno upravo između ta dva kombija...

Lesli je krenuo kolima prvo po susedstvu, a onda po okolnim kvartovima, da bi negde oko šest ujutro shvatio da tajanstvenog Indijanca može pronaći samo slučajno. Jer, Nikagat je po svoj prilici bio sasvim nepredvidiv i Lesli nije mogao ni da pretpostavi kojim putem će se Modok uputiti, pa čak ni kuda ide. Zato je poslednji čas traženja Lesli samo vozio ulicama, dovoljno sporo da bi mogao da osmotri trotoare i eventualno ugleda Nikagata.

U sedam minuta do devet je naišao ulicom Džeksona Poloka i stigao do skretanja za Avenue Vorhol... I, tada je ugledao prvo gužvu, a onda nekoliko patrolnih policijskih automobila. I, konačno, žutu traku koja je ograđivala kritični prostor. Lesli uzdrhta!

Znao je! Znao je da je pronašao Nikagata!

Pitao se da li je uopšte moguće da neko sanja svoju sop-

stvenu smrt i da se san ostvari?! Da li je moguće da je Nikagata sve tačno predvideo? Odgovor je bio jednostavan i istovremeno krvav. Nikagata je bio mrtav!

Lesli je parkirao nedaleko od raskrsnice i laganim korakom prišao ogradi. Jedan od uniformisanih policajaca je krenuo prema njemu spremajući se da mu izgovori čarabnu rečenicu kojom se radoznalci drže podalje, ali nije uspeo ni da zausti kada mu je Lesli gurnuo pod nos novinarsku propusnicu, koja je na sebi imala potpis šefa policije. Potpis je bio sjajan falsifikat, ali policajac nije imao vremena da to proverava...

— Za koje novine radiš, druškane? — upitao je policajac i dopustio Lesliju da uđe u ograđeni prostor.

— Za sve — odgovori lakonski Lesli. — Šta se dogodilo ovde?

— Imamo jedan leš i mnogo rupa od metaka — reče policajac. — Poručnik bi o tome znao mnogo više od mene, ali ne verujem da je spreman da govori sa vama novinarima.

— Okej! Govoriću onda s tobom — reče Lesli. — Šta se dogodilo?

— Čini se da je jedan proglaznik stradao. Bez veze je

stradao — reče policajac mrzovoljno. — Očevici govore da je gužva nastala kada su dvojica maskiranih tipova presrela jedan »porše«, ovde, na raskrsnici. Poručniku miriše na pokušaj obračuna između dve narko-bande. Ta dva tipa su zaustavila »porše« i naterala vozača da izađe napolje, a onda je jedan od dvojice izvukao »uzi«... E, tada se odnekle pojavio nekakav Indijanac...

Lesli trepnu. Žacnulo ga je to što je čuo. Čak ni njegova savršena samokontrola nije mogla da spreči nalet iskrene tuge. Osećao je snažno da žali Nikagata svim sreem. I nije ni najmanje sumnjao da je Indijanac koga pominje taj policajac upravo vidoviti Modok...

— Kakav Indijanac? — upita Lesli, brzo povrativši kontrolu nad samim sobom.

— Đavo će ga znati — reče policajac. — Pravi, u svakom slučaju. Bio je obučen kao Indijanac, a neki kažu i da je imao kosu upletenu u te njihove proklete pletenice.

— I on je iz tih bandi? — reče Lesli, mada je znao da tom pretpostavkom samo želi da natera policajca da kaže sve što zna.

— Ama, Indijanac nema veze — reče policajac odmahnuvši rukom. — Indijanac nije

od tih. Tek tako se zatekao tu. Valjda samo ubice i taj dasa iz »poršea« znaju zašto su pripucali na njega. Očevici kažu da je bio vatromet. A, onaj tip iz »poršea« je iskoristio gužvu, seo u svoja kola i zbrisao brzinom munje. Ne znam zašto su ubice bile tako okrutne. Koliko su naši ljudi uspjeli da izbroje, pogoden je... Indijanac, mislim... pogoden je sa trideset dva kuršuma! Zamisli, druškane, da te neko izbuši na trideset i dva mesta! Neprijatno, a?

— Gnusno! — reče Lesli. — Mogu li da virnem malo?

— Što se mene tiče, možeš — reče policajac. — Ali, brzo. Ne znam da li će se poručnik buniti.

— Hvala, ortak — reče Lesli i potapša policajca po ramenu.

— Okej, druškane! — reče policajac. — Ali, zapamti da se zovem Majkl Fridom. Pomeni me, onako uzgred, hoćeš li, a?

— Svakako — Lesli klimnu glavom.

Provukao se između dva kombija ekipe za leševe i stigao na vreme — leš je upravo bio na nosilima i dva stručnjaka za leševe su se spremala da ga smeste u veliku, crnu plastičnu kesu.

Nije bilo nikakve sumnje — bio je to Džon Heven, ili Nikagat! Doduše, činilo se da više nema lice, jer mu je od glave ostalo samo nešto malo samlevenih kostiju i poneka krpa mozga, ali odeća od jelen-ske kože je bila ista, uprkos tome što je sada bila iscepana mecima i ulepljena u usirenu krv. Lesli neprimetno uzdahnu... Vidoviti Indijanac je bio potpuno u pravu — ovo jutro je sudbinom bilo određeno za njegovu smrt! Sve je bilo onako kako je nesrećni Nikagat sanjao...

— Šta ćeš ti ovde? — zareža na Leslija jedan iz ekipe za leševe. U zubima je držao debelu cigaru, kao što to čine samo ljudi koji imaju posla sa leševima.

— Štampa... — reče Lesli praveći se naivan.

— Ovde nema još ništa za štampu — odbrusi policajac.

— Kako se zove taj? — upita Lesli i pokaza na Nikagatov leš.

— Ne zna se. Mrtvac kao svaki mrtvac — reče policajac i dunu gust dim iz cigarete Lesliju u lice. — Hajde, briši! Rekao sam da nema ništa za štampu!

Lesli pomisli: »Kakva bezo-sećajnost. On čak i ne zna ka-

ko je nesrećnom Modoku bilo ime. Da ga je poznavao...«

Izašao je iz ograđenog prostora. Bio je iskreno potresen zbog Indijančeve smrti. Istovremeno, osećao se vrlo čudno. Taj vidoviti čovek je zaista znao sudbinu i šta ona nosi, ne samo njemu, već i njegovom narodu — pa čak i Lesliju samom! U sebi je ponavljao čitav noćasnji razgovor sa Nikagatom, reč po reč, tražeći mesta svim detaljima i važeći ih nekakvom vagom osećanja i razuma.

Stigao je kući u času kada je Sumiko pripremala doručak. Iz kuhinje se širio primamljiv miris, ali Lesli nije bio gladan.

— Jesi li ga pronašao? — upita Sumiko, ali čim je pažljivije pogledala Leslijevo lice shvatila je da nešto nije u redu. — Šta se dogodilo?

— Nešto sasvim obično za svet u kome živimo — reče Lesli sumorno. — Moj posetilac je mrtav.

— Mrtav?! — zapanji se Sumiko. — Ko je uopšte to bio?

— Indijanac iz plemena Modok — odgovori Lesli. Seo je za sto, ali je samo gledao u hranu. Nije imao volje da jede. Dodao je: — U stvari, bio je to jedan vrlo poseban čovek. Znao je da pročita svoje

sno ve. Umeo je da predvidi događaje. Predvideo je svoju smrt.

— Zaboga! — uzdahnu Sumiko.

— Predvideo je čak i to da ćeš se ti poseći na čašu — reče Leslie. — Nije to baš tako rekao, ali je znao. Nekoliko minuta pre nego što se tebi to dogodilo on je rekao da će ti teći krv.

— Kako je umro? — upita Sumiko. Najednom ni ona više nije osećala glad.

— Poginuo je, verovatno sa svim slučajno. Našao se između dve zaraćene strane na ulicama San Franciska. Obična priča — reče Leslie.

— Zašto je dolazio ovamo usred noći? — upita Sumiko.

— Morao je — reče Leslie. — Morao je da mi kaže nešto važno. Morao je da mi kaže šta će se dogoditi u bliskoj budućnosti sa njegovim narodom, sa plemenom Modoka.

— Zašto tebi? — upita Sumiko.

— Zato što je sanjao da ću baš ja biti zaštitnik Modoka — reče Leslie mirno.

— Ne razumem? — reče Sumiko.

Lesli zausti da joj ispriča čitav razgovor, ali u tom času se otvoriše ulazna vrata. Već po težini koraka Leslie je znao

ko je ušao u kuću. Uostalom, samo je taj čovek imao ključ od kuće. Osim Leslieja i Sumiko, naravno.

Trenutak kasnije u kuhinju je ušao ogroman, plavokos čovek, koji rukom ukloni duge, plave uvojke sa čela i kroz veličanstven osmeh reče:

— Ne izgleda mi da baš uništavate taj bogovski doručak pred vama! Kako bi bilo da ga ja uništim?

— Dobro jutro, Pite — reče Sumiko.

— Doručak je tvoj, ako si baš toliko gladan — reče Leslie.

Bez ijedne reči Tabasko Pit, Lesliejev najbolji prijatelj i tako reći član porodice, sede za sto i počeo da guta hranu, zalivajući je konzervom australijskog piva koje je izvadio iz frižidera. Jeo je brzo, ali temeljno. Leslie i Sumiko su ga gledali ne bez izvesnog zadovoljstva, uz to i vrlo prijateljski. Prizor Tabasko Pita koji zadovoljava svoju glad bio je uvek prizor u kome su oboje mogli da uživaju.

— Vas dvoje zaista niste gladni, a? — upita govoreći punim ustima Pit.

— Čovek se hrani i drugim stvarima, osim hranom — osmehnu se Leslie, izgovarajući staru istočnjačku mudrost.

— Ja ipak više volim pun že ludac! — zamumla Tabasko.

— U stvari, baš dobro što si došao — reče Leslie mirno. — Imao sam nameru da te pozovem telefonom.

— Zbog čega? — upita Pit.

— Ti i ja putujemo — reče Leslie pogledavši u Sumiko. U njenim očima je pročitao neslaganje. Neslaganje zbog toga što nije i nju uključio u to putovanje koje je pomenuo. Istovremeno, jasno je osetio da Sumiko odlično zna o kakvom putovanju on govori.

— Kuda? — upita Tabasko Pit. Nije ga iznenađivala Lesliejeva odluka. Već je bio gotovo navikao da svrati na doručak, a do večeri završi na drugom kraju sveta. — Havaji? Rio? Možda Kuba?

— Ništa tako egzotično, Pitte — odgovori Leslie spokojno. — Pripremi jedan terenski automobil. Izaberi snažnu mašinu, sposobnu da savlada brdovite terene severne Kalifornije. Putujemo u predeo oko Igle Lejka.

— Igle Lejk?! Gde je to? — uzviknu Pit, brišući nadlanicom usta. Bio je dovršio doručak.

— Čini mi se, negde istočno od Red Blafa — reče Leslie. — Idemo u indijanski rezervat!

— Ja, po običaju, ostajem da izigravam smernu domaćicu — reče Sumiko pokušavajući da se našali. I Leslie i Pit osećali su da je ona ogorčena što nju uopšte ne uzimaju u obzir.

— Ti ćeš takođe putovati — reče Leslie mirno i priđe joj, grleći je nežno. — Igraćeš ulogu novinarku i smestićeš se negde u Red Blafu. Negde odakle možeš da nadzireš, recimo, katastarski ured njihove večnice. I, uopšte, svaku ustanovu koja bi mogla imati veze sa rudnim blagom divne Kalifornije. Ono što ti tamo budeš mogla da saznaš možda će Pitu i meni biti od ogromne pomoći da spasemo Modoke.

— Ne razumem o čemu govoriš — Sumiko pogleda u Leslieja iznenađeno.

— Ako je moj noćasnji posetilac imalo u pravu, u rezervatu Modok Indijanaca, na Igle Lejku, ima zlata. Zlato će namirisati ljudi dovoljno moćni da bez zazora pokušaju da unište i rezervat i ljude u njemu — reče Leslie. Mi idemo tamo da vidimo šta se može učiniti da se to ne dogodi!

— Kako ti sve to znaš? — upita Tabasko Pit.

— Nećeš verovati! — reče Leslie. — Jedan Indijanac je sve to sanjao.

— I ti si mu tek tako poverovao? — Pit zali rečenicu pivom.

— Ne! Nisam mu tek tako poverovao — reče mirno Lesli i seti se prizora mrtvog Nikagata. — On je takođe sanjao da će poginuti izrešetani »uzijem«. To mu se upravo jutros dogodilo. Zato je noćas upao kod mene tako nenadano. Nije imao mnogo vremena!

— Blagi bože! — uzviknu Pit.

— Krenućemo oko podne. Nas dvojica. Sumiko će otići u Red Blaf sutra ujutru, drugim kolima — reče Lesli. — Za sada je važno da nas ne dovedu ni u kakvu vezu. Tako je sigurnije. Još uvek ne znamo sa kim treba tamo da se sukobimo.

— Znači... očekuješ da će biti frke? — Pit se isčeri. Nikada nije bio protiv frke.

— Za sada ne očekujem ništa — reče Lesli. — Ali, ako se predskazanja počnu ostvarivati, počecu da očekujem svašta!

— A ako ne bude onako kako je predskazano? — upita Pit.

— Onda ćemo otplesati kišni ples sa Modocima i vratiti se kući — osmehnu se Lesli. — I sam znaš da odavno nije bilo kiše u tom kraju...

*
* *

Veliki, blatnjavi i mestimično ulubljeni »dodž-patrol« bio je parkiran u gustišu, van uskog puta koji je krivudao između brda, vodeći ka rezervatu Igl Lejk. Bio je to teren-ski automobil sa natpisom »Nadzornik rezervata« na vratima. Sada se intenzivno lju-ljao, mada se nije činilo da neko sedi za upravljačem, a još očiglednija je bila činjenica da je »dodž« bio parkiran. Ipak, lju-ljao se, i to vrlo snažno.

Dva dečaka, Endi Naveha i Flejm Dranol, posmatrala su taj prizor sa pristojne razdaljine, skriveni u šupljini obo-renog stabla, na padini brda na čijem vrhu se nalazio stari rezervatski vodotoranj. Endi i Flejm su bili najmlađi izdanci plemena Modok. Endi je imao osam, a Flejm svega šest godina...

— Zašto se Alfijev »dodž« tako lju-lja? — upitao je Flejm.

— Glupane! — Endi je pljesnuo mlađeg druga po kratko ošišanoj glavi. — Zar ti nije jasno da Alfi pumpa gume?

— On ne pumpa gume — reče Flejm iscerivši se nestašno. Zaškiljio je na oba oka i odvalio: — Biće da pumpa Hen-

rijevu ženu. Alfi uvek pumpa Henrijevu ženu kada je Henri dežurni u nadzorničkoj kancelariji.

— Kako ti to znaš? — zapamti se Endi.

— Video sam ih prošli put, u Đukovoj štali — reče mali dečak. — I video ih je Bili Heven kada je išao na pecanje u Kovrdžavi usek. On mi je rekao šta to rade.

— Mnogo znaš za svoje godine — rekao je stariji dečak. — Hajde, gubimo se odavde! Ako nas Alfi primeti, oguliće nam zadnjice!

Vešto poput divljih zverčica dečaci se izvukoše iz natrulog stabla i ubrzo nestadoše u šumarku. Njima više nije bilo važno šta uopšte radi Alfi — — Alfred Sends, nadzornik rezervata Igl Lejk.

Istina je bila da je nadzornik Igl Lejka zaista u tom trenutku svojski ljuljao svoja službena kola, zarivajući se uz glasno stenjanje među noge Kim Klemensa, među Modocima poznatijoj kao Rika. Ona je bila žena zvaničnog poglavice Modoka, Henrija Klemensa, po nosnog Šonšina. Za njenu vezu sa nadzornikom Alfijem znali su svi — osim Henrija. No, niko se nije usudio ni da pomisli da tu stvar otkrije poglavici. Henri je bio grub Indi-

janac četrdesetih godina, veći to spreman na kavgu, svađu, tuču ili bilo šta slično. Svoju ženu je podnosio samo zato što mu je kuvala, prala i podnosila njegovu narav, ali svakako ne bi podneo da je na bilo koji način deli sa nekim drugim. Svi u rezervatu su znali, takođe, da Šonšin naprosto mrzi Alfreda Sendsa, iako je bio sudbinski povezan sa njim, jer su na neki način delili vlast u rezervatu Modoka.

Kim-Rika je ležala široko raširenih nogu na zadnjem sedištu »dodža« glave zabačene unazad preko naslona, a obeima rukama je grčevito stezala trake pojasa na oba sedišta. Krupne, pljosnate dojke su joj se tresle u ritmu ljuljanja, a mišići na stomaku su joj se grčili pod žestokim udarcima Alfijevog tela.

Alfi je klečao između sedišta. Rukama se odupro o krov vozila i ljuljao, unoseći u svaki pokret svo više snage, dok su ga ženine butine stezale sve jače. Gledao je u njen oznojen stomak. Taj prizor — njen mišićavi, ravni, zategnuti stomak, koji se uvek znojio dok bi vodili ljubav izluđivao bi ga i davao mu novu snagu.

— Sada ću — režao je Alfred Sends. Bio je vitak mlađić od dvadeset pet ili dvade-

set šest godina, poreklom iz veoma bogate kalifornijske porodice. No, još kao dečak je proašao kroz pakao droge i posle dugogodišnjeg lečenja odlučio da se zaposli što dalje od velikih gradova u kojima je harala droga. Ni sam, u stvari, nije znao zašto je izabrao rezervat, ali mu se tu svidalo. Imao je dobru platu mnogo vremena i nekoliko žena. I Indijanki i belih, sa kojima je održavao tajne, dakle uzbudljive veze. Uzgred, znao je da ga po smrti roditelja, čeka bogatstvo...

— Hajde, hajde, životinjo! Prasni! Eksplodiraj! Brže! Brže! — jecala je Rika, vrteći bedrima pomamno i osećajući kako nailazi talas vrhunskog zadovoljstva.

— Kučko! Vrti! Vrti brže! — gotovo se zakašlja Alfi, dok mu se na oči navlačila tama, a telo hvatao sladostrani grč.

— Ti si zver, Alfi! Ti si zaista zver! — režala je Rika, i sama se snažno grčeci, i vrteći zadnjicom kao poludela, ne bi li pojačala zadovoljstvo. Uvek je bila pomalo razočarana činjenicom da njeni orgazmi nisu onoliki kolika je bila njena želja za seksom.

Drhtali su neko vreme oboje, opušteni, brišući jedno drugom ožnojena tela. Alferd Se-

nds se osmehivao. Bio je zadovoljan. Naročito je bio zadovoljan što, po ustaljenom običaju, sada neće morati ni da obraća pažnju na Kim-Riku, bar dve nedelje, ili možda i duže. Posle seksa sa njim ona se ponašala kao da ga uopšte ne poznaje. Alfi se nije tome čudio. U životu je imao posla sa mnogo žena i odavno je shvatio, kako mu se činilo, da su žene bića koja muškarci jednostavno ne mogu razumeti, pa je bolje i da se ne trude.

Rika se nije osmehivala. Bila je, kao i uvek, pomalo razočarana. Još kao devojčica je čitala, dok je išla u školu, Hemingveja i od tog vremena je većito želela da joj se u času orgazma dogodi nešto slično Hemingvejevim junakinjama — da zadrhti zemlja. Zemlja nikada nije zadrhtala i Kim-Rika je uvek bila pomalo razočarana. I, kao i uvek, osećala je pomalo krivicu. Ona je ipak bila Henrijeva žena, žena poglavitice, ma kako bedan i mali bio narod Modoka. A, eto, nije odolevala kada bi joj se prohtelo da vodi ljubav sa Alfijem. Na neki način je čak i volela tog mladića, mada mu to nikada nije rekla. Alfred Sends je bio sve drugo samo ne muškarac nalik na Šonšina Henrija Klemensa. Henri je

bio bezosećajni grubijan, primitivan, neobrazovan, sirov, čak prilično glup — od kako su u braku vodio je ljubav sa Rikom samo četiri puta, i to isključivo kada je bio otrovan od alkohola, i te trenutke je Rika pamtila samo po tome što su joj posle nedeljama ostajale modrice i krvni podlivi od Henrijeve nežnosti. Alfi je bio obrazovan, pametan, gladak kao devojka, vešt na rečima, nežan, ućtiv, ali istovremeno strahovito strastan muškarac... I, Kim-Rika ga je nekako volela, ako je to moglo da se nazove ljubavlju!

— Moram da žurim — reče Alfi. — Henri će poludeti. Re kao sam mu da ću se vratiti do podne, a sada je već skoro četiri.

— Henri neće poludeti — reče Rika hladno. — On je već lud da luđi ne može biti.

Alfred Sends se muklo nasmejao. Pljesnuo je Indijanku po goljoj butini.

— Oblači se brže — dodao je.

Ona se obuče, izlazeći potom iz »dodža«. Osvrtala se na sve strane. Prošli put kada su vodili ljubav, u štali, učinilo joj se da ih je neko posmatrao. Znala je da se ljudi iz rezervata često muvaju oko bilo kojih parkiranih kola, vrebajući

priliku da istoče malo benzina ili bar da ukradu retrovizor. To se već dešavalo, čak i kada je u pitanju bio nadzornikov službeni automobil.

— Ne zveraj naokolo — reče Alfi samouvereno. — Nema nikoga. A, i da ima... meni je svejedno.

— Meni nije — reče Rika sa malo gorčine u glasu.

— Znaš, sutra idem u Red Blaf nekim poslom — rekao je Alfi. — Hoću da ti kupim nešto. Reci mi šta bi volela da imaš!

— Kog đavola tražiš u Red Blafu? — upita Indijanka.

— Treba da sretnem neke prijatelje — reče Alfi. — Hajde, reci, šta hoćeš da ti kupim?

— Ništa — reče ona mirno. Već je bila zakoračila da krene, ali Alfi uhvati za ruku.

— Ali, želim da ti nešto kupim — rekao je. — Možda neću još dugo biti u rezervatu i želim da me se sećaš. Hoću da ti kupim nešto što će ti biti uspomena na mene!

— Neću ništa — ponovi ona tvrdo. — Ne treba mi ništa. Sećaću te se i bez toga.

— Tvrdo glava ženo! — isceri se Alfred Sends. Pustio joj je ruku i gledao kako odlazi, koračajući uspravno i ponosno.

Kim-Rika brzo zamače u šumarak. Alfred Sends udahnu duboko. Osećao je još uvek njen miris, miris njenog znoja u kolima. Voleo je takve mirise. Znao je da razlikuje Rikin miris od mirisa jedne male, uspaljene konobarice iz Red Blafa, kojoj je planirao da svrati sledećeg dana. Rika je mirisala najbolje. Njen miris je bio gust, opojan, gotovo težak. I kada ode iz rezervata verovatno će upoređivati Rikine mirise sa mirisima drugih žena...

Otvorio je sve prozore na »dodžu«, upalio motor, ubacio u brzinu, okrenuo vozilo i vrlo brzo izbio na put prema rezervatu. Razmišljao je šta da slaže Šonšinu, koji je dežurao u mesto njega, i sigurno ga čekao da se vrati, pa da on, Šonšin, Henri Klemens, ponosni poglavica, ode u rezervatsku kćmu i naliže se piva toliko da će, kao i obično, kući otići četvonoške.

Nije vozio brzo, jer je put bio neravan i pun rupa. Država Kalifornija je rezervatu obećavala već nekoliko godina da će put biti popravljen, ali je umesto toga svake godine put samo bio bogatiji za nekoliko novih rupa...

Tada je u retrovizoru ugledao »džip«, crven kao parada-

jz, koji se približavao, krećući se iz pravca Red Blafa. Alfi pomisli: »Ko je sad ovo?«

Pre nego što je usporio, Alfred Sends je hitro proverio da li mu uniforma nadzornika stoji kako treba. Zatim je stavio tamne naočari na nos i kapu na glavu, a onda je usporio toliko da ga je crveni »džip« sustigao za nekoliko sekundi. Sustigao, ali ne i obišao, jer je put bio uzak i dovoljan svega za jedan automobil. Mogli su se mimoći ili preteći samo na nekoliko proširenja na tom putu.

Alfred Sends uključi sirenu i pokazivačem pravca dade znak crvenom »džipu« da stane iza njega. Potom zaustavi svoj »dodž«. Nije izlazio iz vozila — u takvim slučajevima je uvek postupao strogo po uputstvima nadzorničke službe, a ta uputstva su govorila da ne izlazi iz vozila dok ne bude siguran da je vozilo koje zaustavlja zaista stalo. »Džip« se poslušno zaustavi nekoliko jardi iza »dodža«! Tada je Alfred izašao, držeći ruku na pojasu sa revolverom. On je znao da revolver nije napunjen, jer nikada nije ni bio, ali niko drugi, uključujući i putnike u »džipu« to nije znao, a Alfi je i dalje postupao strogo prema pravilima...

Prišao je »džipu«. Za uprav ljačem je sedeo visok, krupan čovek duge plave kose i razbijackog lica. Do njega je bio vitak, veoma visok mladić kratko podšišane crne kose i čeličnoplavih očiju. Alfi dodirnu rub svoje kape rekavši:

— Dobar dan! Ja sam nadzornik rezervata Igl Lejk, na čijoj teritoriji se nalazite. Molim vas izađite iz automobila i pokažite mi vaša dokumenta!

— Koliko sam shvatio, ti si neka vrsta policajca, zar ne, ortak?! — upita krupni, plavokosi tip koji je vozio. — Ali, mi nismo ništa ružno učinili.

— Molim vas, hoćete li uraditi kao što sam rekao? — reče hladno Alfi. Ponekad je uživao u svojoj moći da zaustavi koga želi, iako je bio gotovo siguran da ta dvojica nisu nikakvi kriminalci, niti preprodavci viskija, koji je u rezervatu bio strogo zabranjen.

Obojica izađoše i Alfiju se učini da onaj sa kratkom kosom i prodornim očima daje znak dugokosom kojim mu stavlja do znanja da je bolje da ne protivreći nadzorniku.

— Siguran sam da nismo mogli prekoračiti brzinu — reče čovek tamnoplavih očiju pružajući dokumenta nadzorniku.

— Lesli Eldridž? To ste vi? — upita Alfi pogledavši u čoveka čeličnih očiju.

— Da — reče Lesli. — Ja sam novinar. Ovo je Talbasko Pit, moj foto-reporter.

— Jeste li zalutali ovim putem? — upita Alfred Sends mirno. — Znate li da je potrebna dozvola za boravak u rezervatu?

— Naravno da znamo — odgovori Lesli i neprimetno dade znak Pitu da prestane da se smeju. — Znamo takođe da nam dozvolu za boravak u rezervatu možete dati i vi, nadzorniče.

— Zašto to niste obavili u Red Blafu? — upita Alfi. I za njega bi to bilo mnogo lakše, jer neće morati da piše dosadne izveštaje o tome kome je dozvolio boravak.

— Stvar je manje-više hitna — reče Lesli.

Alfred Sends im vrati dokumenta pomalo bezvoljno. Uvrtao je usnama razmišljajući da li da ih vrati u Red Blaf, prepuštajući odluku o dozvoli boravka oblasnoj direkciji za rezervate, ili da im on lično to dozvoli.

— Kakvim poslom ste se uputili u rezervat? — upita Alfi, odlažući odluku.

— Vidite, nadzorniče — počeo Lesli — dobio sam ugovor sa

jednim evropskim časopisom... Oni vole da čitaju o Indijancima, znate. I, kada sam na karti pokušao da nađem najbliže Indijance, najbliži su mi se učinili Dodoci. Malo sam pročeprkao po biblioteci i pronašao da su Modoci vrlo zanimljivi... razumete li?

— Recimo da razumem — reče neodređeno Alfred Sends. Još uvek nije doneo odluku. — Koliko biste ostali u rezervatu?

— Nekoliko dana — odgovori Lesli. — Dok ne završimo posao.

— Nekoliko dana je mnogo vremena — reče Alfi. Tada je naglo odlučio. Rekao je: — U redu! Neka bude nekoliko dana. A sada ćete poći sa mnom u kancelariju. Moram da vam objasnim neka pravila kretanja po rezervatu. Pre svega, nadam se da pri sebi nemate nikakvog alkohola. Ovde se pije samo pivo...

— Onda su ti Indijanci moji ljudi! — uzviknu Tabasko Pit. — I ja pijem samo pivo.

— A oružje? Imate li oružje? — upita nadzornik.

— Računaju li se u oružje magnetofoni i kamere? — uzvratili Lesli osmehnuvši se.

— To je okej! — reče Alfi. — Pratite me! I pazite kako vozite, jer je put prepun rupa.

Nije mu se sviđalo što se najednom u rezervatu pojavljuju novinari, i to nenajavljeni. Nije mu se sviđalo to što su prilično neodređeni u pogledu dužine boravka. Nije mu se sviđalo to što će morati da ispunjava obrasce i piše izveštaje zbog njih dvojice. Ali, činilo mu se ispravnim što je procenio da bi bilo pomalo neugodno da ih šalje u Red Blef. Novinari su osetljivi na takve stvari, a Alfred Sends nije bio čovek koji obožava da se natrže sa ljudima iz direkcije za rezervate zbog takvih sitnica. Krenuo je ka rezervatu srećan što će u novinarima imati odličan izgovor pred Henrijem zbog zakašnjenja...

Crveni »džip« je pratio nadzornikov »dodž«. Tabasko Pit reče pokazujući bradom ka nadzornikovom automobilu:

— Nadmen neki tip! Ponaša se kao da smo došli da ukrademo njegove Indijance.

— On samo radi svoj posao — reče Lesli mirno. — Mene ipak čudi nešto.

— Šta? — upita Pit.

— Pa, to! Čitave narode su, kroz istoriju ove zemlje, zatvarali u rezervate, služeći se izgovorom da štite čistokrvne, bele Amerikance od divljih Indijanaca — reče Lesli. — A sada izgleda kao da su posta-

vili ovog nadzornika da štiti Indijance od čistokrvnih, belih Amerikanaca!

— Da budem iskren — reče Tabasko Pit sa mešavinom gorčine i ironije — meni sve ovo liči na zooški vrt! Itamo postoje čuvari, koji ne dozvoljavaju posetiocima da životinjama daju opasne stvari!

— Bojim se da nisi daleko od istine — reče Leslie uzdahnivši.

U tim trenucima su pristizali pred kapiju na ogradi iza koje se prostirao kompleks montažnih zgrada, od kojih je jedna nosila krupan naziv na fasadi — »Kancelarija nadzornika!«...

*
* *

Zvali su ga jednostavno Kapetan. Malo ko je i mogao da se seti kada ga je bilo ko oslovio drugačije. A, ime mu je bilo Šaćin ili Džon Bejzil. Imao je već blizu osamdeset godina, ali je, kao i svi starci iz rezervata, izgledao bar dvadeset godina stariji. Kada bi ga videli retki turisti oduševljavali su se što imaju priliku da vide stogodišnjeg Indijanca. Kapetan, međutim, nikada nije vodio računa šta ko o njemu misli. Od svoje petnaeste je živio van zajednice. Čak se i njego-

va koliba nalazila dobrih deset milja dalje od bloka montažnih kuća u kojima su stanovali ostali Modoci. Po plemenitim zakonima on je bio — nedodirljivi, ljubitelj muškaraca! Modoci nisu prezirali homoseksualce u svom narodu, ali su ih, po tradiciji, odvajali. Kapetan se odavno navikao da živi izolovan.

U retkim prilikama, kada je imao šansu da razgovara sa bilo kim, tvrdio je da je on jedini pravi Modok u Kaliforniji. Glasno je psovao i pljuvao ostale Indijance iz rezervata. Oni su živeli u montažnim građevinama i sigurno su odavno zaboravili veštinu građenja koliba. Oni odavno nisu uzgajali konje, već su se vozili polovnim automobilima i motociklima. Oni su veoma retko lovili, kupujući sve što im je trebalo, ili dobijajući u okviru državne pomoći. Jedino je Kapetan živio u kolibi koju je sam napravio. Jedini je on uzgajao konje i jahao ih. Jedino je on lovio i živio od onoga što ulovi. Živeo je na način na koji su živeli njegovi roditelji i dedovi.

Klatio se u sedlu, prilazeći lovačkoj čelki na visoravni iznad dvaju stena koje su Indijanci nazivali Dve dojke. To mesto je bilo van rezervata.

Po nekim glupim pravilima Modoci nisu smeli da love van rezervata, ali je Kapetan oduvek bio ubeđen da se ti zakoni ne mogu odnositi na njega. Gotovo svakodnevno je obilazio Dve dojke i mnogo puta je ulovio sebi dobru večeru ili ručak na tom mestu, ali sada je prolazio tuda iz sasvim drugih razloga...

Bio je star i oči mu nisu više bile oštre kao nekada, ali je ipak uspeo da ugleda dve prilike na lovačkoj čeki. Bolje je čuo korake po drvenoj platformi kada je stigao do čeke i vezao konja za stub. Viknuo je da bi ga ta dvojica na platformi čuli.

— Ako mislite da ću se ovako star penjati gore, varate se!

Oni nisu ništa odgovorili. Kapetan je čekao. Zaista nije imao nameru da se vere po toj visokoj drvenoj konstrukciji. Čekao je i znao je da će oni sići dole.

— Znaš li koliko te čekamo ovde, stari? — upitao je čovek koji je prvi sišao. Imao je blizu pedeset i lice u koje je malo ko mogao imati poverenja. Zvao se Roberto Ruiz. Ko ga je poznavao mogao je čista srca reći da nije bilo ilegalnog posla, po zakonima države Kalifornije, kojim se Ruiz nije bavio.

— Ja sam star — reče Kape tan. — Moj konj je star. Moje vreme je staro. Mi idemo spor o.

— Olabavi sa tim indijanskim mudrolijama! — reče drugi čovek. Ime mu je bilo Čarl Pakard. Na njemu je bilo odelo vredno blizu hiljadu dolara.

— Jesi li doneo? — upita Ruiz starca.

— Ja sam čovek koji drži reč — reče Kapetan. — Ako smo se dogovorili, onda sam svakako poveo računa da uradim svoj deo posla.

— Daj! — reče oštro Roberto Ruiz.

Starac se okrete svom konju, koji je poslušno, pognute glave, stajao vezan za stub. Petljao je nešto po sedlu drhtavim rukama, i konačno izvu kao odnekle neveliku kožnu kesu. Po načinu na koji je tu kesu držao starac ona dvojica su radoznalim pogledima mogli da procene da sadržina kесе nije mnogo laka. Kapetan pruži kesu Pakardu i ne pogledavši Ruiza.

— Jeste li doneli moju pušku? — upita starac. Dogovor je bio: Kapetan njima kesu sa kamenjem, a oni njemu novu »remington« repetirku!

— U kolima je — reče Ruiz i pokaza neodređeno rukom.

— Puška je trebala da bude

ovde — reče starac. — Hoću da je vidim!

— Videćeš je — reče Ruiz ne gledajući u starog Indijanca. Gledao je u kesu koju je Pakard otvorio i vadio iz nje šljunak, kamenčiće i pesak i kao da je sve to njušio, prino-seći vrlo blizu očima.

— To bi morala da bude do-bra puška — reče starac.

— Ne trljaj, stari! Imaćeš svoju pušku — odbrusi Ruiz oštro.

— Ja samo volim kada se dogovor poštuje — ponovi Kapetan mlako, ne obraćajući pažnju na Ruizovo nervozno ponašanje.

Pakard podiže pogled i spusti ga na Ruiza. Taj pogled kao da je govorio: «Skloni mi ovu staru napast da na miru pogledam ove kamenčiće!» Ruiz u-malo što nije namignuo u znak da je razumeo nemuštu poru-ku. Prišao je starcu i položio ruku na njegovo rame, rekavši:

— Hajde! Daću ti tvoju pušku! Videćeš, bledoliki nisu manje poštteni od vas Indijanaca!

Stari Modok zamumla nešto u znak odobravanja i pođe sa Ruizom. Nisu išli daleko. Samo do mesta sa kojeg se video automobil kojim su Pakar i Ruiz došli do mesta sastanka.

— Puška je, kažeš, u kolima? — upita starac.

— Naravno — reče Ruiz i uspori korak, puštajući da starac odmakne za tri ili četiri jarde. Odvezivao je kravatu.

— U mom narodu govore da su svi bledoliki lažljiva kopljad — govorio je starac. — Kada im pokažem pušku u-veriće se da nisu svi bledoliki isti. Konačno će znati da Kapetan nije ološ...

Starac je imao nameru da govori još, ali mu je naglo ponestalo daha. Nešto ga strahovito snažno i žestoko uhvati oko vrata. Nije bio ni svestan da je to jedna obična, svilenakravata u rukama Roberta Ruiza!

Ruizu nije trebalo mnogo snage da savlada starog Indijanca. Starac je bio slab i neotporan. U njegovom telu nije bilo mnogo snage. Izbuljio je oba oka, ali na njih nije video ništa do mraka kroz koji su sevale bolne munje. Uzalud se grčio pokušavajući da udahne vazduh. Rukama je pokušavao da oslobodi vrat, ali su mu pokreti bili nemoćni. Opružio je nekoliko puta noge, a zatim se zgrčio u ropcu. Modar jezik mu se zaglavi u ustima poput kamena...

Bio je mrtav za nepun minut! Ruiz ga pusti i staro, mr-

tvo telo se sruči na zemlju kao prazna vreća. Ruiz ga podiže iznenadivši se koliko je leš lagan, i odnese ga do automobila. Otvorio je prtljažnik držeći starca jednom rukom, kao veliku krpenu lutku. Gurnuo je leš u prtljažnik i prekrio ga ko madom prljavog platna.

Posao je bio gotov. Preostalo je još samo da leš nestane.

* *

— Ovde smo već tri dana i ništa se ne dešava — reče Tabasko Pit gledajući kako trojica indijanskih dečaka muče jednu palicu i jednu loptu za bezbol. Da nije bila vrućina Pit bi im sigurno mogao pokazati nekoliko trikova sa tim stvarčicama. — Jesi li ti siguran da će se ovde uopšte nešto desiti?

— Siguran?! Ne znam da li čovek može biti u bilo šta siguran — reče Leslie mirno podižući kameru i škljocnuvši ne koliko puta u pravcu dečaka.

— Ortak, da budem iskren, ovde ne bi bilo toliko loše kada bi bilo crvenokosih Indijanki i australijskog piva — reče Pit gotovo zabrinuto. — Međutim, ni crvenokosih Indijanki, ni piva... Razumeš?! Škljocamo kamerama već tri dana, šetkamo neokolo i pomalo, valjda samo iz dosade, razgovara-

mo sa ovim ispičuturama. Znaš li ti uopšte kakvo grozno pivo oni ovde toče?! Gotovo da bih radije pio viski, ali je ovde dozvoljeno samo to njihovo bljutavo pivo koje sigurno nije za ljudsku upotrebu. Mada mi se čini da su se oni dobro navikli na njega, čim se većina njih nikada ne trezni. Vidi!

Tabasko Pit pokaza rukom prema brvnari u kojoj se nalazila rezervatska krčma. Pred njom je, iako je bilo tek podne, već ležalo nekoliko gotovo beživotnih tela. Bili su to pijani Modoci.

— Iznenaduješ me, Pite — reče Leslie. — Očekivao sam od tebe malo više saosećanja za te ljude. To što se toliko nalivaju lošim pivom samo je znak da mi, beli ljudi, došljaci u ovu zemlju, nismo znali da ih razumemo. U svakom slučaju i ti i ja smo prilično krivi što Modoci ovako žive.

— Ortak, bio bih najsrećniji kada bih mogao da izmenim tok istorije — osmehnue se pomalo tužno Tabasko Pit.

— Možda ćeš imati prilike — reče Leslie i osmehnue se prijeteljski.

— Uf, uf! Bledoliki govori krupnim rečima. — nasmeja se Pit.

U tom trenutku jedan od dečaka pogodi palicom loptu ko-

ja u velikom luku prelete preko Leslieja i Pita i pade skakućući na suhu rezervatsku zemlju nekih dvadesetak jardi iza njih dvojice. Pit mahnu dečacima, dajući im znak da će im on dohvatiti loptu. Nameravao je sasvim ozbiljno da im pokaže kako se ta mala okrugla stvar baca. Hitro, hitrije nego što bi se očekivalo za čoveka njegove težine i visine, Pit doirča do lopte i uze je u ruku, važući je kao da proverava da li mu težina odgovara. Zatim uzmahnu...

Nije bacio loptu. Jer, čuo je sirene policijskog automobila!

Lesli je već gledao u pravcu iz kojeg je dolazio taj reski zvuk. Bilo je jasno da se policijski automobil približava velikom brzinom, krećući se drumom prema kompelskom montažnim građevinama u kome se nalazila kancelarija nadzornika.

— Baci loptu, Duga Koso!
— viknuo je jedan od dečaka.

Tabasko Pit kao da nije čuo svoj novi nadimak. Bacio je loptu bez mnogo volje i sa još manje žara i ona se jedva dotakla do dečaka.

— Šta je sad ovo? — upita Pit.

— Hajdemo da vidimo! — reče Leslie i već je pružio korak idući prema nadzornikovo kancelariji.

Stigli su pred kancelariju gotovo istovremeno kad i policijski automobil, koji je još uvek neljudski zavijao i vrteo svoje plavo svetlo. To nije bila rezervatska policija, niti brdska, koja je kontrolisala turiste u brdima oko rezervata. Bila su to kola okružne policije iz Red Blafa. Ispred kancelarije ih je, sa radoznalim izrazom na licu, čekao Alferd Sands, popravljajući svoju opremu.

Iz automobila izadoše dvojica u uniformama i jedan policajac u civilu. Da je bio policajac bilo je više nego očigledno, jer je svoju značku nosio vidno istaknutu na reveru masnog i prljavog mantila. Pit i Leslie priđoše ne krijući ljubopitljivost. Pre nego što su se sasvim približili, Leslie šapnu:

— Čini se da je počelo nešto da se dešava!

Pit nije imao vremena da upita bilo šta. Jer, u tom času jedan od uniformisanih policajaca se obrecnu na njih dvojicu:

— Gubite se ma ko da ste!

Lesli se široko osmehnu i iz džepa izvuče svoju novinarsku legitimaciju. Policajac pogleda u nju sa neskrivenom mržnjom. Onaj u civilu takođe obrati pažnju na Leslieja i Pita:

— Novinari, a?! Šta vi radite ovde?

— Pišemo o životu Indijana u rezervatima — odgovori mirno Lesli.

— Mogu li da vas zamolim da se udaljite? — upita učtivo i ne sa previše nade policajac u civilu, koji je očigledno bio vođa patrole.

— Na žalost, uvek možemo da se pozovemo na...

— Znam, znam! — prekinuo ih je odmahujući rukom policajac u civilu. — Sloboda štampe, zar ne?! Da je prokleta sloboda štampe i država koja je priznaje! Čim novinari počnu da guraju svoje radoznale njuške u naš posao on odlazi do đavola!

— Ne želimo da smetamo — reče Lesli spokojno. — Samo želimo da znamo. To nam je posao.

— Imaju li ovi dozvolu za boravak u rezervatu? — upita policajac u civilu Alfreda Senda.

— Dozvola im je uredno izdata — odgovori Alfi. — Ali, ako ne želite da budu prisutni, onda mogu...

Alfred Sendlj je bio čvrsto rešen da odstrani Leslija i Pita, ako to bude potrebno, pa makar na njih morao da vadi revolver. Bilo mu je veoma stalo da gradska policija vidi kako on drži sve konce rezervata u svojim rukama.

— Neka ostanu — reče bezvoljno detektiv. — Ako ih oteramo odmah će da dignu larvu i mi ćemo opet ispasti svine!

— Hoćete li da uđete u kancelariju? — upita Alfi policajce, ne obraćajući pažnju na Leslija i Pita.

Nisu čekali da im se dva puta ponudi. Ušli su u kancelariju, a Lesli i Pit za njima, pri čemu se Tabasko Pit pobedonosno cenio. Merkao je jednog od uniformisanih, procenjujući da li bi policajac u borbi sa njim izdržao duže od dva minuta...

— O čemu se radi? — upita Alfred Sendlj, bacivši podozriv pogled na Leslija.

— Ja sam poručnik Gilbert — reče policajac u civilu. — Iz Red Blafa. Odsek za ubistva.

— Ubistva?! — Alfi prebledje.

— Mogu vam reći da mi ni na kraj pameti ne bi bilo da potegnem čak ovamo da zaista nisu važne stvari u pitanju — reče Gilbert i sa izvesnom nelagodnošću pogleda u Leslija i Pita, koji su se pravili kao da nezainteresovano gledaju kroz prozor.

— Šta se dogodilo? — upita nadzornik.

— Izvesni Džon Heven iz vašeg rezervata je ubijen, čini

se sasvim slučajno, pre nekoliko dana, u Frisku — reče Gilbert bezbojnim glasom, kao što govore ljudi navikli na tragedije. — Njegovo telo se nalazi u prosekturi policije. Ako porodica želi, treba da potpiše zvanični zahtev da se telo prebaci ovamo i sahrani... Možda i po njihovim, indijanskim običajima...

— Kako je poginuo? — upita Alfi osećajući trnce u nogama. Osvrnulo se brzo oko sebe i ugledao stolicu na koju je hitro seo.

Lesli je ispod oka pratio nadzornikove reakcije. Dva uniformisana policajca su stajala pored vrata, dosađujući se. Gilbert zapali cigaretu i reče:

— Izrešetal su ga neki dileri na ulici, izgleda bez vidljivog razloga. Je li... da se nije taj Džon Heven bavio drogom?

— Ne — reče Alfred Sends. — Koliko ja znam ovde se niko nikada nije bavio drogom. Ali... nisam ni znao da je on u San Francisku.

— Čini se da vi niste baš revnosni u svom poslu, Sendse — izgovori autoritativno Gilbert. — Koliko ja znam, vaš posao je i da tačno znate gde vam se nalaze vaši Indijanci, u svakom trenutku. Uostalom, nije ih mnogo!

Sends nije odgovorio. Samo je treptao pokušavajući da izdrži Gilbertov prodoran pogled. Lesliju je čak bilo pomalo i žao nadzornika, koji nije ličio mnogo na strogog državnog službenika, već više na đaćića koji sluša lekciju iz vladanja.

— Druga stvar je komplikovanija — reče Gilbert naglo promenivši boju glasa. — I... još je nerešena. Naime, postoje sumnje da je neko iz rezervata počinio ubistvo. Ne to u Frisku. Ovde, u blizini, u Pajm Vudsu, svega dvadesetak milja od rezervata.

— Ubistvo?! Još jedno?! — Sends nije znao šta drugo da kaže.

— Ubijena je jedna žena — reče Gilbert bezvoljno, gledajući u Leslija, koji se okrenuo prema njemu da bi bolje čuo. — Vi, novinari! Sve što čujete je nezvanično i neka vam je Bog u pomoći ako bilo šta objavite! Treba nam još dva ili tri dana istrage, a posle ću vam ja lično dati intervju u vezi tog zločina. Za sada je sve ovo nezvanično! Razumete li?!

— Naravno — klimnuo je uvereno glavom Lesli. — Ne pada nam na pamet da vas izneverimo, poručniče! Budite mirni.

— I bolje da budem miran — reče Gilbert. — Jer, kada sam ja nemiran, onda to ne izgleda mnogo lepo.

— Nisam najbolje razumeo?! — reče Alfi mucajući. — Neka žena je ubijena u Pajnu Vudsu? Kakve to veze ima sa rezervatom?

— Žena je silovana i ubijena — reče Gilbert tvrdo. — Nađeni su nekakvi tragovi koji ukazuju da je u blizini mesta zločina bio nekakav Indijanac. Na konju. To ne znači da je on ubio, ali možda znači da je bio u blizini tog mesta neposredno pre zločina, ili možda neposredno posle... Mogao bi biti važan svedok!

— A, mogao bi biti i pogodan osumnjičeni, zar ne?! — reče Lesli mirno.

— Ne pravi se pametan, novinarčiću! — obrecnu se Gilbert na Leslija, ali ne sa previše žara, na šta se Lesli samo prijateljski nasmešio. Gilbert se okrenu Alfiju: — Možda bi neko od tvojih Indijanaca mogao da nam pomogne? Možda poglavica? On valjda zna svoj narod. Sve što tražimo je samo Indijanac na konju...

— Ovde niko od njih davno više nema konje — reče Alfred Sends.

— Kako to?! — Gilbert je bio malo iznenađen.

— U rezervatu nema konja već pet-šest godina — reče Alfi mirno. Međutim, čim je to izrekao, ponovo je prebledelo. Se tlo se...

— Nešto ne izgledate dobro, nadzorniče — isceri se Gilbert. Izgledao je kao tipičan islednik, koji je našao nekoga u laži.

— Setio sam se — reče tiho Alfi. — Jedan Indijanac ipak ima konja.

— Koji? Kako se zove? Gde ga možemo naći? — Gilbert ga je zatrpavao pitanjima.

— On ne živi u rezervatu — odgovori Alfred Sends dok mu se vraćala boja u lice. — On je nešto kao izgnanik iz plemena. Oni mu ne dozvoljavaju da živi sa njima. On još uvek jaše, i lovi i, uopšte, živi na starinski način.

— Gde ga mogu naći? — upita Gilbert.

— Poći ću sa vama — reče Alfi. — Njegova koliba se nalazi iznad Lenjog useka. Na severozapadnoj strani rezervata, nekih šest ili sedam milja odavde.

— Na pola puta do Pajnu Vudsa — iskezi se Gilbert. — Okej! Idemo odmah! Ne bih želeo da se taj tvoj izgnanik negde zagubi u šumi kada sazna da ga tražimo. A, mislim da vesti već putuju rezervat-

om. Kladam se da se rezervat po tome ne razlikuje od neke ozloglašene četvrti u kakvom gradu, a!?

— Ne znam — reče Alfi i dah mu zastade jer se setio još nečega. — Čekajte! Jeste li rekli da je žena silovana?!

— Silovana i ubijena posle toga. Tako je utvrdila istraga — reče Gilbert spokojno, kao da nabraja televizijske emisije. — Zar tu ima nešto čudno?

— Ima — uzdahnu Alfred Sends. — Taj Indijanac koga tražimo... ovde ga zovu Kapetan... On je izgnan iz plemena zato što je... ovaj... On je peder!

— Šta?!? — Gilbertu umalo nije ispala cigareta iz usta.

— Osim toga, njemu je osam deset i neka godina — osmehnu se Alfred Sends sa olakšanjem. — Ne verujem da je on to mogao učiniti!

— Isuse! — uzviknu Gilbert. — Matori peder! To samo me ne može da zadest! Matori indijanski peder!

— Priroda ne pravi razliku u boji kože, poručniče — reče mirno Leslie, a Pit pokri usta rukama da ne bi prasnuo u smeh, videvši kakav izraz lica je napravio Gilbert.

— Vas nisam ništa pitao — odvrati poručnik, a onda reče: — Ipak, hajde da potra-

žimo tog starog razvratnika, možda je zaista samo bio u blizini mesta zločina...

Poručnik je govorio, izlazeći, još nešto na račun svoje sopstvene gluposti i na račun lošeg drumca koji vodi do rezervata, i na račun novinara i štampe uopšte, ali ga ni Leslie ni Pit nisu slušali. Oni su se gledali, čekajući da policajci i nadzornik izađu, a kada su ostali sami Tabasko Pit upita:

— Šta sada?

— Sada ćeš ti u Red Blaf — reče Leslie savršeno spokojno. — Ti i Sumiko ćete pokušati da doznate sve što policija u Red Blafu zna o tom zločinu u Pajm Vudsu.

— A ti? — upita Pit.

— Ja idem da spavam — osmehnu se Leslie. — Moram da budem odmoran za noć koja dolazi. Imam neodložan posao koji zahteva da bude obavljen pod mesečinom!

*
* *

Prozor krčme u Pajm Vudsu, mestašcu od svega desetak kuća, bio je prljav i maistan od isparavanja groga i kafe. Ipak, i kroz takvo prljavo staklo video se red policijskih automobila, parkiranih duž jedine ulice Pajm Vudsa. Uz takav prozor su sedela četiri starca i

gledala šta se dešava. A nije se dešavalo ništa, osim što se sumrak lagano hvatao na vrhove drvoreda sa obe strane ulice. Za šankom su sedeli gotovo svi zdravi muškarci iz Pajna Vudsa, izmešani sa nekoliko reporterima i radoznalacima pristiglih iz Red Blafa i drugih mesta u okolini.

— Vraćaju se stara zla vremena — rekao je glasno jedan od staraca.

— Kako to misliš, Nete? — upitao je barmen, visok, iskrivljen čovek pedesetih godina, sa jednim staklenim okom.

— Crvenokošci su ponovo počeli — reče neodređeno starac zvani Net i šmrknu gromoglasno.

— O čemu on to govori? — upita jedan od foto-reportera nekog malog novinara koji je sedeo za šankom, okićen svojim kamerama kao božićno drveće.

— Nema on pojma o čemu priča — reče mrzovoljno jedan od stanovnika Pajna Vudsa, koji je sedeo sa leve strane foto-reportera.

Net kočoperno ustade sa stolice i razmaha se rukama:

— Govorim o tome da će ti prokleti Indijanci ponovo paliti naše kuće i ubijati nas kao

što su to činili već preko sto godina, majku mu!

— Hej! Nete! — nasmeja se barmen siktavo. — Ti jesi star, ali ne toliko da pamtiš vreme kada su Modoci bilo koga ubili.

— Ja sam rekao šta sam imao — reče starac.

— Stari ima pravo — progovori neko iz dubine prostorijske. Novinari su mislili da je to domaći čovek, a stanovnici Pajna Vudsa su bili ubeđeni da je to novinar. On reče: — Ta pijana, crvena bagra ne zasužuje da živi. Znaite li šta je sve uradio taj crvenokožac toj jadnoj ženi?

— Čekaj malo! — reče neko. — Nije bilo reči o tome da je to baš Indijanac!? To što su pronašli tog konja nije nikakav znak. A i taj konj... Više je ličio na životinju sa filma nego na pravog konja. Mislim, meni izgleda kao da se neko šali jašući tako nešto, alko je iko i jahao tako šareno kljuse!

— Pobogu! Čoveče, jesi li ti gledao televiziju skoro? — frfljao je neko preko zalogaja, ali dovoljno glasno da svi čuju. — Ovi mladi Indijanci, danas... To sve pokušava da imitira Džeronima, proklet da je! Vraćaju se korenima! Ganjaju etno-kulturu i takve stvari. Kladim se da je tog ša-

renog konja jahao nekakav mlađi Modok usijane glave, kome se podigao kada je video tu jednu ženu u zadnjem dvorištu i kada je utvrdio da je sama...

— Ja sam oduvek govorio da tom rezervatu nije bilo mesto u blizini Pajin Vudsa — dođao je neko. — Nije trebalo da ih vraćaju u ovaj kraj!

— Ja pamtim kako su se vratili — reče stari Net.

— Čekajte — reče čovek sa sedim zaliscima i krivim usnama, koji priđe šanku. — Kako to mislite? Kako su se to Modoci vratili?

— Pa... Stranče, ako ne znaš, onda moram da ti kažem da su se ti Indijanci u prošlosti često bunili protiv legalne vlasti — objašnjavao je jedan novinar, zadovoljan što može da izlije svoje obrazovanje pred tako velikim brojem ljudi. — Istini za volju, Modoci su bili najkrvavije pleme zapadno od Misisipija. Čejeni i Sui nisu bili ni do kolena Modocima. I, onda, 1873. je bio veliki rat između »plavih bluza« i Modoka, i Moddoci su prebačeni, svi, u Oklahomu. Ali, vratili su ih ovde, gde su živeli vekovima, i to 1909. godine. Nisu to trebali da urade, kao što se vidi.

— Vi, dakle, verujete da je baš Indijanac počinio ovaj zločin? — upita čovek sa krivim ustima.

— Ja mislim da je to tek početak — reče novinar. — Se tite se Ranjenog kolena! Pre nekoliko godina Indijanci su umalo tamo napravili pokolj. Usred dvadesetog veka. Među mladim Indijancima vlada mišljenje da se valja osvetiti belcima za sve nepravde načinjene u prošlim vremenima.

— Opet će biti kao što je nekada bilo — reče stari Net. — Ako mene pitate, bolje bi bilo da počnete da kupujete puške i municiju!

— Ne preteruj, Nete — reče barmen.

— Matoni ne preteruje — reče neko. — Što se mene tiče, ja ću svakako podmazati svoju dvocevku i ako mi se i jedan od tih odrpanaca približi, razneću ga na komadiće!

— Moju ženu neće silovati nikakav crvenokožac! — povičao je neko, a zatim se grohotom nasmejavao. — U to ime... Sipaj mi jedan dupli viski!

Čovek sa sedim zaliscima i krivim usnama žmirnu na sve to i povuče se prema vratima, ostavljajući gomilu u krčmi da viče i priča gluposti. Malo je vukao levu nogu. Ispred krčme zastade. Pogled mu se su-

sreće sa jednim besposlenim policajcem, koji je lenjo žvakao gumu, naslonjen na parkirani policijski automobil. Policajac je zaključio da bi taj čovek mogao biti nekakav treće-razredni novinar, verovatno bivši vojni veteran, sa nekoliko šrapnela u nozi ili tako nešto. Policajac je, čak, pomislio kako je taj bivši ratnik namirisao krv, kao što to samo bivši ratnici mogu, i da je zato došao u Pajnvuds. Zamisljao je kakvim rečima će taj novinar-čić opisivati zločin koji se dogodio.

Čovek sa krivim usnama krete lagano niz ulicu. Nije žurio. Nije gledao ni u šta. Mirno je prošao pored reda patrolnih kola i, kada je došao do benzinske pumpe, skrenuo je prema neurednom parku, kojim se sigurno građani Pajnvudsa nisu dičili. Ušao je u park i seo na prljavu i naherenu klupe. Neko vreme je samo gledao naokolo, totalno nezainteresovan. A, onda — usne mu se najednom ispraviše!

Čovek načini hitar, oštar pokret i u jednom jedinom skoku preskoči preko klupe i nestade u žbunju. Nikoga nije bilo u blizini da vidi taj skok, a i da je bilo nekoga, verovatno ne bi uspeo ni da trepne pre

nego što se taj starac izgubio u grmlju...

Skriven u žbunju čovek brzim pokretima skide veštačke sede zaliske i na glavi mu ostade samo oštra, tamna, kratko podšišana kosa. Više nije vukao nogu. Gotovo jednim jedinim pokretom je svukao odelo, drugom rukom pronašao u žbunju dugačku torbu, sličnu vojničkim transportnim vrećama. Otvorio je patent zatvarač i gurnuo odelo unutra. Zatim je iz torbe izvukao crnu, svilenu odeću, koju je navukao na sebe vešto i brzo, kao da navlači sopstvenu kožu...

Kada se uspravio, bio je to visok, mlad čovek, obučen u crni kostim — ninde! U ruci je držao katana koji elegantnim pokretom smesti u koricu na leđima. Oštrim pogledom čeličnopavlih očiju kroz uski prerez na kostimu odmeri razdaljinu između žbunja i neuglednog, sivog automobila, parkiranog dvadesetak jardi dalje. Zatim ninda u tri dugačka skoka, gibak kao velika mačka, pređe tih dvadesetak jardi i uđe u kola.

Mrak je postajao sve gušći. Ninda je to znao. I, čekao je strpljivo da postane još tamnije. Noć je bila pravo vreme za akciju...

*
* *

— Lepotice, zaista je začuđujuće koliko kalifornijski policajci mogu biti glupavi — rekao se samozadovoljno Tabasko Pit, nazdravljajući pivom i gledajući Sumiko vedrim pogledom prerano izraslog dečaka. — Bilo je lakše nego što sam sanjao.

— Strepela sam — reče Sumiko mirno. — Nemoj mi zamjeriti, ali moram da ti kažem da bih bila sigurnija da sam to ja obavila. I zaista bih to morala da obavim da ti nisi došao.

— Čuj! Pit nije samo za grube poslove — osmehnu se Tabasko prijateljski. — Ponekad i ja znam da izvedem nešto suptilno.

— Nisam ni sumnjala... ali ti si ipak nekako upadljiv... Kada te vide, sa tih tvojih gotovo sedam stopa, i sa tom razvijorenom kosom... Sumiko nije želela da povredi Pita, a, u stvari, je imala na umu da prećuti, da je drhtala kao prut sve dok se on nije vratio, jednostavno zato što nije verovala da on to može da izvede. Međutim, Tabasko Pit je tvrdoglavo insistirao da baš on to obavi.

— Bilo je lakše nego ispiti bocu piva — reče Tabasko Pit ne bez ponosa. — Uhvatio sam

ih pomalo na prepad. Upeo sam tamo izigravajući nadobudnog novinara koji ne želi ništa drugo nego samo dozvolu za rad u rezervatu. Nisam bio blesav da im stavim do znanja da nam je nadzornik već dao dozvolu. A, oni... Ponašali su se tačno onako kako sam očekivao. Nisu imali vremena za takve stvari. Ni ja ne bih imao kada bi mi za vratom bilo jedno nerazjašnjeno ubistvo. Prvo su mi rekli da dođem sutra, ali sam bio uporan. Onda su me ostavili da čekam. Kakva greška! Ostaviti Tabasko Pita da se muva bez nadzora po kancelarijama policije u Red Blafu! Da sam imao još pedeset prislušničkih bubica mogao sam ih ostaviti tamo.

— Dovoljna je bila jedna — reče Sumiko glasom stručnjaka. — Dala sam ti tri u slušajlu da...

— Znam, znam — prekide je Pit razdragano. — Jednu sam ostavio ispod telefona šefa detektivskog odeljenja. Drugu ispod pisaćeg stola kape-tana Gilberta, šefa odeljenja za ubistva. Treću sam namestio u policijskoj garderobi. Znaš, Lesli mi je rekao da se tu mogu čuti zanimljive stvari. Policajci međusobno razgovaraju i o onome o čemu ne govore ni pred svojim šefovima.

— Sjajno si obavio posao — reče Sumiko. — Hajde sada da čujemo kako »bubice« rade!

Bili su u hotelskoj sobi koju je Sumiko odredila za svoj štab. Pre nego što je Pit došao iz rezervata ona je već bila obišla gradsku biblioteku i saznala sve što se u njoj moglo pronaći o Modocima. Nije mimoišla ni redakciju lokalnih novina, u kojoj je iščitala neke stare brojeve u kojima je pisano o Indijancima na tom području. Konačno, posetila je i kancelariju poverenika za indijanska pitanja. Tamo nisu imali baš mnogo vremena za nju, ali je ipak uspela da od jednog službenika izmami fotokopije dokumenata koji se odnose na Modoke. Moglo se reći da je za jedan jedini dan uspela da dozna o Indijancima u tom području više nego što je o njima znao i sam poverenik za Indijance.

Prijemnik, koji je trebalo da posluži za prisluškivanje, nalazio se u naizgled bezazlenoj torbici za šminku, koja je imala dvostruko dno. Sumiko otvorila tajni pregradak. U njemu se nalazila komplikovana elektronska oprema.

— Uvek sam se pitao zašto Japancima uspeva da naprave tako male, a tako moćne stva-

ri — reče Tabasko Pit gledajući sa izvesnim nerazumevanjem šta radi Sumiko, koja je vešto, svojim lepim dugim prstima prebiralala po opremi. — Sada znam. To je zato što su i sami nekako mali, a moćni.

— Jesam li ja mala? — upitala Sumiko, osmehujući se. Zнала je da Pit oseća veliko poštovanje prema narodu kome je delimično pripadala.

— Pa, nisi baš neka velika osoba, lepotice, ali ti je duša nepregledna — Pit umalo nije pljesnuo suptilnu Sumiko po plećima.

— Imamo nešto... — reče Sumiko, nameštajući male slušalice na uši.

— Mogu li i ja da čujem? — upita Pit.

Ona priključi mali zvučnik, ne veći od pudrijere i jasan, mada ne preglasan zvuk prvo zakrča, a onda se oglasi jasnim glasom nekoga ko je, pet ili šest milja daleko, u prostorijama policije, govorio:

— ... sa papričicama i slanim sardinama, i jednu sa makrobiotičkim prelivom...

— Pakla mu, pa to oni naručuju picu! — nasmeja se Tabasko Pit.

— To je u odeljenju za ubistva — objasni Sumiko pa uključi drugu »bubicu«. — Da

čujemo šta se govori kod detektiva.

— ... učinio taj nekakav stari Indijanac koga ne mogu da pronađu. To je glupost! I, uopšte, ko je novinarima mogao da odvali tako nešto. Pre ili kasnije će saznati da je taj matorni Indijanac bio izgnanik iz plemena zato što je bio prokleti peder! Osim toga, tom starom davalu je preko osamdeset godina! Ko može da poveruje da je jedan osamdeseto godišnjak peder mogao da siluje tridesetogodišnju ženu i da je potom ubije! Tu meni nešto smrdi!

— Ovi govore o pravim stvarima — reče Tabasko Pit.

— Sssss... Da čujemo dalje! — šapnu napeto Sumiko. Osećala je da će iz tog razgovora možda moći da dozna nešto što je moglo zatrebati Lesliju.

Razgovor je bio više nego zućan, a tri ili četiri glasa su se preplitala i pokrivala, tako da se malo šta sasvim jasno razumelo. U jednom trenutku se čuo čak i tresak, koji je Pit prokomentarisao pokretom kao da hoće da lupi pesnicom o sto i Sumiko je razumela šta hoće da joj kaže. No, posle tog udarca glasovi prestadoše da kakoću kao u kokošinju i razgovor se nastavi smirenije:

— Mislim da je greška bila u tome što smo tamo, u taj Pajni Vudsi, poslali toliko ljudi. Odmah su se sjatili novinari, televizija... Sve ono od čega mi se može samo smučiti!

— To je gazdina ideja — reče jedan kreštav glas.

— To je budalaština! U redu, u ovom kraju nismo odavno imali nešto takvo. Gazda je verovatno mislio da bi udaranje čistog slučaja na sva zvana moglo da posluži kao sjajna reklama. Ali, to može da bude reklama samo ako rešimo slučaj, a ja odavde uopšte ne vidim nikakvu mogućnost da ga rešimo. Kad bismo bar mogli da pronađemo tog matorog pедера, pa da ga zvanično optužimo i posle da, malo-pomalo, zataškamo stvar...

— Meni se čini da je najpametnije da predložimo gazdi da odmah počne da zataškava stvar. Ako sve to uzme maha nećemo novinare moći da skinemo sa vrata sve dok ne pronađemo ubicu, ili dok javno ne priznamo da nismo u stanju da ga sklopujemo — rekao je neko razložno.

— Ne znam da li će to gazda moći da proguta — reče glas koji je, po proceni Sumiko i Pita, pripadao šefu detektiva. — U svakom slučaju, predložim mu da smini loptu.

— Tako će nam bar dati malo prostora za rad — reče onaj kreštavi. — Juče sam bio u Pajm Vudsu. I znate li šta mi se dešavalo...? Dešavalo mi se da dođem kod čoveka koji bi čak mogao biti i svedok, a onda mi on kaže da nema šta da mi kaže, jer je sve već rekao novinarima! Pajm Vuds je prepun novinara. Ima ih više nego naših ljudi.

— Blagi bože! — zavapi šef detektiva. — Da je samo neko bio pametan da sve prepusti nama. Možda bismo i mogli da radimo na miru da nije urađeno to... Koliko bi nam samo olakšalo stvar to što tamo ne bi bilo tih prokletih njuškala iz štampe!

— Ne pomaže nam ni to što sedimo ovde i jadamo se — reče neko rezignirano.

— U pravu si! Ja idem da popijem kafu i pojedem krofnu. Možda ću lakše misliti ako budem sit. Ništa nije dobro raditi na prazan želudac!

Pit odmahnu rukom želeći da stavi Sumiko do znanja da na tom prisuškivaču više neće moći da čuju ništa interesantno. Sumiko načas isključujući prijemnik. Gledala je u Pita, ali joj je pažnja bila na nekom drugom mestu. Pit je poznavao takav njen pogled. Pustio je

Sumiko da razmišlja. Konačno, ona reče:

— Jedno je sigurno: policija nema pojma o tom ubistvu! Ništa ne znaju, osim što znaju ko ga nije počinio. Tapkaju u mestu i međusobno se optužuju za nesposobnost.

— Kao sve policije sveta — isceri se Tabasko Pit.

— Osećam da će zaista biti u stanju da nateraju tog njihovog »gazdu«, što je, pretpostavljam, njihov naziv za šefa policije, da zataška stvar — reče Sumiko ozbiljno. — To ne bi bilo dobro.

— Zašto? — upita Pit.

— Ne znam — reče Sumiko. — Jednostavno osećam da to ne bi bilo dobro.

Tabasko Pit je znao da i Sumiko, poput Leslija, ima nekakav razvijen osećaj za opasnost i da njena logika uvek govori nešto više i dalje u vremenu od logike kojoj je on, s vremena na vreme, pribegavao. Zato više ništa nije pitao. Bio je ubeđen da Sumiko ima razloga da govori tako i to je bilo dovoljno za njega.

— Da čujemo malo garde-robju, a? — upita Pit posle nekoliko minuta.

— Nema potrebe — reče Sumiko mirno. — Čuli smo ono što može biti važno.

— Ne razumem? — reče Tabasko Pit.

— Zar ne razumeš, Pite? —
— Sumiko se osmehnu prijateljski. — Ako povuku takav potez kojim bi zataškali tu stvar oko ubistva, može se lako dogoditi da se dogode još neke ružne stvari. Još neki zločin...

— Govoriš kao da se ovde radi o nekoj vrsti zavere — reče Pit. Nije bio načisto da li da baš do kraja poveruje u ono što je Sumiko govorila.

— Ne traži od mene da ti objašnjavam ono što ni sama sebi ne mogu sasvim da objasnim — reče Sumiko. — Osećam da će se još mnogo toga dogoditi oko rezervata. Leslie je bio u pravu. Onaj njegov in dijanski prorok je takođe bio u pravu. Dok sam slušala taj razgovor tamo... Imala sam snažan osećaj da i ti detektivi osećaju nešto slično.

— Okej! Okej! — reče pomirljivo Pit. — Do đavola! Ne znam šta bih ponekad dao da sam bar malo Japanac! Leslie to i jeste, i više nego što je spreman da prizna. Ali, ja, eto, nisam... I nikada neću moći da razumem sve to... To! Te osećaje! Ali, hajde da se složim sa tobom... Šta da kažem Leslieju kada ga sutra budem sreo?

— Reci mu da bude spreman na sve — reče Sumiko. — I da dobro pazi na kretanje policajaca i detektiva u Pajnu Vudsu i okolini. Ako počne da se smanjuje broj policajaca, neka bude spreman na sve... Kaži mu da bude oprezan! Kaži mu da se čuva! Kaži mu da...

— Šta? — upita Pit.

— Kaži mu da ga volim —
— reče Sumiko sasvim ozbiljno.

— Bože blagi! — uzdahnula Tabasko Pit. — Ko bi rekao da ću u životu morati da budem i ljubavni glasnik.

*
* *

Devojka je bila visoka, krupna, mišićava, krupnih okruglih dojki, ravnog, zategnutog stomaka, čvrste zadnjice i snažnih butina. Ležala je na uskom ležaju u kamp-kućici koju je vukao veliki »pontijak«. Za gledana u fotografije nekog časopisa, lenjo je žvakala gumu i s vremena na vreme bacala nezainteresovan pogled na mladića koji je sedeo za malim stolom i ispisivao razglednice. Iznad njih je škiljila lampa...

— Bio bi red da promeniš baterije u lampi. Uskoro nećeš moći da vidiš da pišeš, niti ću

ja moći da čitam — rekla je devojka.

Krenuli su na put koji je trebalo da bude prijatan, na kome su planirali da vode ljubav, da vide neobične predele Kalifornije, zatim još malo da vode ljubav... Međutim već posle treće noći su zaključili da su malo pre naglili u delu plana koji se odnosi na vođenje ljubavi. Ona je, doduše, bila voljna i raspoložena, čak i prilično popaljena. Ali, on...

— Mogu li da te zamolim da nešto obučeš na sebe? — reče mladić podižući pogled prema njoj. Bio je krupan, raširen bilderskim vežbama, rumen u licu i duboko razočaran sopstvenim ljubavničkim spsobnostima.

— Smeta ti što sam gola? Ah! — reče devojka ne krijući prezir.

Mladić ne reče ništa. Samo je nastavio da ispisuje razglednice. Kada je ispisao poslednju sve je uredno složio, a onda je zapalio jednu od cigareta bez nikotina. Veoma je vodio računa o svom zdravlju... Pogledao je na časovnik. Rekao je:

— Već je skoro šest. Kako bi bilo da krenemo?

— Kuda bismo? — uzvratila devojka. — Ovde je isto kao i bilo gde drugde...

— Zaboga, ovde se dogodilo ubistvo! — uzviknu mladić.

— Pa šta? Misliš da će se dogoditi ponovo?! Misliš li možda da će doći baš tebe da ubiju?! — devojka se smejala ironično.

— Baš ti hvala... — iskezi se on i ustade, pa žurno izađe napolje.

Ona je gledala njegova ogromna ramena kroz prozor kamp-kućice. Pitala se zašto je morala da ispadne tolika budala da uopšte krene na to putovanje sa njim...

On je nervozno pušio, zaključujući kako su cigarete bez nikotina kao i muškarac koji ne može da...

Vrata kamp-kućice se otvoriše. Ona zastade u njima i progovori pomirljivo:

— Hajde, ne duri se. Htela sam samo da kažem kako je sve u redu. Ovde je bezbedno. To što se tamo, u toj selendri, dogodilo ubistvo ništa ne znači. I sam znaš da nam je onaj policajac u tom Pajnu Vudsu rekao da možemo biti mirni.

— Valjda — reče mladić bezvoljno — Ali, mi se ipak nalazimo na zemlji indijanskog rezervata. Policajac nam je takođe rekao da pazimo da se ne zadržavamo suviše u rezervatu.

— Okej! Ako baš toliko želiš, možemo da odemo. Odmah,

ako želiš — reče ona. Nije želela da joj i sledeći dani propadnu zbog glupe svađe oko toga treba li da ostanu tu ili ne.

— Nema veze — reče najednom mladić i osmehnu se mekše. — Ako želiš da prespavaš u rezervatu, onda ćeš prespavati u rezervatu. Uostalom, možda će mi duhovi starih Indijanaca vratiti malo snage...

Mladić se nadao da će šala na sopstveni račun moći da mu povrati bar deo ugleda u njenim očima. Devojka namerno zatrese krupnim dojlkama, na jarg od njegovog nosa...

— Ove dve stvari bi trebalo da budu jači lek od starih Indijanaca i njihovih duhova...

Nešto zviznu kroz vazduh, siktavo poput zmije, i strela se zabode uz tup zvuk tačno između dve devojčine dojke!

Ona je zinula kao da je tek iznenađena time što joj se dogodilo, a zatim uzdahnu nekako grgotavo i zakoluta očima. Mladić je zurio u nju zapanjeno, osećajući kako mu se usta suše od naglog napada straha!

— Hej! — izgovori on tiho. Gledao je kako ona pada, bez svesti, dok su joj se noge i ruke nekontrolisano trzale. U padu se strela polomi.

Mladić je nekoliko trenutaka gledao zabezegnuto u njeno ne-

pomično telo još uvek nesposoban da misli. Nije čak bio ni do kraja svestan da je ona pogodena nečim što može da je usmrti, ako već nije bila mrtva pre nego što je pala... Mislio je samo: »Ovo je glupo!«

Osvrnuo se tek kada je iza sebe čuo zvuk koraka. Tek tada je shvatio šta se dogodilo. Pokušao je da se pokrene brzo, ali su mu pokreti bili nekako ukočeni od straha i on se saplete o sopstvene noge, i zanese se padajući preko devojčinog tela...

Vrisnuo je kada su mu ruke dodirnule njenu golu, još uvek toplu kožu. Odskočio je i pogledao preko ramena. Učinilo mu se da je video priliku muškarca koji rasteže veliki luk ciljajući strelom prema njemu. Ponovo je vrisnuo osećajući kako mu se grlo steže i kako mu se pluća smanjuju, i znao je da niko neće moći da čuje njegov vrisak.

Sledeća strela zazuja kroz vazduh i mladić zatvori oči očekujući udarac. Ali, strela se zabode na tri stope od njega, u zid kamp-kućice. Mladić pade na kolena, a zatim, u maganovnju, počeo da puzi. Hteo je da se zavuče pod kućicu, nejasno osećajući da će tako biti manji cilj...

Treća strela skinu i pogodi ga u butinu, trenutak pre nego što se zavukao ispod kam-kućice. U početku nije osetio ni udarac, ni bol. Imao je utisak da je nogom zapeo o nešto, ali kada se okrenuo i video kako strela viri iz njegove rođene noge, jeknu i zavuče se ispod kućice brzinom nasmrt preplašene životinje. Strela za pe za pod kućice i polomi se, i tek tada je mladić osetio bol — snažan, oštar, krvav.

Nije imao pojma ko ih je gađao. Ni zašto. Nije znao ništa osim da je ona pogodena i možda mrtva, i da je on pogođen i da mu je život u opasnosti. Imao je osećaj da mu srce više nije na svom mestu, već da kuca negde u ramenima, čas u levom čas u desnom. Disao je plitko i ubrzano. U stvari, drh-
tao je poput premorenog, starog psa...

Pokušavao je da vidi ko i odakle napada, ali nije video baš ništa. Uopšte nije bio u stanju da umiri sopstvene očne jabučice koje su mu u glavi igrale i vrtele se kao poludele. Zato je čvrsto zatvorio oči i tada oseti napad užasa i pomisli: »Sada će me ubiti!« Hitro je otvorio oči i misao o smrti kao da mu pobeže...

Nije ni čuo ništa, osim lupanja sopstvenog srca. I, nije

mogao da čuje korake koje su se približavali...

Mladić nije imao osećaj vremena. Bio je sasvim izgubljen i u vremenu i u prostoru. Od straha. Nije bio u stanju da razmišlja logično. Da jeste, ne bi mu ni u snu palo na pamet da izviri... Ovako, izvirió je...

Oštrica borbene sekire, koju većina severnoameričkih Indijanaca nazivaju »tomahavk«, pogodi ga pola inča iznad obrva, razdvajajući mu gornji deo glave od donjeg. Mozak prsnu izmešan sa krvlju, na sve strane. Udarac je bio brz i tačan. Mladić je bio pogođen na pravom mestu — smrt mu je bila strahovito brza. Toliko brza da nije ni mogao da stigne da se zaista uplaši...

Mladićevo telo se trzalo još minut ili dva, a zatim se sve stišalo. Čuo se samo dalek lepet krila neke ptice. I zvuk motora nekog automobila u blizini. Taj zvuk se udaljavao, slabeći...

Niko na svetu nije u stanju da spava tako okrepljujuće a oprezno kao ninda — tako je govorila stara japanska izreka. To je bilo tačno — ninde usavršavaju veštinu spavanja i po

nekoliko godina. I, kada je u-savrše, u stanju su da spavaju tako kvalitetno da njihov san gotovo liči na kliničku smrt. Takav način spavanja im omogućava da okrepe telo i pripreme ga za sledeće napore na neverovatno brz način...

Lesliju Eldridžu je bilo potrebno samo pet minuta talk-vog sna pa da nadoknadi čitavu neprospavanu noć. Ipak, probudio se na vreme da čuje Tabaskove korake koji su nailazili. Naglo je otvorio oči. Ležao je na postelji sasvim opušten.

— Hej! — uzviknu Tabasko Pit kad je ušao u sobu. — Izgleda da sam te probudio.

— Ne boj se — reče mirno i sasvim trezveno Lesli. — Budan sam. Ima li šta novo? — upita Lesli, jer je znao da ga Pit ne bi uznemiravao bez dobrog razloga.

— Čini se da se nevolje šire poput kuge — reče Tabasko namršteno. — Dogodila su se još dva ubistva. Osim toga... Policija se povlači! Ostavili su samo jednu ekipu detektiva i jednog poručnika. Svi ostali su se vratili u Red Blaf, bez ikakvog objašnjenja. Nadzornik je van sebe. Rekao mi je da se boji da policija želi da prebaci svu odgovornost na njega, jer veruju da su i onu ženu i

ovo dvoje ubili baš Indijanci!

— Dvoje?! Koje dvoje? — upita Lesli.

— Turisti — odgovori Pit. — Mladić i devojka. Nju su pogodili strelom, a mladića su ubili »tomahavkom«! Nadzornik kaže da je slika bila prilično ružna. Sudeći prema onome kako je on izgledao verovatno je zaista bilo gadno to videti. Gospodin Sends je od jutros bleđ kao avet, a po uniformi mu se vide ostaci od bljuvotine. Uz to, drhte mu i ruke.

— Strela? »Tomahavk«? — Lesli se zagleda u prijatelja. — Hoćeš da kažeš da su ih zaista ubili Modoci?

— Ja?! Ja to nisam ni pomislio, a kamoli rekao — osmehnula se Tabasko Pit, kao da se obradovao što ga je Lesli baš to pitao. — U stvari, ako baš hoćeš da znaš, ja imam malu teoriju o svemu tome.

— Voleo bih da čujem šta ti misliš — reče Lesli.

— Stvar je jednostavna — reče Pit ozareno. — Neko im smešta! Indijancima. Malo sam cunjaio proteklih dana po rezervatu, i ponekad zavirivao u njihove stanove i tako neka mesta... Bilo je korisno. Znaš li šta sam ustanovio? Ustanovio sam da oni nemaju u stanicama ništa što bi moglo da

podseća na one Indijance kakve gledamo na televiziji. Hoću da kažem da nemaju perjamice, »tomahavke«, niti bilo šta slično od tog folklora. Nigde luka, ni strele... Od oružja imaju samo stare dvocevke, za lov na sitnu divljač ili tako nešto.

— Razumem šta pokušavaš da mi saopštiš — reče Lesli.

— Pa da! — uzviknu Tabasko Pit. — Da su imali nameru da ukokaju bilo koga mogli su to lakše učiniti puškom ili bilo čime drugim. Da sam ja Indijanac i da imam nameru da nekoga ubijem, nikada ne bih to učinio lukom i strelom ili tom sekirom! Razumeš li?

— Moram ti reći, ortak, da imaš potpuno pravo — osmehnula se Lesli.

— Naravno da imam.

— Ali, sve na svetu treba proveriti, zar ne? Tek da bi se moglo u bilo šta poverovati — reče Lesli. — Stoga ne bi bilo loše da ti i ja obidemo mesto tog novog zločina. Ne verujem da policija nije već počela istragu, ali... Više očiju više vide, zar ne?

Tabasko Pit se šeretiski osmehnula.

Dva minuta kasnije, njihov »džip« se probijao uskim, brdskim putem, ka mestu gde su poginuli devojka i mladić. Le-

sli je vozio brzo i ćutke. Razmišljao je o svemu što su uspeali da doznaju za tih nekoliko dana. Pokušavao je sve to da sklopi u mozaik koji bi mu otkrio kakvu-takvu sliku onoga što se događa u rezervatu. Ali, nije uspevao.

Prethodne noći Lesli je obilazio rezervat i okolinu, uzdajući se u svoju intuiciju, pokušavajući da otkrije bilo šta što bi moglo biti u vezi sa zločinom u Pajm Vudsu. Prokrstario je teren između Pajm Vudsa i rezervata pažljivo tražeći bilo kakav detalj. Nije pronašao ništa, što ga je samo učvrstilo u uverenju da Modoci nemaju nikakve veze sa tim silovanjem i ubistvom.

Jedino što je pronašao bili su tragovi oko lovačke čeke, u lovištu izvan rezervata. Pronašao je tragove velikog automobila u blizini čeke. Najčudnije je bilo to što je neko pokušao da izbriše te tragove, najverovatnije čisteći te tragove granama gustog žbunja. Lesli je pronašao čak i te grane. Kao da se neko dobro potrudio da ukloni tragove svog prisustva. To što nije uspeo nije značilo da nije dobro obavio svoj posao. Za svakog drugog tragovi tog automobila ostali bi nevidljivi. Osim za njinđu!

Lesli se pitao ko je i šta je tražio tu, u blizini rezervata i to tako da se i te kako trudio da ne ostavi tragove. Nije mu bilo jasno i to što je, nedaleko od tog mesta, pronašao jedan slomljeni pijuk i iskrzanu, zardalu lopatu na kojoj su bili vidni tragovi kopanja. Sastrugao je malo zemlje sa te lopate jer mu se učinilo da ta zemlja ne odgovara ostalom terenu, u rezervatu i okolini. Sada je imao malo te zemlje u plastičnoj kesici u džepu, ali nije znao šta da započne s tim. Nekakav čudan osećaj mu nije dozvoljavao da jednostavno pita nadzornika, Alfija Sendsa, odakle bi mogla biti ta čudna, crvenkasta zemlja. Još od prvog susreta sa nadzornikom Lesli je imao osećaj da u tog čoveka ne može da ima poverenja.

— Čini se da smo stigli —
— reče Tabaskio Pit pokazavši rukom na parkiran terenski automobil nadzornika Sendsa, pored kojeg je stajao i jedan patrolni automobil. — Mislim da su ono kola onog nadmenog policajca. Gilberta!

Morali su da zaustave automobil malo dalje od nadzornikovog i Gilbertovog vozila, a zatim su morali da pređu ne koliko deseti jardi peške. Pri tome je Lesli ostrim pogledom

osmatrao naokolo. Video je mesto na kome je jedan automobil sa prikolicom skrenuo ka šumi. Video je i tragove kamiona koji je, očigledno, već bio odvuкао kola sa prikolicom. Pre nego što su izbili na čistinu ispresecanu žutom, policijskom trakom na kojoj je pisalo da se iza trake ne sme, Lesli je već znao da su kola sa prikolicom pripadala ubijenom mladiću i devojci, i da je policija već uklonila to vozilo.

— Vi nam baš niste bili potrebni! — uzviknuo je poručnik Gilbert kada je ugledao Pita i Leslija.

Na maloj čistini bili su samo Alfi Sends i Gilbert. Ako je tu i bilo drugih policajaca sada su već bili otišli.

— Verujem da nemate šta da krijete od štampe — reče mirno Lesli umesto pozdrava. I on i Pit su jednostavno pre videli trake upozorenja.

— Ne znam da li je u redu što su oni ovde — reče Alfi tiho Gilbertu, ali su ga čuli i Lesli i Pit.

— Neka ih — rekao je Gilbert. — Nemaju šta da vide.

— Čujem da se ovde dogodio nešto zanimljivo sinoć — reče Lesli. — Imate li šta da izjavite za štampu povodom toga?

— Istraga je u toku — reče nadzornik.

— Ovde su nađena dva leša. Jedan muški i jedan ženski — reče Gilbert. — To je sve. Ali, ni to ne smete da objavite zbog sigurnosti istrage.

— Kako vi kažete, poručniče — rekao je Lesli, smejući se u sebi. Bila mu je gotovo simpatična naivnost obojice.

— Da li je tačno da su ovi ovde ubijeni indijanskim oružjem? — upita Tabasko Pit gledajući u Alfija Senda.

— Nemam komentara — od vrati nadzornik hladno i sa vidljivom odbojnošću. Pitao se kako su Lesli i Pit uspeli to da doznaju.

— Sve što ste čuli nije zvanično i tužicu vas ako objavi-te — ponovio je Gilbert.

— Rekao sam već, ne morate da brinete, poručniče — rekao je Lesli umirujućim glasom. — Mi smo ovde gotovo privatno.

— Novinarima ne treba verovati — Gilbert iskrivi lice u grimasu gađenja.

— Imate li nešto protiv da malo prošetamo ovuda? — upita Lesli.

— Ne — reče Alfi Senda. — Samo ukoliko će vas ta šetnja odvesti što dalje od nas!

Lesli mu uputi topao osmeh. Tabasko Pit se takođe isceri na nadzornika.

Pit i Lesli se lenjo udaljiše. Na rubu šume Lesli zastade i saže se da ubere sitan šumski cvet, koji podiže i prinese licu. Poručnik Gilbert ga je gledao netremice i mislio: »Kako ti novinari mogu biti dosadni, kao konjske mušice!« Pit je krenuo na drugu stranu, buleći u tlo kao da očekuje da negde na tlu nađe nekakvu ispisanu poruku ili tako nešto, što bi mu u trenu otkrilo šta se dogodilo na tom mestu. Odu stao je od tog buljenja u zemlju kada mu je Lesli dao znak da krenu dalje.

Šetkali su naokolo još neko vreme, a Pit je gledao ljubopitljivo u Leslija. Već dugo su bili prijatelji i Pit je znao da Lesli ima nešto važno da kaže upravo onda kada mu je lice sasvim mirno, nezainteresovano i bezizražajno, kao što je bilo u tom trenutku. Konačno, Pit više nije izdržao. Kada je procenio da su se dovoljno udaljili od Gilberta i Alfreda Senda, on upita:

— Koji je đavo u pitanju, ortak?

— Ne razumem! — reče Lesli.

— Znaš nešto što želiš da mi saopštiš, zar ne?

— Naravno — osmehnu se Lesli i pokaza šumski cvetak u svojoj ruci. — Ubrao sam ovaj cvet tačno pored mesta na kome se nalazio otisak, prilično dubok. Otisak patike. Znaš i sam kako izgledaju te patike... One koje se koriste za planinarenje. Imaju duboke, izražene šare. Ni Alfi ni Gilbert ne nose tako nešto. Policajci ni u kom slučaju. Osim toga, trag je bio prilično dubok, kao da je osoba koja je bila u tim patikama snažno gazila, možda tražeći oslonac za nešto što je radila...

— Na primer, oslonac pri zatezanju luka? — uskoči Tabasko Pit.

— Na primer upravo za to — reče Lesli. — Ni sam ne znam zašto sam posmatrao obuću kakvu nose Modoci u rezervatu, ali nisam primetio da ijedan od njih nosi takvu obuću.

— I ne nosi — složi se Pit. — Suviše su siromašni da obuvaju tako nešto. Kladim se da takva obuća košta preko 200 dolara!

— Možeš li da zamisliš Indijanca koji rasteže luk i oda-pinje strelu da ubije jednu turistkinju i pri tome na nogama ima patike od 200 dolara? — upita Lesli.

— Teško — isceri se Pit.

— Naravno, to treba proveriti — reče Lesli.

— Kako ćemo to izvesti? — upita Pit.

— Ne mi — reče Lesli spokojno. — To će učiniti Sumiko. Ona ionako prisluškuje policiju. Bude li iole pažljiva možda će vrlo brzo saznati zna li policija nešto o otiscima tih patika, zar ne?! Telefoniraću joj kada se ukaže zgodna prilika. Lakše bi bilo da u rezervatu postoji još neki telefon... Ovako, telefon u kancelariji nadzornika nam je jedina prilika da uspostavimo kontakt sa normalnim svetom.

Kada su prišli svom »džipu« mogli su da vide kako automobili Alfreda Senda i poručnika Gilberta odlaze put rezervata...

*
* *

Spustivši telefonsku slušalicu Lesli pogleda kroz prozor nadzornikove kancelarije proveravajući da li se Alfi vraća. Sada je znao sve što ga je u tom trenutku moglo interesovati. Sumiko je bila vredna i prisluškivala je policiju po čitav dan. Tako je i saznala da su i policajci primetili tragove koje je Lesli video u šumi. Potvrđeno je da tragovi nisu pripadali ubijenom mladom

paru. Iz svega je lako bilo zaključiti da su to bili tragovi ubice. No, Lesli nije bio zadovoljan. Naprotiv, sve što je saznao samo mu je značilo da je tek na početku. U stvari, da je još mnogo toga moglo da se dogodi — i da će se, po svemu sudeći, dogoditi.

— Ti si novinar, zar ne? — iz razmišljanja ga je prenuo glas žene koja je ušla kroz vrata poput furije, zadihana.

Bila je Indijanka. Prilično zgodna Indijanka, morao je da prizna Lesli. Ne sasvim mlada, ali vrlo čvrstog i skladnog tela.

— Ti svakako nisi novinar — rekao je Lesli, osmehnuvši se samo jednom stranom usana.

— Zovem se Kim — reče ona. — Modoci me zovu Rika. Šonšin je moj muž.

— Zašto bi to meni bilo važno? — reče Lesli i zagleda se u ženine oči. Video je nezadovoljstvo, ali je video i onu žensku vrstu zainteresovanosti za zgodnog, mladog muškarca, koja nije svojstvena samo Indijankama.

— To ni meni nije mnogo važno — reče Rika. — Htela sam da razgovaramo o nečemu drugom.

— Umirem od želje da čujem — reče Lesli.

— Čudne stvari se događaju u rezervatu — ona se približi Lesliju i prekrsti ruke na grudima.

— To nije teško zaključiti — reče on.

— Pišeš li ti o tome? — upita žena. Zvučala je smireno.

— Ne razumem? — reče Lesli. — O čemu bi trebalo da pišem?

— O čudnim stvarima koje se događaju u rezervatu — odgovori Rika. — Pišeš li o tome?

— Pišem o svemu čudnom — reče Lesli. — Imaš li šta da mi kažeš.

— Znaš, ja živim ovde od rođenja i znam neke stvari. Mislim, poznajem ljude i znam kako žive i šta im se dešava — govorila je žena mirno, ali je ispod tog mira vladala prava bura osećanja i to je Lesli snažno osećao. — Čula sam šta se dogodilo sa Nikagatom. I sa Kapetanom... On je nestao, zar ne?

— Ne znam — reče Lesli. — Policija takođe ne zna.

— Ljudi znaju. Modoci znaju — reče žena. — Starac je imao neke navike, razumeš. Recimo, donosio je svakih nekoliko dana nešto od onoga što je ulovio jednoj udovici i njejoj deci, ovde, u rezervat. Oдавno nije dolazio. Osim toga,

on je strašno voleo duvan za žvakanje. Dolazio je da ga kupi u ovdašnjoj kantini. Nije dolazio nekoliko dana...

— Mogao ga je kupiti na drugom mestu — reče Lesli.

— Ti nitša ne razumeš... ili se praviš da ne razumeš — reče Rika. — Kažem ti da nje ga više nema. Možda je naprosto umro. Bio je star. Ali, više ga nema. To nije slučajno.

— Treba mi više od jednostavne sumnje da bih mogao bilo šta da kažem o tome — reče Lesli. — Uostalom, zašto o tome ne razgovaraš sa nadzornikom ili sa policijom?

— Ovde niko ne veruje policiji — reče ona. — Ni nadzornik nije mnogo bolji. Osim toga...

Začutala je na tren, ali Lesli, kao da je proniknuo u nje ne misli, iz njenog pogleda koji se načas zamuti, oseti da je Rika u nekim čudnim odnosima sa Alfijem Sendsom. Način na koji je govorila o njemu nije mogao da prevari jednog iskusnog muškarca poput Leslija.

— Okej! — reče Lesli. — Ima li još nešto?

— Ima — reče žena spremno. — Novac! Neki klinici iz rezervata najednom imaju mnogo novaca. Ovde novac ne raste na grani, a oni nisu išli

van rezervata da su mogli da ga zarade. Eno ih, opijaju se u krčmi, zajedno sa Šonšinom. Treba ih pitati odakle im to!

— Misliš li da sam ja u stanju da izvučem od njih odgovore? — upita Lesli osmehnuvši se.

— Mislim da si ti mnogo šta u stanju — reče žena i uzvratila osmeh. Opustila je ruke niz telo i malo isturila dojke. Bio je to nemušti poziv. Možda ne sasvim neposredan, ali sigurno poziv na malu avanturu u bliskoj budućnosti.

— Šta ti misliš o tome? — upita Lesli.

— Mislim da im je neko dao pare ili da čute ili da urade nešto što se ne bi svidelo nadzorniku — reče Rika. — To se već dešavalo ranije. Nekada su klintima davali novac, a ponekad i viski. Uglavnom, uvek se nađe neko ko pronađe nekakav interes da uznemiri rezervat. Spolja. Uvek dolaze spolja.

— Bledoliki, a? — reče Lesli.

— Da — odgovori žena čvrsto. — Bledoliki.

— Okej! — reče Lesli — Rašpitaću se. Možda bi od toga moglo nešto da se iskoristi za novine, zar ne?!

— Ti ćeš već to znati da iskoristiš — reče Rika i liznu je-

zikom donju usnu. Lagano. Sa nasladom. Nije spuštala oči sa njegovih.

Tada se otvoriše vrata i u njih stade Šonšin, očiju zakravljenih od prevelike količine piva. Načas je samo stajao i zurio u ženu i Leslija, a onda izgovori, zaplićući jezikom, pro muklo:

— A, tu si! Idi kući! Smešta! Nemaš šta da tražiš ovde!

Rika se trže na njegov glas, ali nije požurila da izađe. Nije ništa rekla, ali se samo lagano udaljila od Leslija i ostala da stoji. Kao da je nešto iščekivala.

— Računam da si ti previše radoznao čovek — reče Šonšin Lesliju. — Zabadaš nos u tuđe stvari... i u tuđe žene!

— Mislim da stičeš sasvim pogrešan utisak o novinarima uopšte — Lesli uzvрати samouverenim osmehom. Nikada nije voleo bilo kakav razgovor sa pijanim ljudima. Bili su nepredvidivi.

Poglavica ne odgovori Lesliju, ali se zato ponovo obrecnu na ženu:

— Jesam li rekao da smesta odeš kući?! Gubi se oдавde dok nisam izgubio strpljenje!

Rika se pomeri, ali samo za dva-tri koraka. Nije ni pogledala muža. U njenom stavu je

bilo nečega izazivačkog, ali na način na koji se ponašaju osobe koje već dugo preživljavaju nekakav strah. Lesliju je bilo sasvim jasno u kakvim su odnosima poglavica i njegova žena, i to mu se nije dopalo. Namrštio se, ali nije rekao ni reč.

— Kučko! — zareža Šonšin i zakorači prema ženi.

Lesli se pomeri korak ulevo i stade između žene i poglavice. Rekao je sasvim mirno:

— Ovo nije mesto da razrešavate svoje porodične nesporazume!

— Ne mešaj se, ti... Ti... Bledoliki! — te reči su iz usta pijanog Indijanca zvučale gotovo kao uvreda, ma koliko je u tom času Šonšin izgledao Lesliju komično.

Izenada, Rika hitro priđe vratima i izvuče se kroz njih nekakvim pokretom sličnim bežanju. Činilo se da je taj njen potez iznenadio i Šonšina. On više nije imao šta da kaže. Pogledao je sa mržnjom u Leslija.

— Dobro je da si naišao, poglavico — reče Lesli mirno, ali ne bez ironije. — Baš sam hteo da svratim u krčmu i platim ti pivo.

— Ovo su službene prostoriје — reče pijanim glasom

poglavica. — Ti takođe nemaš šta da tražiš ovde.

— Okej! — Leslie sleže ramenima. — Onda idem u krčmu. Imam nameru da pitam neke mladiće odakle im novac da ti plaćaju toliko piva od kojeg ti se i razum muti.

Poglavica očuta uvredu, ali steže pesnicu. Leslie prođe pored njega kao da ga ne primećuje i izađe napolje. Osećao je sažaljenje prema Šonšinu, ali je znao da je bolje i da ga uvredi nego da mu stavi do znanja da ga sažaljeva. Pogledao je prema krčmi. Pitao se šta li imaju da mu kažu ti momci koji se usred rezervata razbacuju novcem...

Leslie je zastao načas pogledavši prema svom »džipu«, koji je bio parkiran nedaleko, i oko koga su se igrala neka deca, penjući se na krov vozila. Pomislio je da klinici mogu da oštete automobil, a on je u rezervatu bio veoma potreban. Gotovo je već podigao ruku i hteo da vikne na decu, kada je osetio opasnost — njegov harađ ga upozori da mu se dešava nešto iza leđa...

Okrenuo se pokretom zmije koja se barni od mungosa i ugledao Šonšina kako stisnutih pesnica juri na njega. Indijanac je urlikao:

— Prokleta bledoliko kopile! Pokazaću ti ko je ovde glavni!

Šonšin je bio pijan i to iz njega nije govorio razum, nego loše pivo i Leslie je to znao. Indijančeve pesnice su bile grčevito stisnute i Leslie je znao da ga tako zgrčene pesnice ne mogu pogoditi ni kada bi spavao, ali — utoliko je napadač bio opasniji, jer se njegovi postupci nisu mogli ni na koji način predvideti. Sačekao je da poglavica stigne do njega na dva koraka, a onda je odskočio udesno, izmičući van domašaja... Šonšinove pesnice fjuknuše dva puta u prazno!

— Nemam nameru da se borim — reče Leslie mirno, ali glasno, trudeći se da ga poglavica i čuje i razume.

— Vašljivi tvore — viknu Šonšin i baci se sa svih svojih dvesta funti težine na Leslija.

Leslie načini samo jedan neznatan polukorak ustranu i izvi telo tako da poglavica prohuja na inč od njega ne dotakavši ga i pade svom težinom u prašinu. Bauljao je pokušavajući da se uspravi, a kada je to učinio dreknuo je promuklo:

— Otkinuću ti glavu!

— Sumnjam — reče tiho i sa svim spokojno Leslie. — Suviše si pijan, poglavico!

Šonšin se osloni na obe noge i raskreči se trudeći se da uspostavi ravnotežu. Pognuo je glavu zureći u Leslija pomalo razroko. Stezao je pesnice i dišao šumno. Na tren je ličio na bika koji se sprema na slepi, uzaludni napad na toreadora.

Deca koja su se do maločas igrala oko »džipa« sada su već počela da prilaze i da posmatraju tuču. Po njihovim izrazima lica se moglo pogoditi da to nije neuobičajen prizor u rezervatu. Lesli je krajičkom oka uspeo da vidi i da su se mestu događaja uputili još neki ljudi, koji su inače sedeli ili stajali u blizini krčme.

— Voleo bih da ne praviš gluposti pred svim ovim ljudima — reče Lesli. — Ti si ipak poglavica. . .

— Đubre, bledoliko. . . — zamuca u gluvom besu poglavica i krete prema Lesliju.

Ma koliko pijan, Šonšin je, videlo se po njegovim pokretima, bio oprezan i iskusan borac, ali samo u tučama najniže vrste. Lesli ga je pustio da pride sasvim blizu, i kada se već činilo da će poglavica uspeti da ga zakači pesnicom, Lesli pokleknu, a Šonšinova pesnica ga promaši. Istovremeno, Lesli ispruži ruku i uhvati Indijanca za nadlakticu, ne naročito čvrsto. Drugom rukom

ga je uhvatio za pojas na pantalonama, pre nego što je Šonšin uspeo po drugi put da uzmahne pesnicama. . .

Gledaoci zinuše od čuda! Njihov poglavica, koga su gledali već u više desetina tuča, nikada se nije našao u takvom položaju. . .

Šonšin je leteo! Kroz njegov mozak, natopljen lošim alkoholom proletela je misao: »Letim!« Činilo mu se da se nalazi u vazduhu nekoliko dugih sekundi. Činilo mu se da je zemljina teža prestala da postoji za njega. . .

Lesli ga beše bacio jednim jednostavnim zahvatom, kojim se i najteži protivnik može baciti neverovatno daleko. Zahvat se zvao »ikabi« i mogli su da ga izvedu samo učenici najvišeg ranga. . .

Kada je poglavica konačno pao pred noge svojih sunarodnika, tresnuvši licem u prašinu, mogao je da zaključí samo da je prestar, suviše pijan i svakako pretežak za bilo kakvu vrstu letenja — potom je izgubio svest!

— Nisam imao nameru da ga povredim — reče mirno Lesli. — Objasnite mu to kada se otrezni.

I deca i odrasli ljudi samo zabezeknuto zaklimaše glavama. . .

*
* *

Na tri milje severno od poslednjih kuća Pajni Vudsa nalazila se farma Čeda Leonarda. Čed je bio gorštak, odnekle iz Montane. Došao je u Kaliforniju da se obogati, ali to nije uspeo, i bio je prepun mržnje prema svemu što mu se činilo da je bolje od njega samog. Naročito je mrzeo Indijance, uveren da čak i oni žive bolje od njega, ne radeći ništa u rezervatu. Sada je stajao ispred svoje kuće i gledao kako ljudi prilaze.

Još od prvih dana svog boravka u tom kraju Čed Leonard je priželjkivao to što se sada dešavalo — da se ljudi okupe i konačno dogovore na koji način će oterati Indijance, razrušiti rezervat i podeliti rezervatsku zemlju. O tome je sanjario, o tome je govorio, o tome je pisao kongresmenima i senatorima za koje je glasio. I, kada se pročulo da Indijanci ubijaju turiste, bio je prvi koji je predložio da se pravi Amerikanci okupe i pripreme za konačni obračun...

— Čede! — rekao je neko iz gomile. — Mislim da smo svi tu.

— Sjajno, momci, sjajno! — izgovorio je Čed Leonard, ozaren od uzbuđenja. Dan ranije

je poslao ženu i decu kod rođaka u Red Blaf. Zatim je dobro očistio svoju »vinčesterku« i dvocevku. — Želeo bih da vas pozovem u kuću, ali je suviše mala za sve. Zato ćemo razgovarati ovako. Ali, pod jebukom ima, na stolu, viskija, piva i sendviča. Dovoljno za sve.

— Nismo zbog toga došli — reče neko iz gomile. Bilo ih je stotinak.

— Znam zbog čega ste došli — reče Čed Leonard. — To ćemo lako rešiti.

Pred njim su stajali besposličari, osiromašeni farmeri, dokonjaci, pijanci, siledžije, mladići koji naprosto nisu imali šta da rade tog dana, nekoliko porodičnih ljudi koji su samo hteli da budu dalje od džangrizavih žena... Ali, svi su bili raspoloženi za akciju, a jedina akcija koju im je Čed Leonard mogao ponuditi bio je juriš na rezervat. Neki od njih uopšte nisu imali nameru da učine nažao bilo kome. Međutim, kako je gomila rasla i oni su zaboravili na svoje dobre namere.

— Momci... — započe Čed Leonard, najednom se uživivši u ulogu velikog vođe. Iako nikada nije bio zaista hrabar i odlučan, sada je samom sebi izgledao kao nepobedivi koma-

ndant armije najboljih boraca u Kaliforniji. Nastavio je glasno, sigurno i ubeđen da govori jedinu moguću istinu: — I sami znate da se policija povukla iz Pajm Vudsa. Još se samo nekakva dva detektiva muvaju ovuda. A, znate li zašto? Zato što imaju zadatak da zametnu tragove ubistava! Svi već znaju da su prokleti crvenokošci ubili i tu ženu, i to dvoje turista. To je od početka jasno i policiji. Ja sam siguran da policija zna tačno, poimence, ko je izvršio ta ubistva i zašto i kako! Ali, oni su se povukli i ostavili dva smetenjaka da uklone tragove kako čak ni FBI ne bi mogao otkriti da su to uradili njihovi voljeni Modoci. Jer, oni vole proklete, vašljive, pijane crvenokošce! Jeste li čitali novine? Jeste! Jeste li čitali kako se već godinama piše kako su Indijanci jedini pravi Amerikanci i kako mi svi skupa treba da im budemo zahvalni što nam dopuštaju da živimo na njihovoj zemlji?! Kao da naši preci nisu prolivali krv za ovu zemlju? Kao da mi ovu zemlju nismo učinili ovakvom kakva jeste... Najmoćnija zemlja na svetu! Mi smo je izgradili, a sada neko dopušta da nas Indijanci čak i ubijaju! Dali su im rezervat. Toliko dobre

zemlje koju ti lenjivci čak i ne obrađuju. Po čitav dan samo piju pivo i vrebaju naše žene po pašnjacima. A sada su počeli da nam ulaze i u kuće, da siluju i ubijaju! Sada su počeli da ubijaju i pljačkaju te glupe turiste kojima su novine i televizija ulili u mozak laži o čistoti sveta američkih domorodaca! Prokleti bili! Oni čak ne veruju ni u Boga! Imaju svoje duhove! Sve su to vračevi i veštice!

— Čed je u pravu! — povikao je neko, a ostali zažamorise potvrđujući.

— Siguran sam da svi vi ne biste bili ovde da ne mislite, kao i ja, da tu vašljivu kopljad treba oterati odavde jednom za svagda! — povikao je Čed Leonard u zanosu. — Po mogućnosti ravno u pakao!

— U pakao sa Indijancima! — dreknuo je neko, a ostali prihvatiše poklič jednodušno.

Čed Leonard se divio samom sebi. Nije ni u snu sanjao da je u stanju da za tako kratko vreme zapali tolike ljude i nateraja ih da svoje glasove i svoje msili oboje smrtonosnom bojom. Znao je da može, ako hoće, samo da podigne ruku i pozove ih u rat, i znao je da bi svi oni pošli za njim. Naprosto je to znao. Nikada nije bio u sličnoj situaciji, ali

je jednostavno znao da je on, sada, vođa krstaškog pohoda protiv nevernika, a svi oni odani krstaši koji neće prezati ni od čega, kako bi svi zajedno ispunili božanski zadatak koji su sebi postavili. I, podigao je ruke i raširio ih, sačekao da se svi utišaju, a onda je progovorio glasom koji je nekako odjekivao prostorom, vanzemaljski:

— Napunite svoje oružje! Uzdajte se u Boga i Ameriku! Sutra ćemo krenuti na rezervat i ako do zalaska sunca ne očistimo ovaj kraj od Indijanaca bolje bi bilo da nas nema!

— Vodi nas! — zaurlaše neki mladići, najednom spremni da ubijaju, iako nisu ni znali kako se drži puška kako treba.

— Sutra u zoru! — povika neko i ostali prihvatiše, žamoreći glasno. Čed Leonard ih je sve gledao užarenim očima...

Jedan čovek je stajao pomaću sa strane. I on je povlađivao, aplaudirao i uzvikivao koješta, ali nekako nije bio zajedno sa svima njima. On se u sebi čudio kako je taj glupavi farmer uspeo za tako kratko vreme da ih nagovori da krenu na rezervat. Mislio je: »Izgleda da su svi oni već bili spremni na tako nešto. Već danima ili mesecima. I, sada im je samo tre-

balo reći to što im je taj farmer rekao i oni su, eto, već spremni da pobiju Indijance! Moram odmah da krenem i da javim to... Uostalom, vest je dobra za jednu stranu. A, i ne može biti dobra za sve...«

Ljudi su prilazili Čedu, stiskali mu ruku, pljeskali ga po ramenima, povlađivali mu i ulizivali mu se, psujući MODOKE i vlasti koje su Indijancima dopuštale da žive. Čovek koji je stajao sa strane se povuče neprimetno i ubrzo je grabio uskom stazom, kroz pašnjak, prema seoskom drumu, na kome je bio parkiran njegov automobil. Osvrnuo se nekoliko puta tek da proveri da li je bilo ko zainteresovan za njega, a kada je ustanovio da se niko ne zanima za njega, ubrzao je korak.

Veliki »Linkoln« je bio parkiran u hladu bagrema, na ivici drumu. Čovek otključa vrata, sede za upravljač i otvori pretinac ispod radio-aparata, vadeći iz njega bežični telefon. Pritisnuo je nekoliko brojeva i sačekao da se veza uspostavi...

— Halo! Ruiz ovde! — javio se.

— Mislim da sam rekao da me ne zoveš na ovaj broj dok sve ovo traje — odazvao se čo-

vek sa druge strane žice. Bio je to Čarli Pakard.

— Hitno je, Čarli — reče Ruiz. — Ovde je već počelo.

— Šta je počelo? — upita Pakard.

— Glupi seljoberi su se organizovali — reče Ruiz i iskezi se samozadovoljno. — Osničaju vojsku koja će sutra grnuti u rezervat i pobiti mnogo Indijanaca. Valjda dovoljno da se ostali izgube oдавде!

— O čemu ti to govoriš? — upita zabezeknuto Pakard.

— Meštani Pajm Vudsa i neki drugi, sve sam ološ, sakupili su se kod nekog Leonarda, ovde, i sutra će napasti Indijance — reče mirno Ruiz. — I sam sam bio na njihovom sastanku. Ako se ne otrezne do sutra u zoru, za šta postoje male šanse, možeš očekivati da će do podne već spraviti rezervat sa zemljom. Zar to nije sjajno?! Olakšaće i moj i tvoj posao.

— Jesi li ti normalan?! — povika Pakard. — Takve stvari mi saopštavaš telefonom?!

— Mislio sam da ti je važno da tako nešto znaš — reče Ruiz bez ljutnje, ali i bez izvinjavanja. — Mislio sam da sada možeš da počneš da obrađuješ svoje ljude u vrhu. Budi spreman kada se sve to dogodi! Uostalom, i sam si re-

kao da ti javim hitno sve što je važno.

— To je značilo da sedneš u automobil i da se dovezeš do mene — reče Pakard.

— Nećeš valjda reći da ti prisluškuju telefon? — isceri se Ruiz. Njemu je ta mogućnost bila naprosto smešna, jer, čak i kada bi neko saznao sve to, on Ruiz, bi jednostavno nestao, kao što je već toliko puta u životu uradio.

— Telefon je siguran... valjda — reče Pakard.

— Onda nemaš šta da briješ — nasmejao se Ruiz. — Spremaj lov, burazeru! Dogovor je bio da me isplatiš kada se sve završi. E, pa, izgleda da će se sutra završiti!

— Ako se sutra završi, prekosutra ćeš imati svoj novac — reče Pakard.

— Volim način na koji ti razgovaraš o poslovima — isceri se Ruiz.

Veza se prekinula, što je samo moglo da znači da je Čarli Pakard zalupio slušalicu. Robert Ruiz se iskezi u retrovizor. Divio se svom licu sa iskeženim zubima. Bio je zadovoljan sobom. Nije morao mnogo da se trudi u ovom poslu, a nagrada je bila visoka... U stvari, po njegovom računu, nije uradio gotovo ništa teško, a

čekalo ga je dvesta hiljada dolara, čim se sve završi.

Upalio je motor, lagano pokrenuo ručicu menjača, a onda krenuo, brzo, uz škripu kočnica, podižući oblak prašine za sobom. Nije ni pogledao iza sebe...

Da jeste, video bi priliku u crno obučenog čoveka, koji je sve vreme bio sakriven ispod »linkolna«, kako se otkotrljala sa drumu u jarak. Bio je to ninda!

*
* *

Šonšin je bio trezan. Sedeo je na tremu svoje kuće i zamišljeno pušio. Od te glupe tuče ne samo da nije popio ni jednu jedinu konzervu piva već je stalno razmišljao o tome što mu se dogodilo. Ponašao je u sebi svaki detalj tog događaja. Sećao se da se svađao sa tim novinarom u kancelariji nadzornika, a onda je taj novinar izašao... Šonšin je pokušavao da se seti šta ga je nateralo da najednom odluči da napadne tog čoveka, ali nikako nije u pamćenje mogao da dozove taj trenutak. Što je više razmišljao o tome sve je bio ubeđeniji da za sve to može da »zahvali« samo alkoholu i ničemu drugom... Možda samo još svojoj prekoj naravi,

ali pre svega alkoholu. Zato se nije ni osvrnuo na frižider u kome je bilo još nekoliko konzervi piva kada se probudio posle tuče. I više nije osećao ljubomoru, niti je mrzeo Riku, kao što ju je mrzeo dok je ona razgovarala sa tim novinarom. Šonšin je znao da Rika voli muškarce, a taj novinar je visok, lep, uredan i negovan, tako čist i tako trezan — sve ono što on, Šonšin, poglavica Modoka, nikada nije bio... Možda je zato skočio na tog čoveka?!

Zapalio je sledeću cigaretu gledajući u prljave daske na podu trema, utonuo u razmišljanja. Najednom, nešto ga je nagnalo da podigne glavu i — umalo nije ustuknuo!

Pred njim je stajao taj novinar!

— Sećaš li me se? — upitao je novinar. — Zovem se Leslie. Leslie Eldridž.

— Znam — rekao je Šonšin. — Sećam se. Ne znam... Ne znam da li bi bilo dobro da se izvinjavam za ono?

— Zaboravi — osmehnu se prijateljski Leslie Eldridž. — Od tako lošeg piva kao što ga vi ovde pijete ljudima se mogu dogoditi i gore stvari.

— Zašto... — zausti Šonšin, ali nije nastavio. Hteo je da upita zašto je novinar došao,

ali se nije usudio. Najednom je pomislio kako takvo pitanje ne bi bilo uljudno ni pristojno.

— Ti si poglavica, zar ne?! — reče Lesli ozbiljno. — Ti si poglavica svih Modoka.

— Jesam — reče nesigurno Šonšin. On oдавно nije ni osećao da je bilo šta, a najmanje poglavica čitavog jednog plemena. U stvari, onoga što je od plemena ostalo.

— O tome sam došao da govorim sa tobom — reče Lesli i nasloni se na drveni stub na tremu. — Ono što imam da ti kažem vrlo je važno za tvoj narod.

— Ne znam o čemu to... — reče Šonšin zbuñjeno.

— Tvoje pleme ima mnogo neprijatelja — reče Lesli. — Uopšte, izgleda da se ljudi u ovoj našoj lepoj zemlji nikada neće opametiti. Vole da mrze i ponekad mrze bez razloga. Slepo i glupo. U okolini rezervata ima ljudi koji mrze Modoke.

— Oduvek ih ima — reče poglavica.

— Slučajno znam da se stanovnici svih mesta oko Igl Lejka spremaju da napadnu rezervat — reče Lesli bez mnogo uvoda. — Bledoliki se opijaju i hrabre da unište Indijance... Zvuči glupo, zar ne?! Kao re-

čenica iz nekog lošeg stripa. Ali, na žalost, to je istina.

— Ne razumem?! — reče Šonšin i zaškilji, kao da sumnja u ozbiljnost Lesliejevih reči.

— Ti ljudi optužuju Modoke za nekakva ubistva — reče Lesli. — Policija se čini nevešta, nije mi jasno zbog čega, ali je tako. To je, izgleda, sasvim dovoljan razlog nekakvim razdraženim idiotima da se okupe i počnu da smišljaju svakakve gluposti. Znam da zvuči neverovatno, ali ne treba uopšte zanemariti opasnost od takve rulje. U stanju su da naprave više štete nego što se to čini moguće. Životi tvojih saplemenika su u opasnosti.

— Ni ja ni moji ljudi nismo krivi ni za kakva ubistva — reče Šonšin. — Kako oni mogu nas da krive za nešto, kad je policija bila i utvrdila da to nije uradio bilo ko iz rezervata.

— Do uma tih ljudi ne dopire nikakva logika. Oni su opijeni — reče Lesli i nasmeši se. — Nešto slično se dogodilo baš tebi. Juče...

Šonšin zinu. Najednom mu se učini da mu je nešto bljesnulo pred očima — nešto poput istine. Taj stranac je govorio istinu: kada čovek oslepi od ljubomore ili od mržnje,

više mu ništa nije očigledno, a svaka istina se pretvara u laž! Razumeo je šta je Lesli Eldridž hteo da kaže. Klimnuo je glavom:

— Govoriš kao čovek koji ima mnogo iskustva.

— Govorim kao čovek koji može da pretpostavi šta sve može da se dogodi ako ta rulja zaista krene na rezervat kao što se sprema — reče Lesli. — Zato sam došao kod tebe. Moraš ubediti sve ljude da se sklone oдавде!

— Kako?! Da se sklone oдавде? Da ih ja ubedim da odu negde? Gde da odu? — Šonšin je do tog trenutka sedeo na staroj, rasklimatanoj stolici, a tog trenutka ustade naglo, a stolica se prevrnu i jedna noga jednostavno otpade, na šta poglavica nije ni trepnuo. Bio je uzbuđen.

— Možda sam bio prebrz — reče Lesli. — Nisam mislio da napustite svoju zemlju. Mislio sam samo da se malo uklonite dok se stvar ne smiri.

— Ne! — uzviknu Šonšin i podiže bradu. Možda po prvi put u životu osetio se kao poglavica. — Ovo su naši domovi, ma kakvi da su!

— To vam niko na svetu ne može osporiti — potvrdi Lesli mirno.

— Imamo oružje i braniće-mo se sami, ako već vlasti neće da nas zaštite od gomile — reče Šonšin ponosno. — Mi smo Modoci i, ako treba, poginućemo braneći svoje domove!

— Čuo sam već mnoge kako tako govore — reče Lesli mirno. — Mnogi od njih nisu više među živima. Uvek sam smatrao da u bilo kakvom sukobu više vredi malo pameti nego mnogo snage!

Šonšin tada po prvi put, treznim očima, pažljivije pogleda u tog novinara. Poglavica nije bio ni glup, ni neiskusn. Moć rasuđivanja mu je, doduše, bila malo poremećena dugogodišnjim ispijanjem piva, ali i pored svog oštrog karaktera i tvrdoglavosti, on je još uvek dobro znao da proceni sagovornika. Zagledao se u čeličnoplave oči Leslija Eldridža i u njima video gvozdenu volju, mnogo mudrosti i odlučnosti i, iznad svega, jedno borbeno iskustvo koje je nadilazilo sve ono što je Šonšin mogao zamisliti.

— Ličiš mi na ratnika, ne na novinara — reče Šonšin ne skrećući pogled.

— Prošao sam kroz Vijetnam — reče Lesli. — Ne kao novinar.

— Razumem — reče poglavica. — I verujem ti! Osećam

da govoriš istinu i da ne mr-
ziš Modoke.

— Istinu govoreći, ni ne vo-
lim ih preterano — osmehnu
se Lesli. — Ali, ne volim ubi-
janje, a ubijanja će biti ako
ta razularena gomila krene na
rezervat. Još više krvi bi bilo
kada bi tvoji ljudi pokušali da
brane ognjišta. Rekao sam već
da je sada potreba pamet, a
ne snaga.

— Izabrali su me za pogla-
vicu verujući da sam pametan
— reče Šonšin. — Ali, ima
mnogo pametnijih od mene.

— Mislim da si dovoljno pa-
metan da ih nagovoriš da se
sklone negde dok ne prođe olu-
ja — reče Lesli. — Jednostav-
no, posedajte u svoje automo-
bile, kamionete, džipove i od-
vezite se negde na izlet. Dva
ili tri dana. Kada rulja upad-
ne u prazan rezervat shvatiće
da je promašila cilj i svima će
brzo splasnuti borbeni duh!
Vratiće se postidićeni kućama i
za nekoliko dana će od svega
imati samo grižu savesti.

— Voleo bih da razgovaram
sa nadzornikom o tome — re-
če Šonšin.

— Svakako — reče Lesli. —
Samo, to neće biti tako lako.

— Zašto? — upita poglavica.

— Alfi je ostavio svoj otkaz
na vrata kancelarije, jutros —
osmehnu se Lesli. — Bojim se

da je i on osetio da se oluja
približava, pa je na vreme sklo-
nio svoje bogataško...

— Pasji sin! — zareža po-
glavica.

— Ne вреди psovati — reče
Lesli. — Neki ljudi jednostav-
no ne mogu da sakupe dovolj-
no hrabrosti da se suoče sa
opasnostima. Sve dok je rezervat
ličio na tor, a nadzornik
na pastira, za Alfija je ovde
bilo lepo. Kada je postalo gu-
sto, on je iskoristio svoje pravo
da prekine igru i istupi iz
nje.

— A policija? — upita Šon-
šin. — Oni moraju da znaju...

— Obavešteni su — reče Le-
sli. — Međutim, neko se iz sve
snage trudi da zataška stvar
oko onih ubistava, a usput i
da rezervat ostane van intere-
sovanja novinara, odnosno jav-
nosti. Mislim da i to ide na
ruku eventualnim napadačima.

— To znači da je rezervat
ostavljen da se sam brine o
sebi — zaključio poglavica. —
Znači, sada sam ja zaista po-
glavica?

— Tako nekako — osmehnu
se Lesli.

— A ti mi kažeš da ne bi bi-
lo pametno da branimo naše
domove? — Šonšin pogleda ra-
zrogačeno u Leslija. — Pa, ko
će braniti rezervat? Ko će
sprečiti tu rulju da nam popa-

li sve što imamo, ako mi izbegnemo borbu, kao što ti govoriš?!?

— Recimo... providenje! Samo providenje! — izgovori Lesli izmenjenim glasom i zabode svoje prodorne oči u Šonšinove zenice. — Povuci svoje ljude iz rezervata! Idite nekuda! Radite šta znate, ali nemojte biti tu kada podivljala gomila dođe! Jasno?!

— Ovaj... — poglavica je mucao. Osećao se čudno. Vrlo čudno. Kao da neko spolja upravlja njegovom voljom. Končno šapnu nemoćno:

— Jasno!

*
* *

Iz lifta je prvo izašao mladić sa tamnim naočarima, širokih ramena i oprezno osmotrio okolinu. Potom je dao kratak znak rukom da iz lifta izađu i ostali. Bilo ih je četvorica. Trojica su nosili ogromne tamne naočari i šešire natučene do obrva. Četvrti je bio sličan mladiću koji je prvi izašao, sa tom razlikom što je iza uha imao prijemnik radio-aparata kakve nose ljudi iz obezbeđenja na zadatku. Prešli su preko nevelikog hola i prišli zadnjim vratima velikog zdanja koje se nalazilo u samom centru Red Blafa. Čuvar ih je

pogledao i spremno otvorio vrata. Kada su svi izašli, onaj sa radio-vezom je zastao i trenutno čuvaru nekoliko krupnih novčanica u ruku. Zatim su prišli ogromnom »kadiraku« koji je bio parkiran tik uz vrata. Kada su ušli u automobil prozori su se zatvorili i na njihovoj tamnoj površini se načas oglednula staklena površina oblakodera.

Tabasko Pit se izvuče ispod haube svog automobila. Rukavi su mu bili zavrnuti, a prsti pomalo masni. Čeprkao je po motoru bez razloga tih pola časa dok je čekao da ti ljudi izađu iz zgrade i sada se bojao da je i nehotice nešto poremetio u motoru. Prišao je prozoru i pogledao u Sumiko koja je sedela, naizgled zabavljena čitanjem »Harpers bazara« a, u stvari, je vrlo pažljivo beležila registarsku oznaku »kadiraka« koji se udaljavao niz ulicu.

— Šta sad? — upitao je Tabasko Pit. — Zar ih nećemo pratiti? Kog đavola smo čučali ovde čekajući da izađu i odu?

— To je mnogo pitanja u malo vremena — odgovorila je uz osmeh Sumiko. — Ne. Nećemo ih pratiti. Mislim da lako mogu da doznam ko su gospoda. Ali, ne znam tačno ko

je taj gospodin gore, kod koga su ovi bili...

— Voleo bih da je Lesli ovde. On bi znao odgovore na sve — reče Pit.

— Ne potcenjuj žene — nasmeja se Sumiko.

— Ali... nisam mislio tako... — stade da se brani Pit.

— Idemo sada! — gotovo naredi Sumiko, ali veselim glasom.

— Kuda? — iznenadi se Pit.

— Rekla sam ti... gore — reče Sumiko. — U posetu čoveku po imenu Pakard. On nam može dati odgovore na neka pitanja koja i tebe muče.

— Nije mi jasno — priznao je Pit.

— Znam. Sada se pitaš kako znam da su gospoda koju smo pratili do ovog mesta bila baš kod Pakarda?! To je jednostavno — osmehnu se zanosno Sumiko, iskosivši svoje bade-maste oči. — Kada sam izlazila iz kola dok su oni bili u liftu, proverila sam na kom spratu su se zaustavili. Onda sam proverila na spisku firmi, koja je izložena u glavnom holu, ko sve ima prostorijske na tom spratu. I, gle, samo jedno ime je ubeleženo pored šesnaestog sprata: Čarls Pakard, pravni savetnik! Jednostavno, zar ne?!

Pit je samo klimnuo glavom i požurio za Sumiko, koja je već koracima premeravala prostor, krećući se na onaj svoj neviđen način, kratkim, ljupkim, skakutavim koracima, ali nekako kao da brzo klizi ne dodirujući malim stopalima zemlju. Tabasko Pit je morao dobro da opruži svoje duge noge da bi je dostigao.

Čim su ušli u glavni hol, namerno izbegavajući sporedni, gde je ordinirao onaj potkupljeni čuvar, prema njima je krenuo uniformisani grmalj sa oznakama šefa obezbeđenja. Odmerio je krupnu priliku Tabasko Pita i sićušnu, suptilnu figuru Sumiko...

— Smem li da znam kuda ste se vas dvoje uputili? — upita šef obezbeđenja.

Sumiko mu spremno poturi pod nos novinarsku legitimaciju, a Pit se samo bezobrazno iskezi. Čovek hladno odmeri dokument, ne obraćajući suviše pažnju na detalje — što mu ne bi ni mnogo pomoglo, jer je Leslijev falsifikat bio savršen. Rekao je:

— Nikada nismo imali problema sa štampom ovde. Kod koga ste krenuli?

— Kod gospodina Pakarda, na šesnaesti — reče Sumiko ljupko, a glas joj zazvoni kao zvončići na povetarcu.

— Očekuju li vas tamo? — upita šef obezbeđenja.

— Ne verujem — reče Sumiko vrcnuvši jezikom. To nije značilo baš ništa, i ona je znala da će šef obezbeđenja jednostavno morati da se ukloni, ili čak i da im pomogne da stignu tamo gde su naumili.

— Liftboj će vam objasniti kako da stignete na šesnaesti sprat — reče krupni čovek i uslužno se ukloni sa puta.

Tabasko Pit mu gotovo po vojnički otpozdravi, u sebi se nasmejavi, ali ga Sumiko preseče strogim pogledom, koji je trebalo da znači da nije vreme za ludorije i da ih čeka ozbiljan posao.

Kada je Sumiko saopštila liftboju da idu kod gospodina Pakarda, zauzvrat je dobila jedan začuđeni pogled, ali mlađić nije rekao ni reči. Uslužno ih je dovezao do šesnaestog sprata i pokazao na hodnik koji je vodio do ulaza u kancelarije gospodina Pakarda...

U stvari, to je bio jedini iskoristivi hodnik, svi ostali su bili zatvoreni kapijama od teških gvozdених rešetki. Sve je izgledalo dobro čuvano, kao bankarski sef. Tabasko Pit ne izdrža, nego tiho upita:

— Šta li ovaj čuva ovde kad se ovako ograđio?

— Možda ćemo uspeti da saznamo — šapnu Sumiko, krećući prema ulazu u prostorije pravnog savetnika Čarlsa Pakarda.

Čekalo ih je malo iznenađenje — čim su otvorili vrata otkrili su da neće biti baš prosto videti samog gospodina Pakarda, jer su ih dočekala dva smrknuta tipa prodornih pogleda, koji se bez izvinjavanja isprečiše čim su otvorili vrata. Jedan od njih izvuče iz džepa revolver uopšte se ne trudeći da ga prikrije. No, samo ga je držao u ruci, ali i to je bilo dovoljno...

— O čemu se radi, gospodo? — upita Sumiko praveći se naivna.

— Kuda? — zapita jedan od čuvara.

— Mora da ste zalutali golubići! — reče onaj drugi podsmešljivo.

Nalazili su se u nekoj vrsti predsoblja, odakle su vodila dva kratka hodnika pregrađena staklenim zidovima. Sumiko je hitro osmotrila sve to i zaključila da taj Pakard, mako bio, ima zaista dobro obezbeđenje. Utoliko je u njoj više porasla radoznalost...

— Mi smo se uputili kod gospodina Pakarda — reče Sumiko i posegnu rukom da iz-

vuče spasonosnu novinarsku legitimaciju.

Tada je onaj bliži njoj uhvati rukom za zglob desne ruke. Kao da je lutka od papira, čovek je podigao Sumiko tako snažno da ona načas izgubi tlo pod nogama. Pit uzdrhta, ali pre nego što se pokrenuo drugi čuvar mu gurnu cev revolvera pod nos!

— Dečko — šapnu Tabasko Pit. — Ne ližem takve sladolede!

Dovoljan je bio delić sekunde. Tek da se čovek začudi tome što je Pit rekao, i da mu pažnja popusti. . .

U stvari, iako je čovek sa revolverom mislio da ga je tresnuo taj veliki čovek duge, plave kose — udarac je došao sa druge strane: Sumiko je osetila da joj taj čuvar koji je tako čvrsto drži za ruku pruža sjajna oslonac za jedan hitar i snažan udarac u ruku drugog čuvara i ona ga je izvela, tačno, brzo i precizno, a revolver je odleteo u sasvim drugi kraj prostorije! Čovek se zapanjio!

Istog časa je Pit, brzinom začuđujućom za njegovu veličinu i težinu, skočio i spustio svoju desnu cipelu ravno u za-bezeknutu njušku onog tipa koji je držao Sumiko. To je bilo dovoljno da se Sumiko

oslobodi i da se taj čuvar preseli u carstvo snova. Tabasko Pit se okrete drugom čoveku, koji je bio šokiran, i reče:

— Vidiš, dečko, vi niste baš od nekog čvrstog materijala!

Čuvar je, ipak, reagovao kao profesionalac. Zamahnuo je da pogodi Tabasko Pita pesnicom u lice, ali mu je ruka prohujala u prazno, jer je Pit lako, gotovo uz osmeh, eskivirao. Kao revanš, Pit zamahnu nogom snažno i tresnu momka u mošnice. Ovaj se zgrči, mučen strašnim bolom od kojeg su mu sevale bele, usijane munje pred očima. Tabasko Pit u prolazu kresnu čoveka u vrh brade, tek da mu olakša stanje — čuvara sada više ništa nije bolelo, jer je bio u nesvesti.

— Mi ne volimo kada nam prete, zar ne?! — reče Pit svojoj prijateljici.

— Ne volimo, Pite — potvrdi Sumiko.

Kratki okršaj nije ostao nezapažen. Iz jednih vrata iskoči pred njih visoka, crnokosa, zgodna mlada žena, sa nočari-ma na nosu i uplašanim izrazom na licu. Zastala je kao ukopana videći malu Japanku i ogromnog plavokosog čoveka, koji prelaze preko beživotnih tela njihovih čuvara.

— Žaboga! — uzviknu crnokosa. — Šta se dogodilo?

— Ništa naročito — požurio je da odgovori Tabasko Pit, osmehnuvši se mladoj ženi što je zavodljivije mogao. — Momci su imali nešto protiv žena koje nose naočari, pa sam se ja malo naljutio!

— Ko... ko ste vi? — crnokosa nije shvatila Pitovu šalu.

— Novinari — konačno se predstavi Sumiko, pokazujući ženi novinarsku legitimaciju. — Došli smo da razgovaramo sa gospodinom Pakardom, ali...

— Jeste li se najavili? — upita mlada žena nešto ljubaznije, ali ipak sa velikim nepoverenjem. Nije oka spustila sa snažne, visoke prilike Tabasko Pita, koji joj se neprestano osmehivao, zavirujući joj u dekolte.

— Mislim da će gospodin Pakard hteti da nas primi i bez najave — reče Sumiko. — Jeste li mu vi sekretarica?

— Ne — reče crnokosa. — Ja sam iz biroa, ovde... Ali... na ova vrata morate da uđete!

Žena pokaza jedna vrata. Sumiko mahnu Pitu da krenu ka tim vratima, ali Pit nije pokazivao nameru da se odvoji od crnokose, koja ustuknu malo pod njegovim užarenim pogledima. Sumiko je morala malo da povuče Pita za rukav. Kada su njih dvoje krenuli u prav-

cu koji im je crnokosa pokazala, ona sama nestade hitro, petljajući nogama na način preplašenih ljudi...

— Nisam hteo da je uplašim — reče Pit. — U stvari, sviđa mi se mala. Znaš, nikada ti nisam rekao da imam slabost prema ženama koje nose naočari. Još samo da ima crvenu kosu!

— Nismo zbog toga ovde, Pite — opomenu ga Sumiko.

Prošli su kroz vrata koja im je crvenokosa pokazala. Našli su se u prostranoj prostoriji sa jednim velikim pisaćim stolom za kojim je sedela savršena plavuša...

— Šta vi tražite ovde?! — vrisnu plavuša ustajući istog trena kada ih je videla. Bilo je očigledno da je očekivala sve drugo samo ne da bilo ko prođe pored one dvojice koja su, sada, ležala bez svesti u holu. Sumiko je ostrim okom primetila kako je plavuša pritislula nekakvo dugme na donjoj strani ploče stola.

— Mi smo novinari — požurila je da kaže Sumiko...

— Nikakvi novinari! Molim vas, odmah napustite ovo... — zaustila je žena narogušena kao kvočka koja brani svoje piliće. Međutim, Tabasko Pit je prekide bez mnogo uvoda:

— Zaveži, kokoško!

— Molim?!? — zapanji se plavuša.

— Rekao sam: zaveži! — dreknuo je na nju Pit, a onda se okrenuo Sumiko i rekao tiše: — Vidiš, znam ja kako treba sa njima.

— Pazi! — šapnula je Sumiko Pitu i očima mu pokazala na jedna vrata u dnu prostorijske odakle su tog trena upala trojica mladića koji su se jedan od drugog razlikovali samo po malo drugačijem rasporedu mišića. »To je odgovor na pritisak onog dugmeta«, pomislila je Sumiko.

— Vidi, vidi! — osmehnu se široko Tabasko Pit. — Tri patuljka! Otkako sam čitao tu bajku, uvek sam želeo da ih sretnem i, evo, sada mi se pruža prilika...

Nije stigao to da izgovori do kraja. Mladići su po nečemu procenili da je Tabasko Pit taj protiv koga treba da krenu i sva trojica su se istovremeno bacili na njega bez mnogo razmišljanja!

— Treba li... — htela je da upita Sumiko, ali je Pit stigao da odgovori:

— Ne!

To je značilo da mu ne treba pomoć. I, nije mu bila potrebna.

Prvi mladić, koji je imao tu nesreću da se nađe nadohvat

ruke Tabasko Pita dobio je kratk, snažan udarac u koren nosa. Dovoljno snažan da mu polomi nosnu kost i da mu oblije lice krvlju, što ga je nateralo da zastane i ustukne.

Drugi momak je, doduše, uspeo da zamahne, ciljajući pesnicom u Pitovo lice, ali je Pit lako odbio taj udarac podlakticom leve ruke, a desnom je mladića zgrabio za vrat, podigao od zemlje i bacio ga preko kuka, veštim zahvatom, tako snažno da je čovek pri sudaru sa tlom izgubio vazduh i ostao da leži, zijajući kao tek ulovljena haringa.

Treći nije stigao ni da zamahne. Pit ga je tresnuo pesnicom u zube i to tako snažno da se lepo čulo kako kosti vilice pucaju. I pre nego što je momak postao svestan bola, Pit mu je zabio stopalo u pleksus i poslao ga u carstvo bolnih snova.

Onaj prvi, krvavog nosa, stajao je, razrogačenih očiju, zureći u svoje onesposobljene drugove. Kada je Pit zamahnuo da i njega onesposobi, mladić je samo nemoćno podigao ruke, naslepo se braneći od udarca. To je bilo dovoljno da ga Tabasko Pit ne udari. Samo ga je uhvatio za kragnu i odgurnuo, ne previše snažno.

— Ružno je od vas što tako divljački skaćete na goste — reče Pit, gledajući ne u mladiće nego u plavojku koja je vikala nešto u interfon. — Gosti se tako ne dočekuju.

— Polako, Pite — reče Sumiko. Očekivala je da se, komočno, pojavi i taj gospodin Pakard.

I, gospodin Pakard se pojavio. Iskočio je iz svoje kancelarije poput čupavca iz kutije, ali sa »brauningom« kalibra 44 u rukama. Raskrečio se na vratima i viknuo:

— Sada je dosta!

— I ja sam im to rekao — izgovori mirno Tabasko Pit.

— Ko ste vi?! — dreknu Pakard. Iako se grozio nasilja u kojem je bio primoran da učestvuje, bio je takođe rešen da sačuva to što je smatrao da treba da čuva.

— Ovo će odjeknuti nepovoljno po vas u štampi — rekla je skoro umiljato Sumiko mašući ispred sebe novinarskom legitimacijom. — Napad na novinare... To se neće sviđati javnosti.

— Šta radite ovde? — glasilo je sledeće pitanje gospodina Pakarda, ali ne sasvim samouvereno. I on je, poput ljudi njegove klase, znao vrlo dobro šta znači bilo kakav sukob sa novinarima.

Sumiko je zahvtalila nebesima što Pakard ne zna da su ona i Pit lažni novinari, i odigrala je sledeću kartu, ne menjajući kombinaciju:

— Gospodine, pretpostavljam da je vaše ime Pakard rekla je Sumiko. — Moram da vas upozorim da ćete morati dobro da se potrudite da nam objasnite šta znači sve ovo. Prvo nas na samom ulazu napadaju oružjem dvojica vaših telohranitelja, a onda ova tri mladića skaču na mog saradnika...

— Do đavola! — reče Čarls Pakard i spusti pištolj. Još uvek se dvoumio da li da odustane od nasilja ili ne.

— Uzgred, gospodine — obrati mu se Tabasko Pit. — I vaša sekretarica ima tako kreštav glas kad se uzbudi...

Plavuša gotovo vrisnu, uvređena, ali je pogled gospodina Pakarda preseče. Pakard je suviše dugo bio u igri koju je igrao i znao je koliko štete mogu da načine novinari ako se ustreme protiv njega. Zato je naprečac odlučio da im popusti, bar ovog puta...

— Brenda, pobrinite se za momke. Gospodice... nisam čuo kako se zovete... — obraćao se Sumiko.

Sumiko se napravila kao da nije čula pitanje. Prošla je po-

red gospodina Pakarda i ušla u njegovu kancelariju kao da je najljubaznije pozvana, a Pit je sledio njen primer, namigujući u prolazu plavokosoj sekretarici. Pakard je samo nedahnuo i krenuo za njima, zatvarajući vrata. Kada je ušao, spustio je pištolj na policu pored vrata.

— Nisam navikao da mi novinari dolaze nenajavljeni — rekao je još uvek prilično oštro.

— Štampa ponekad mora da bude drska, ako želi da bude uspešna — reče umilnim glasom Sumiko i okrete se gospodinu Pakardu. Pogledala je tog čoveka ravno u oči očekujući njegovu sledeću reakciju.

— Pa... dobro, kad ste već tu — reče Pakard nestrpljivo. — Ima li razloga vašoj poseti?

— Ima — reče Tabasko Pit razgledajući slike na zidovima i ne okrećući se prema Pakardu. Znao je da to sagovornike čini nervoznim.

— Hteli smo da vas pitamo nešto, gospodine Pakard — reče Sumiko.

— U redu — reče Pakard. — Pitajte!

— Da li ima zlata na području na kome se nalazi indijanski rezervat? — upita Sumiko nevinim glasom, gledaju-

ći Pakarda u zenice. — Mislim da se ta zemlja zove Igl Lejk.

— O čemu to govorite? — uzvрати pitanjem Pakard, ali je Sumiko po naglom skupljanju njegovih zenica već videla da je on spreman da laže do beskraja.

— Ne pravite se naivni — reče Pit nekakvim dubokim, zagrobnim glasom. — Mi, novinari, imamo pravo da to prvi saznamo, zar ne?!

Pakard je razmišljao nekoliko sekundi, a onda se žustrim korakom uputi ka polici na kojoj je stajao pištolj. Rekao je oštro:

— Čini mi se da vi niste nikakvi novinari...

— Rekao sam ti da neće uspeti — šapnu Pit Sumiko i iskezi se. Žarko je želeo da mu Sumiko dozvoli da ručno preliša gospodina Pakarda.

— Nemate prava da držite tako poverljivu informaciju samo za sebe, gospodine Pakarde — reče Sumiko. — Pola Kalifornije već nagađa ne da li tamo ima zlata, već u kojoj količini ga ima.

— Gubite se odavde! — reče najgrublje što je mogao Čarls Pakard hvatajući pištolj. Nije imao nameru da ga uperi na bilo koga, ali se osećao sigurnijim kada ga je držao u

ruci. — Suviše ste drski. Ja znam svoja prava!

— Rekao sam ti da neće moći lepim načinom — ponovo reče Pit, ovoga puta sasvim glasno.

— Želite li da poreknete da su, pre pola časa, kod vas boravile visoke ličnosti iz administracije države Kalifornije, koje su od vas želele da doznaju nešto više o tom zlatu u rezervatu?! — Sumiko iz svoje torbice izvuče magnetofon.

Čim je ugledao magnetofon, Pakard kao da je pobesneo. Podigao je ruku sa pištoljem...

Ni sam nije bio svestan kojom brzinom je na njega skočio Tabasko Pit, koji mu se najednom nađe tako blizu da je Pakard mogao da vidi koje su boje dlačice u Pitovom nosu. Istovremeno, Pit mu prosto ote iz ruke pištolj, kao da ga uzima nevaljalom dečaku.

— Nemoj da se igraš ovakvim igračkama! — zareža Pit. — Jer, drugi put ti neću istrgnuti samo pištolj, već i čitavu ruku!

— Smiri se, Pite! — reče Sumiko. Zatim i ona pride Pakardu. — Mislim da je za vas bolje da nam ipak kažete nešto više o tom zlatu. U protivnom, zaista ću morati da dopustim mom saradniku da se naljuti na vas.

— Ko ste vi, do đavola?! — zavapi Pakard, osećajući silan strah. Nikada nije bio hrabar. Znajući to, okružio se ljudima u koje je, sve do ove čudne posete, imao mnogo poverenja, i za koje je verovao da će moći da ga sačuvaju i odbrane od bilo koga. Sada više ni u šta nije mogao biti siguran.

— Dovoljno će biti da znate da mi ne želimo zlatu — rekla je Sumiko. — Mi želimo samo da znamo sve što o tom zlatu znate vi.

— Tako se prave senzacije! — podsmehn timer Pit.

— Ali... ja... ne znam... — zamucuo je Pakard, osećajući da mu je to mucanje slaba odbrana.

Sumiko dade znak Tabasko Pitu da se malo odmakne od očigledno preplašenog čoveka i Pit posluša. Više ni sam nije uživao u svemu tome. U suštini, Pit nikada nije podnosio činjenicu da ima ljudi koji ga se boje. On nikada ne bi udario čoveka koji bi pokazao strah. On je voleo da mu protivnik bude, bar po hrabrosti, ravan.

— Dakle? — reče Sumiko. — Hoćete li nam reći ili ne?

To pitanje je u ušima Čarlsa Pakarda zvučalo kao strašna pretnja. Strah mu je zamaglio moć rasuđivanja. U tre-

nu je zaboravio sve svoje obaveze prema ljudima sa kojima je, zaista, do pre pola časa razgovarao i kovao planove. Sada je samo osećao da ne želi da ga bilo ko povredi, a nekako je umislio da je čak i ta sićušna Japanka u stanju da ga povredi, a o Pitu nije smeo ni da misli...

— Zlato... — šapnuo je. — Da... ima zlata tamo...

— Volela bih da nam kažete sve što znate — reče Sumiko mirno.

— Naravno, naravno... — požuri Pakard, uzdahnuvši.

Kada je počeo da govori, osetio je neizmerno olakšanje...

*
* *

— Dosta mi je više ovih šetnji! — uzviknuo je Tabasko Pit čim je iskočio iz »džipa«, krećući u susret Leslieju koji je stajao ispred zgrade u kojoj se nalazila rezervatska krčma. Lagano se lepilo veče na stubove sa bledim sijalicama što su osvetljavale prostor. — Od rezervata do Red Blafa i nazad! Više vremena provodim u automobilu nego u akciji!

— Ono što ti radiš jeste akcija, Pite, prijatelju — osmehnulo se Lesli.

— Možda jeste, ali meni treba nešto žešće — reče Pit.

Šta ste ti i Sumiko doznali u Red Blafu? — upita Lesli mirno. Sedeo je na nekakvoj rasklimatanoj stolici. Naokolo nije bilo žive duše, ali Tabasko Pit tome nije pridavao suviše važnosti.

— Bio si u pravu. Ovde negde je pronađeno zlato. Veliko i bogato nalazište — rekao je Pit osvrnuvši se oko sebe, kao da se boji da još neko ne čuje njegove reči. — Taj Čarli Pakard, koji je, izgleda, sve to otkrio, morao je da nam kaže sve. Zica prolazi tačno ispod naselja. Nevolja je, za Pakarda i njegove kompanjone, što sva zemlja pripada isključivo Modocima i nikome drugom.

— To je više nego jasno — reče Lesli polako. — Šta namerava Pakard?

— Čini se da on još ne zna kako da čitavu stvar izvede do kraja — reče Tabasko Pit. — Međutim, njegovi prijatelji... Svi bogataši, svi na visokim položajima... Oni su spremni da pred svim kalifornijskim sudovima pokrenu stvar da se zemlja ponovo duzme Indijancima.

— Sudovi? — podsmehnulo se Lesli. — Veruj mi, ovde neće zasediti nikakvi sudovi. Ovde će se dogoditi mnogo ozbiljnije stvari.

— Kakve stvari? — upita Pit i pogleda prema unutrašnjosti krčme. Bio je žedan i pozeleo je pivo. Tek tada je primetio da ni u krčmi nema nikoga. — Hej! Gde su crvenokosi? Ovde je uvek bilo nekoliko ispičutura, a sada nema žive duše. Nema čak nikoga ni da meni donese neko pivo!

— Svi su otišli — reče Leslie mirno.

— Kuda?

— Ne znam — reče Leslie. — Negde na sigurno. Svi. Baš svi. I pametno su uradili!

— Zašto? — upita Pit trenutak pre nego što je počeo da shvata šta se dešava. Zinuo je, a zatim uzviknuo: — Sprema se gužva, zar ne?!

— Da nisu otišli ovde bi poteklo mnogo krvi, Pite — nasatvio je mirno Leslie. — Uspeo sam da nagovorim poglavicu da čitavo pleme izvede iz rezervata pre nego što rulja krene u juriš! Naokolo se spremaju neke usijane glave da se Indijancima svete za sve nepravde koje su ikada počinili doseljenici tom jadnom narodu!

— Ne shvatam baš najbolje — reče Tabasko Pit.

Lesli odmahnu rukom želeći da Pitu stavi do znanja da nije vreme za mnogo reči, već

za mnogo rada. Pokazao je pokretom glave prema njihovom »džipu«:

— Da li se u rezervnoj gummi još uvek nalaze skriveni pištolji?

— Oho! — uzviknu Tabasko Pit. — Zar je do vatrenog oružja došlo?

— Naoružaj se do zuba, Pite! — reče čvrsto Leslie. — Ljudi koji će doći u zoru spremni su na sve! Biće teško zauzatviti ih da ne sravine sa zemljom čitavo rezervatsko naselje. A pretpostavljam da će se razbesniti što neće imati u koga da pucaju kada budu stigli!

— Zna li policija za sve to?

— Kladim se da zna — reče Leslie. — Takođe se kladim da im je sa nekog višeg mesta satvljeno do znanja da se ne mešaju. I sam si rekao da su prijatelji tog Pakarda vrlo uticajni. Ja verujem da su uticajni tačno toliko koliko košta krv svih Modoka ovde!

Tabasko Pit je bio pomalo zbunjen. U njegovoj glavi se javljala misao o tome da je vreme u kome živi prilično daleko od devetnaestog veka, to jest vremena kada su došljaci uništavali Indijance otimajući im zemlju i sprečavajući ih da žive u miru na mestima na kojima su živeli vekovima. Ne-

kako nije mogao da poveruje da je moguće da se dogodi upravo to o čemu je Lesli govorio. Ipak, poznavao je Leslija i nije sumnjao da on zna o čemu govori.

Lesli je sedeo, savršeno mirno. Njegove gipke šake su počivale na kolenima. Gledao je u Pita, ali mu je pogled, u stvari, bludeo nekuda kroz prostor i vreme. Lesli je znao istinu. Ta istina je bila gorka — istina o tome da uvek, u svim vremenima, u svim civilizacijama, postoje neke mračne sile u ljudima, koje teraju te iste ljude da ubijaju i uništavaju, u slepoj želji da se domognu nečega što je prolaznije od njih samih, ali oni toga ne mogu biti svesni! Toj sili je uvek trebalo stati na put. I uvek bi se našao neko ko je stajao u odbranu istine, pravde i onog dobra koje svi ljudi u sebi nose. Lesli je znao da je samo sticaj okolnosti što će ovog puta on morati da bude taj plemeniti vitez...

— Imam osećaj da ćeš ti ostati ovde da pokušaš da zautaviš te ljude — reče Pit tiho.

— Ne samo ja — ispravi ga Lesli. — I ti ćeš biti tu. Biće ih suviše za samo jednog čoveka.

— To su prave reči, ortak! — osmehnu se Tabasko Pit. —

Jedva čekam da slistimo tu bandu!

— Ne raduj se pre vremena, Pite — oprezno izgovori Lesli. — Radi se o pijanim, drogiranim, nerazumnim ljudima, koji su uvek opasniji od bilo kog drugog neprijatelja, jer su nepredvidivi. Može se lako dogoditi da se jednostavno vrate odakle su došli, kada ustanove da ovde nema Indijanaca?! Ali, verovatnije je da će početi da uništavaju ono što Modocima znači jedini mogući život! Pri tome neće igrati ni po kakvim pravilima.

— Kako beše ona parola iz onog blesavog građanskog rata u Španiji? »Neće proći«! Tako nekako...

— Tvrdoglavost nije dobra osobina za ratnika — reče Lesli mirno i pogleda u oči prijatelja. — Bilo bi ludo da stanemo ispred njih i pokušamo da ih sprečimo da uđu u rezervat. Oni će doći u bar pedeset automobila. Koliko sam mogao da procenim, biće ih preko dve stotine. Suviše...

— Suviše, bogami! Čak i za nindu — reče Tabasko Pit.

Mudar ratnik popušta kada treba i povlači se da bi zašao protivniku iza leđa — reče Lesli. — Pustićemo ih da uđu u rezervat i rasprše se kao polu-

deli vrapci. Ti ćeš se pobrinuti da ne izađu iz rezervata!

— Ne razumem? — priznao je Pit.

— Ti ćeš im biti iza leđa — objasni Lesli. — Kada uđu, ti ćeš im onesposobiti vozila. Pokušaj da to radiš tiho, ali pucaj bez upozorenja, ako te otkriju. Što više njih ostane u rezervatu, manje će ih izaći napolje! Razumeš li sad?

Pit se osvrnu oko sebe. Na jednom mu je prazan rezervat počeo ličiti na neko sablasno mesto iz horor filmova. Prosto je u nozdrvama osećao miris krvi. Sve je razumeo. Nije to morao ni da kaže. Samo je spustio ogromnu šaku na Leslijevo rame i klimnuo glavom.

— Vreme je za spavanje — reče iznenada Lesli. — Umoran ratnik se bori slabije nego odmoran.

*
* *

»Sada sam daleko od svega i više ništa me se ne tiče«, razmišljao je Alfi, sedeći u fotelji u svojoj sobi, u malom motelu, na putu prema Sparksu, u Nevadi. Vozio je od Red Blafa gotovo čitavo posle podne, panično, brzo koliko god je mogao, i zastao je tek kada je primetio da je temperatura motora bila već tolika da je

postojala opasnost da njegov automobil jednostavno zauvek stane. Obradovao se kada je primetio reklamu za taj motel u blizini...

Posle tog susreta u Red Blafu pozeleo je da nikada nije imao nikakve veze sa Modocima, niti bilo kojim drugim Indijancima. Još manje je želeo da bude u bilo kakvoj vezi sa Pakardom i Robertom Ruizom, a bio je baš sa njima u vezi, od početka. I, kada mu je Pakard rekao da niko više ne želi nazad, i da svi žele da izvedu čitavu stvar do kraja, bez obzira na troškove i žrtve, Alfiju je postalo jasno šta sve to može da znači. Osetio je da mu više nije mesto uz te ljude. U početku je čitavu priču o zlatu shvatio kao igru skrivača, ali sada više nije bio siguran da je tu ikada bilo nečega bezazlenog. Shvatio je da su i Pakard i Ruiz i svi oni koji su stajali iza njih od početka imali na umu da, ako se pokaže potrebnim, jednostavno unište Modoke, ne bi li se domogli te zlatne žice.

Alfred Sends je tada seo u automobil i gotovo naslepo izabrao pravac prema Nevadi. Pobegao je, sa planom da na prosto ostavi negde svoj automobil — bojao se da će ga slediti, jer je znao da je on sada

u očima ljudi što su Pakard i Ruiz veoma nezgodan sve-dok — i da onda pokuša autobusom ili, ako je moguće, avionom, da se domogne svog roditeljskog doma u kome će biti zaštićen i nedohvatljiv za Ruiza i Pakarda. Sa olakšanjem je pročitao na saobraćajnom znaku ispred motela da se granica sa Nevadom nalazi samo osam milja od motela, i sada je sedeo u fotelji, pljučkao viski sa mnogo leda i razmišljao o tome kako je daleko i kako će sve to vrlo brzo zaboraviti.

Posle treće čašice viskija pogledao se u ogledalo i video na svom licu osmeh, ukočen, ali širok i nekako siguran u to lice na kome je stajao. Tek tada je Alfi uhvatio sebe kako razmišlja o tome da je njegov otac moćan i da će ga zaštititi od svih, a naročito od Ruiza, Pakarda i ljudi koji su tu dvojicu koristili da bi došli do tog indijanskog zlata. Sledeća misao mu je bila: »Do đavola i sa tim ubogim, crvenim đavolima! Pogrešili su što nisu na vreme izumrli! Sada ne bi imali toliko nevolja sa to malo zemlje što im je ostalo!«

Legao je na postelju, a u glavi mu se vrtelo. Bilo je to prijatno osećanje. Alfi je mi-

slilo da je to od viskija i bio je gotovo zadovoljan, jer ga neko iskustvo učilo da će ga ta laka vrtoglavica uspavati, a kada se probudi moći će valjda i sa ponešto oštećenim automobilom lako da stigne do Nevada, a dalje će lako. Sklopio je oči nadajući se da će zaspati. Međutim, tada su mu misli krenule u potragu za onim delom duše u kome je držao uspomene na žene koje je imao dok je radio i živeo u rezervatu. Sećao se svake žene pojedinačno. Njihovih tela. Načina na koji su se širile pred njm. Načina na koji su se uvi-jale u sladostrašću. Načina na koji su ga milovale posle orgazma, zahvalne za to malo strasti i ljubavi... Uspomene su bile najžešće kada je došao na pomisao o Kim Bejker Kle-mens. Rika, Sonšinova žena, mu je u uspomenama zauzimala mnogo više mesta nego što je on bio spreman da prizna. Njene nedokučive, duboke, neprozirne, tajanstvene oči... Alfi, u stvari, nikada nije mogao da otkrije njenu tajnu — zašto je ona uopšte vodila ljubav sa njim?!

Otvorio je oči i šapnuo glasno:

— Nikada nisam imao čud-niju ženu!

— Nikada više nećeš ni imati prilike — rekao je neko iza njegove glave sasvim glasno. Bio je to muški glas, pomalo unjkav i pomalo kreštav.

Alfi skoči sa postelje, ali se odmah ukoči i ostade da sedi na krevetu. Pored vrata koja su vodila na terasu stajao je visok čovek uskog lica i umornih očiju. Kosa mu je bila kratka, ali strašno neuredna i stršala je na sve strane. Na rukama je imao crne, kožne rukavice. Čovek pokuša da se osmehne, što je ličilo na rastezanje gumene maske. Rekao je:

— Ti si mnogo glup, Alfede! Ostavio si iza sebe toliko tragova da nisam uopšte imao potrebe da te tražim. Pre bi se moglo reći da si ti pronašao mene... Čekao sam te na ulazu...

Nije morao da nastavi. Alfiju sevnu kroz mozak da ga je video u holu, kod recepcije motela u času kada je ulazio. Tada je visoki čovik sedeo i čitao novine, izgledajući potpuno bezazleno. Međutim, sada je izgledao sve drugo samo ne bezazleno.

— Ko ste vi? — upita Alfi.

— Nije važno — reče čovek. — Tebi, u stvari, više ništa ne bi trebalo da bude važno.

Alfi se naježi od tih reči. To lice slično maski i te rukavi-

ce su ga nagonile da pomisle kako mu se bliži nešto strašno, nešto užasno, nešto nepovoljno stravično... Pre nego što je i stigao da oseti pravi strah izgovorio je, ličeći u tom času na dečkića koji brani svoje klikere od drugih dečaka:

— Moj otac je bogat i utican. Ja sam iz porodice Send-sa...

— Tvoj otac te pozdravlja, Alfi! Pozdravlja te i poručuje ti da je bolje da nikada nisi bio njegov sin kada si se usu-dio da ugroziš porodični posao vredan preko četiri stotine miliona! — rekao je čovek.

— Kakav posao?! — zavapi Alfi, ali je odmah shvatio da mu je pitanje izlišno. Znao je dobro o kakvom se poslu radi i šta je on to uradio da taj posao ugrozi...

Bacio se na visokog čoveka svom snagom koju je mislio da poseduje! Zgrčenim prstima ga je zgrabio za kragu i rukav. Želeo je da noktima prodre pod kožu tog strašnog čoveka sa gumenim licem, da ga raskine, da mu otvori grudni koš i da mu iščupa srce i baci ga kroz prozor. Želeo je da mu zubima pregrize grkljan... Međutim, silan strah mu je prepolovio snagu i čovek ga je lako savladao, uhvativši ga le-

vom rukom za vrat, a desnom ga tresnuvši ne suviše jako pesnicom u slepočnicu!

Alfi se čak nije ni onesvestio. Samo je pao i ostao da leži, više od straha nego od udarca nemoćan da se pokrene. Zacvileo je:

— Nemojte me ubiti! Molim vas, nemojte me ubiti!

— Jesi li ti lud?!? — prezrivo se nasmeja visoki čovek. — Rekao sam ti da nosim pozdrave od tvog oca. Zar misliš da bi jedan otac mogao tek tako da naredi da mu ubiju sina?! Baš si lud, Alfi!

— Molim vas, nemojte me ubiti! — cvileo je Alfi uporno, uopšte ne shvatajući šta mu taj čovek govori. Pred oči mu je samo izlazila slika sopstvenog raščerečenog tela.

— Hajde, hajde, smiri se, dečko! — čovek kleče iznad njega i pomilova ga rukom u rukavici po glavi. — Živećeš ti još dugo. Da se ja pitam, zavrnuo bih ti vrat u trenu. Takva kukavica nije vredna dugog života. Međutim, ja samo radim ono za šta me plaćaju. Sada su me platili za nešto drugo...

— Molim vas... — jedva čujno je jecao Alfi. Očekivao je da oseti oštricu na vratu.

Umesto toga je osetio kako mu taj strašni stranac rasko-

pčava pantalone, svlačeći ih, a zatim mu svlači i gaćice. Kada je osetio hladnu rukavicu na svom udu ukočio se od straha i zagrmelo mu je u glavi. Smogao je snage da pokuša da vrisne... Međutim, iz grla mu je umesto vriska izašlo samo napola razumljivo:

— Ne... Ne to... Ne, ne, ne... Ne to...

— Zaveži, dečko! — preseče ga oštro visoki čovek. Iz džepa je izvukao spremnu injekciju i zabio iglu u koren penisa, spretno kao lekar. — Plaćen sam da to obavim i ja ću to obaviti, dečko. Ja sam profesionalac. Da imaš dovoljno love da me platiš, mogao sam i za tebe da obavim ponešto. Raspitaj se naokolo, posle... Ja uvek ispunjavam sve što dogovorim!

Alfi se napnu i pokuša da skoči, ali ga u pola skoka preseče pesnica koja ga pogodi u vrh brade, stručno i brzo. Alfi pade i udari glavom u pod. Tonuo je u tamninu, sve brže i brže...

Bio je u dubokoj nesvesti kada je visoki čovek izvukao hirurški nož veličine peroreza i vrlo vešto i brzo, čisteći krv maramicom, kastrirao nesrećnog nadzornika indijanskog rezervata u ostavci, Alfreda Senda. Mada je znao da ga mladić

ne može čuti, čovek je ipak izgovorio:

— Ovo neka ti bude pouka da ne brljaš mnogo dok oreš po ženama, seljačino! Tata ti je poručio da si mnogo pričao jašući neke indijanske ždrebiće, a one su onda mnogo pričale jašući neke druge ždrepci! Tako se to ne radi, sinak! Eto ti sada!

Čim je završio krvavi posao, čovek je ustao, svukao rukavice i bacio ih u klozetsku šolju, povlačeći vodu pažljivo da ne bi ostavio otiske. Potom je izašao na ista vrata na koja je i ušao. Na podu je ostao samo onesvešćeno telo Alfija Senda, koje se refleksno trzalo od bola koji Alfi još uvek nije osećao. . .

*

* *

Časovnik je pokazivao nešto više od tri izjutra. Tabasko Pit je sedeo naslonjen na stablo hikorija, na uzvišici iznad ulaza u rezervat. Dremao je, sklapajući oči na nekoliko minuta, da bi se zatim probudio i oslušnuo i osmotrio okolinu. Nije mu se spavalo. Osećao je uzbuđenje. Onakvo kakvo oseća ratnik uoči bitke. I, jedva je čekao da počne. Osmehnuo se svojim mislima, a mislio je: »Lesli bi rekao da sam nes-

trpljiv samo zato što želim da što pre počne, jer je to jedini način da se što pre i završi!«

Lesli nije gledao na časovnik. On je znao tačno koliko je časova i znao je kako vreme protiče. Sada je sedeo u položaju lotosa, na podu krčme, obučen u crni kostim ninde, a ispred njega je ležao njegov mač, sjajan i ogoljen, spreman da seče i bode. Ninda je utonuo u meditaciju. Njegov um je bio sasvim ispražnjen, i osećao je samo prazninu u sebi i oko sebe. Izvan kruga te praznine titrala je stvarnost sa kojom je morao da se sukobi. Kao da je njegova svest bila na straži na ivici tog kruga neosetljivosti — na neobjašnjiv način njegova misao je osmatrala okolinu i osluškivala očekivane zvuke mnogih motora, dok je iza te granice nirvane ninda skupljao i fizičku i mentalnu snagu za bitku.

Najednom, nindin osećaj, zvani haragei, ga je upozorio da se dešava nešto neobično. To nije bila opasnost, već samo neočekivano prisustvo drugih osoba. Neko je zakoračio u njegov krug tišine i on je to nepogrešivo osetio. U treptaju, ninda skoči na noge i zauze odbramben stav. Bio je budan kao što to samo ninda može

da bude, a u njegovim rukama je poigravala dugačka oštrica katana, sličnog kobri koja se sprema za napad.

Prišao je prozoru krčme ni sam ne znajući šta da očekuje. Pomislio je da bi mogao videti prethodnicu napadača koje je čekao. Međutim, kada je video tri osobe koje su stajale na čistini između rezervatskih paviljona — spustio je mač.

Tamo je stajao, obučen u svečanu odoru poglavice Medoka — Šonšin, sa perjanicom na glavi i »vinčesterkom« u rukama. Izgledao je kao epizodista iz kakve TV-serije.

Pored njega je stajala Rika, njegova žena, takođe obučena u tradicionalnu indijansku odeću. I ona je bila naoružana, samo što je to bilo oružje koje uopšte nije ličilo na tradicionalno — bio je to pištolj, »luger«, prilično zardao, koliko je Lesli mogao da vidi sa te udaljenosti. No, u njenim rukama je čak i to oružje, kakvo god da je bilo, odavalo utisak odlučnosti.

Treća osoba je takođe bila žena, obučena u čudnu odeću od perja i životinjskih koža, a glavu joj je krasila čudna kapa načinjena od lobanje bizona, sa rogovima! Lesli se setio da je negde video fotogra-

fiju vrača plemena Modok, a to je bila odeća koju je nosila ta žena. Pomislio je. »To je, dakle, Vinema! Ženski vrač Modoka! Šta li svi oni traže ovde?«

Nije smeo da izađe pred njih. Morao je da ostane skriven. Zato se iskrao na zadnja vrata krčme i stopio se sa tamom, ostavljajući Šonšina, Riku i Vinemu da stoje na čistini, osvetljeni žučkastim svetlom retkih rezervatskih sijalica. Ipak, ostao je u blizini. U stvari, bliže nego što su se njih troje i mogli nadati. Dovoljno blizu da čuje njihov razgovor...

— Ovde ćemo ih sačekati — rekao je Šonšin odlučno, mada je nindžino osetljivo uho osetilo lako podrhtavanje. Poglavici nije bilo svejedno, mada se to ne bi moglo nazvati strahom. Možda tek neizvesnošću.

— Henri, ti jesi poglavica, ali ja mislim da bi bilo pametnije da se malo prikrijemo. Ostanemo li ovde, na otvorenom, ta rulja će nas izbušiti kao stare kante čim nas ugleda — rekla je Rika hladnokrvnim glasom razumne i iskusne žene. — Iz zasede možda i imamo neku šansu da oborimo njih nekoliko.

— Ja sam poglavica Modoka; ženo! — reče Šonšin.

— Ako je ovaj dan određen za moju smrt, onda hoću da umrem uspravno, a ne krijući se od neprijatelja!

— Ti si budala, Henri — reče Rika neumoljivo, a zatim začuta, osvrćući se oko sebe. Ninda je znao da traži mesto za neku svoju privatnu zasedu. Zadržala ga je odlučnost te žene da stane uz muža i da brani rezervat.

— Nije trebalo da ti budeš ovde — Šonšin se obraćao Vinemi.

— Duh Nikagata mi je rekao da moram da budem ovde noćas — rekla je Vinema hladnokrvno, suvo, jednoličnim glasom, poput mesečara.

— I ti ćeš, možda, uskoro biti duh kada ta bledolika rulja dođe! — reče Šonšin.

— Rezervat izgleda sablasno ovako prazan — doviknula je Rika, koja je odlučila da se zabarikadira u krčmi.

— Možda niko neće ni doći?! — reče Šonšin glasno. Suviše glasno, kao da želi da ohrabri samog sebe. — Onaj novinar, Lesli... On je, mislim, otišao u Red Blaf da obavesti policiju, i sigurno će ih dovesti na vreme!

— Da li ti je on baš rekao tako? — upita Vinema smireno.

— Pa... Nije baš tako rekao, ali sam ja zaključio — reče poglavica.

— Nemoj više nikada da zaključuješ, Henri! — doviknula je Rika. — Bolje bi bilo da pronađeš zaklon...

Ninda potonu još dublje u senku u kojoj se nalazio. Više ga nije interesovao razgovor između njih troje. Sada ga je samo zanimalo kada će kolona automobila biti u rezervatu. Jer, njegov fantastični sluh je registrovao tanane vibracije u vazduhu, koje su mogle dolaziti samo od brojnih motora. I, te vibracije su se približavale...

U svakoj borbi ninda je mogao da se osloni na Tabasko Pita, jer ga je poznavao. Međutim, nije smeo da dozvoli da mu se u borbu umešaju poglavica i te dve žene. To jednostavno nije smeo da učini. Prvo zato što je bio siguran da postoji ogromna mogućnost da to troje zaista poginu, a zatim i zato što bi mu, ako ostanu tu gde su, samo smetali u ostvarenju plana borbe.

Ninda se vratio u krčmu. Čak je i ušao, na zadnja vrata, unutra i primirio se iza redova gajbi sa pivskim bocama, a da ga Rika nije čula. Nije ni mogla da ga čuje, jer je sama pravila veliku buku, poku-

šavajući da dovuče nekoliko stolova do prozora, praveći barikadu.

Izenada, nestade svetla u krčmi. Naravno, to nije bio kvar, niti pregorela sijalica. Ninda je hitnuo šuriken i presekao električni vod, sasvim nečujno...

Rika opsova nešto kroz zube, ali nije prekidala posao. Samo je bacila pogled kroz prozor da proveri nije li se njen tvrdoglavi muž predomislio. Međutim, Šonšin i Vinema su stajali još uvek napolju.

— Budala! — šapnula je Rika grabeći još jedan sto. Bila je pognuta kada je osetila ruke na vratu...

Te ruke nisu bile nasilne. To nije bio smrtonosni stisak. Rika uopšte nije osetila da je napadnuta. Osetila je jednostavno da su se neke dve nevidljive ruke spustile na njen vrat. Pre nego što je uopšte sebi mogla da protumači šta se dešava, osetila je lagan pritisak na jednu tačku, otprilike na sredini ključne kosti. Od tog pritiska joj se zamagli u mozgu, a zatim joj se smrče pred očima. Osetila je slabost, kao da joj se iznenađa pripavalo, i to toliko da nije u stanju da odoli, a da ne legne i ne zaspi.

Rika je disala duboko, spavajući posebnom vrstom du-

bokog sna dok ju je ninda odnosio u podrum krčme. Pronašao je jedan prostrani, prašnjavi sanduk i u njega spustio Riku. Unutra je bilo nešto dubreta, i paučine, možda čak i pacovskog izmeta, ali je i to mesto moglo da sačuva Rikin život bolje od barikade od prevrnutih stolova u krčmi. Ninda je znao da se ona neće probuditi bar za sledećih sedam ili osam časova.

Ninda je načas zastao da oslušne. Iz daljine su i dalje dopirale samo vibracije koje još nisu bile zvuk, ali je bilo samo pitanje vremena kada će zaista pravi zvuk tih automobila moći da čuje i Šonšin. Lesli je odlučio da ne dozvoli da poglavica uopšte sazna da su napadači na putu...

Iz proreza na odeći ninda izvuče cevčicu dugačku nešto više od jedne stope. Iz drugog otvora na odeći izvuče dve strelice, umotane u tanko, voštano platno. Obe strelice su bile umočene u uspavljajuće sredstvo poznato kao PCP koje se koristi za uspavljivanje čak i divljih životinja. Razlika je bila samo u tome što je količina droge na nindinim strelicama bila veoma precizno određena i odgovarala je potrebama za uspavljivanjem prosečnog ljudskog bića.

Prišao je prozoru i naciljao. Dunuo je snažno i kratko — strelica pogodi prvo Vinemu, i to u zadnjicu. Ona se trže i posegnu rukom ka mestu pogotka. Izgledala je u tom trenutku kao neko ko se brani od kakvog nasrtljivog insekta, a sasvim je verovatno da je i pomislila da ju je ubola kakva buba. Čak je, misleći nešto tako, otrešla strelicu, ali PCP je već počeo da deluje...

— Kog đavola... — zaustila je Vinema, ali joj je jezik naglo odebljao. Pogledala je za bezeknuto u Šonšina, koji uopšte nije shvatao šta se događa, a potom se ispružila po zemlji, tonući u san.

— Jesi li dobro, Ana? — upita poglavica, jer je Vinemi svetovno ime bilo Ana. Nije dobio odgovor.

Umesto odgovora nešto ga oštro ubode u levu plečku. Šonšin se trže. Pokušao je rukom da dohvati to mesto, ali nije uspeo. Hitro je povukao svoju kožnu košulju, nameravajući da otrese tog gadnog insekta, ali nikako nije uspevao. Potom je i on osetio slabost i gotovo pozeleo da legne i utone u san. To je i učinio, spuštajući se prvo na kolena, a onda je i potpuno legao. Pre nego što je zaista zaspao učinilo mu se da čuje zvuke motora iz daljine...

Ninđa je već jasno čuo zvuke. Napadači su se približavali. No, imao je vremena toliko da ponese uspavanog Šonšina i Vinemu u podrum krčme.

*
* *

Dvadesetak automobila je uz grmljavinu motora velikom brzinom ušlo u prostor među rezervatske barake. Još iz pokreta je nekoliko ljudi pripucalo, naslepo, iz dvocevki, razbijajući prozore na kućama. Ona su se zaustavili, a ljudi su, uz urlanje i viku, istrčali napolje, pucajući naokolo, ne još sasvim svesni da nema nikoga na koga bi mogli pucati. Ras-trčali su se, udarajući nogama u vrata i upadajući u prostorijske rezervatskog nadzornika i krčme. Ali, zakrvavljenim očima su uspeli samo da vide da je rezervat napušten.

— Tu su negde! — viknuo je neko. — Kriju se i ciljaju u nas. Čuvajte se, ljudi, postavili su nam zasedu!

— Pobijte crvene đavole! — zaurlao je jedan krupni čelavi čovek. — Pucajte pre nego što oni počnu!

Više nisu pucali. Bivalo im je sve jasnije da nikoga nema.

Tumarali su naseljem držeći svoje puške i revolvare na gotovs, spremni da ubiju. Oko njih se široke zadah alkohola. Roberto Ruiz se popeo na krov svog automobila i viknuo tako da su ga svi mogli čuti:

— Pretražite sve! Pucajte na sve živo! Ne smeju se izvući!

Okrenuli su glavu prema njemu. Neki su pomislili: »Kog đavola ovaj izigrava vođu?!« Neki su bili otupeli od pića i zaklinjanja da će pobiti Indijance i nisu ni razumeli šta taj napirlitani frajer viče. Neki su samo odmahnuili rukom. Jedan mladić u šarenoj košulji, sa kosom ulepljenom sopstvenom bljuvotinom spavao je, držeći pušku u krilu, na sedištu svog automobila. Njemu više nije bilo ni do čega, osim do dobrog, okrepljujućeg sna.

— Neko ih je upozorio — reče čovek koji je sedeo za volanom džipa.

— Naravno da ih je neko upozorio — viknuo je čovek koji je na glavi nosio vojnički šlem. — Badi je dobro rekao... Oni su tu negde, u zasedi! Pobiće nas!

— Mi ćemo njih pobiti, samo ako ih ugledamo — reče jedan čovek mašući svojim »kalašnjikovim«, kojim se prethodno veče hvalio da ga je zarobio u Vijetnamu. U stvari, ku-

pio ga je za 800 dolara, od jednog crnca, u Los Angelesu.

— U svakom slučaju, nema ih... — vajkao se jedan drčni starac duge, sede kose. — Ali, ako su otišli, svakako neće imati gde da se vrate! Hajde da spalimo ovo proketo đavolje gnezdo!

Jedan mladić užarenog lica vrisnu oduševljeno na te reči:

— Vatra! Vatra! Hajde da zapalimo veliku, divnu vatru! Neka gori!

— Neka gori! — odgovori mu nekoliko najgnevnijih ljudi.

Roberto Ruiz je stajao na krovu automobila, držeći u ruci revolver. Bio je zbunjen. Sada zaista nije znao šta da radi. Imao je gomilu pobesnelih ljudi, željnih krvi, a nije imao protivnika, neprijatelja, žrtvu... Mislio je samo na to kako će gazde iz San Franciska, Los Angelesa, Red Blafa, biti besni kada čuju da im nije uspeo to što su nameravali. Panično je okretao glavu ne bi li ugledao bar jednog Indijanca, a bilo mu je sasvim jasno da ga neće videti. Nije mu se sviđala ideja o paljevini, ali sada nikako nije mogao da kontroliše tu rulju koja se razbila i pojedinačno lutala rezervatom...

Jedan pas, uplašen prvo motorima, a zatim pucnjavom, bio se sakrio ispod drvljanika, i sa-

da je izašao želeći da pobegne. Primetiše ga...

— Neka im ni pas ne ostane! — dreknuo je neko zaplakući jezikom. Podigao je pušku...

Izenada, čovek koji je želeo da ubije psa pokleknu, a puška mu ispade iz ruku. Pokušavao je da se održi na nogama, ali nikako nije uspevao. Konačno, kao da se predao, kleknuo je i spustio ruke na zemlju, ostajući u tom smešnom položaju nekoliko sekundi. Onda se srušio, licem u prašinu.

Čelavi debeljko mu pride i isceri se:

— Ovaj je zaista pijan! — reče i nogom okrete čoveka.

Debeli čovek ustuknu! Čovek na zemlji je ukočenim očima gledao u prazninu koja ostaje posle smrti. U čelo mu je bila zabodena čelična zvezda!

— Koji je ovo đavo?! — zavapi debeljko i osvrte se hitro oko sebe podižući pušku. — Ovaj dasa je mrtav!

— Ne pričaj gluposti — dobači neko u prolazu. — Ostavi ga da se ispava! Probudiće ga vatrića...

Čovek je nosio naramak sena, pronađenog ko zna gde. Imao je očiglednu nameru da to seno postavi uza zid bara-

ke koja je nekada bila nadzornikova.

— Ali, on je zaista... — izgovorio je debeli. Imao je nameru da izgovori rečenicu do kraja, ali se iznenada uhvati za grlo i zakrklja.

Čovek sa senom prođe ne obraćajući pažnju na čelavog debeljka, koji kao da je hvatao vazduh, grčeći se. Raširio je noge, osećajući da mu se tlo izmiče. Stezao je pušku ni sam ne znajući za šta drugo da se uhvati. Uspeo je prstima da napipa u sopstvenom grlu istu onakvu čeličnu zvezdu kakva je bila zabodena u čelo mrtvaca...

Krv ljusnu i nastavi da šiklja, ritmično. Debeli nije ni shvatio da mu je presečena arterija. Pokušao je da dozove u pomoć, ali iz grla mu nije izlazio nikakav glas. Konačno, odbaci pušku i potrča, napred, bilo kuda, obnevideo više od straha nego od bola. U glavi mu je bubnjala samo jedna reč: smrt!

Roberto Ruiz je video debeljka i odmah razumeo šta se dešava tom čoveku. Skočio je sa krova automobila. Nije bilo tačno da je rezervat napušten. Onaj čovek koji je rekao da su Modoci postavili zamku bio je u pravu...

— Ljudi! — zaurkao je Ruiz.

— Oni su tu! Čuvajte se! Pucajte!

Učinilo mu se da vidi nekakvu senku kako prolazi između dve barake i bez razmišljanja je podigao revolver i ispalio dva metka u tom pravcu. Kao odgovor mu dođoše tri pucnja iza leđa. Ruiz se okrete na peti...

Bio je to jedan od napadača, koji je takođe pucao u pravcu u kojem je pucao i Ruiz.

— Tamo nekoga ima! Indijanac, svega mi! — viknuo je čovek.

Zakovitlaše se, potrčaše prema tom mestu, i Ruiz, i taj čovek i još trojica ili četvorica. Ostali su samo stajali i gledali. Zatim, kao probuđeni, zaurlaše i jurnuše za Ruizom...

— Izgleda da su ih nanjušili — viknuo je čovek koji je slagao seno pored zida barake mladiću, još golobradom, koji je, sav iscreren, nosio kanticu sa naftom prema baraci.

— Neka ih oni love — reče mladić. — Ja hoću da se ogrejem na pravoj indijanskoj vatri!

Prišao je baraci, prošao kroz razvaljena vrata i — ukočio se od straha!

Nasred prostorije je stajala figura obučena sasvim u crno. Kroz proreze za oči su sevale dve čeličnoplave, smrtonosne

zenice. Ta čudna, stravična prilika je u desnoj ruci držala dugačak mač.

— Slime! — više je šapnuo nego viknuo mladić. — Upo...

Nije stigao da izgovori i poziv u pomoć do kraja. Neviđenom brzinom ninda mu priiskoči i izgledalo je da je samo mahnuo mačem oko mladićeve glave. Ipak, mladić se srušio bez svesti. Udarac nije bio smrtonosan. Mač ga je samo okrznuo po slepočnici, ali je možda od samog dodira hladnog, fijučućeg čelika, a možda i zato što je taj dobro odmeren dodir pogodio jednu tačku na glavi za koju je ninda odlično znao da, pogođena, može da uspava vlasnika glave na više časova, mladić tresnuo beživotno na tlo, a nafta iz kanticе mu je natapala odeću.

Ninda priđe prozoru i nasloni se leđima pored okna, uza zid. Nije gledao kroz prozor. Nije čak ni slušao. Samo je stajao i puštao svom nepogrešivom osećaju za opasnost da proceni gde se protivnik nalazi. Onda je podigao mač...

Podigao ga je lagano. Vrlo lagano. Ali, spustio ga je silovito i užasno brzo, budući ravno kroz drveni zid barake...

Slim, onaj koji se bavljao raspoređivanjem slame, predviđene za paljevinu, osetio je

samo kako ga je nešto strašno teško i oštro pogodilo u grudnu kost, ne probivši je. No, i od tog udarca Slimu se prvo zamutilo u glavi, a zatim je, zapanjeno, otkrio da više nije u stanju da pokrene ni ruke ni noge, pa čak ni očne kapke! Stajao je ukočen, dišući ubrzano, pitajući se šta se dogodilo, jer nije ni mogao da vidi šta ga je to udarilo... Zinuo je da vikne, ali tada osjeti da mu je jezik sav utrnuo. Konačno, posle nekoliko sekundi, shvati da ga više ništa ne boli, ali i da naprosto nije u stanju da pomeri ni mali prst.

Ostao je tako, zureći u zid ispred sebe. Zid koji je mislio da spali. Bio je nemoćan, nalik voštanoj figuri kojoj je, na njen sopstveni užas, tvorac dao moć razmišljanja...

Ninda, međutim, više nije bio ni blizu tog mesta. On je odlično znao kakve su posledice tog udarca koji je upravo zadao. Znao je da pogođeni čovek neće biti u stanju da se pomeri, ni da progovori još bar nekoliko dana...

Ruiz i ljudi koji su krenuli za njim tamarali su neko vreme naokolo. Nisu pronašli nikoga. Provaljivali su u kuće, preturali po plakarima, prevrtali stolove i krevete i nisu pronašli nikoga. Ljudi su psovali

i pomalo im je već bilo svega dosta. Hvatao ih je mamurluk, a žeđ za krvlju je bivala sve slabija kako je u venama ješnjavala količina alkohola. Nisu više obraćali pažnju na Ruiza koji je govorio kako treba samo pažljivije da traže... Okrenuli su se i vratili ka svojim automobilima. Trebalo je samo da neko izgovori nekoliko reči i svi bi se pokupili i vratili kućama, želeći da što pre sve zaborave. Ipak, svi su ćutali...

Ruiz ostade sam. Bio je kod poslednjih baraka u naselju. Stajao je pored ispražnjenih kokošinjaca. Nije bilo onako kako je zamišljao. Nije uopšte bilo onako kako je očekivao. Sve je, u stvari, krenulo naopako i on zaista nije znao šta da radi. Ljudi koje je uspeo da ubedi da su se samorganizovali i na svoju ruku krenuli u taj privatni rat protiv Modoka, sada su već bili prilično umorni, što od pića što od užagrenog gneva kojim su se opijali brže i jače nego viskijem i tekilom. Bilo je gotovo nemoguće naterati ih da krenu dalje — recimo da krenu tragom Modoka, pronađu ih i zaista naprave pokolj, kao što su planirali. Ruiz je to znao.

U tom trenutku nešto šušnu iza njegovih leđa i Ruiz se ok-

rete upirući oružje prema tom mestu, spreman da puca.

— Nemojte, čiko! — zavapi dečji glas i iz kokošinca izađe devojčica od desetak godina, sva umrljana kokošijim izmetom. Na sebi je imala crvenu košulju i farmerke.

— Izlazi napolje, vašljivo indijansko kopile! — dreknuo je Ruiz. Najednom je shvatio da ima nešto što može ponovo da pokrene ljude u masakr.

Devojčica je drhtala, ali je poslušala. Izašla je iz kokošinca i stala pred tog čoveka sa revolverom. Bojala se, ali ne revolvera, već tog hladnog pogleda i tih ružnih reči.

— Polazi ispred mene! — rekao je Ruiz i zgrabio devojčicu za rame. Gurnuo ju je u pravcu u kome je želeo da ona krene.

— Nemojte me povrediti — rekla je devojčica tiho i poslušno krenula.

Izašavši pred ljude, okupljene oko mrtvih tela dvojice koji su bili pogođeni šurikenima, Ruiz zastade načas, smišljajući šta da im kaže. Tada primećti, na sopstveni užas, jedan detalj koji je očigledno ostalima promakao — sve gume na vozilima bile su uredno i temeljno isečene!

— Šta se dešava? — upita Ruiz mada pitanje nije bilo

upućeno nikome posebno.

— Oni su... oni su mrtvi! — viknuo je neko i, mada to nije bio odgovor na Ruizovo pitanje, odgovor je bio više nego razumljiv.

— Šta ti je to? — upita neko iz gomile Ruiza. Pokazao je pušku prema devojčici, upirući na nju cev.

Devojčica primetno uzdrhta. Nije se još uvek bojala oružja. Bojala se tih grubih, pijanih glasova.

— Indijansko meso! — urliknu jedan čovek izlizanog lica i bleđih očiju od droge. — Daj je ovamo!

— Ona je samo dete — usudi se da kaže jedan čovek umornim glasom.

— Indijanci to rade čim pođu u školu — isceri se onaj koji je tražio devojčicu. — Ako uopšte idu u školu?!

Neki se nasmejaše. Neki ne. Ruiz nije reagovao. Međutim, kada čovek izlizanog lica krene prema njemu i devojčici, Ruiz ga pogleda. Video je drogiranu propalicu koja može da mu ugrozi plan. Zato je poručio da kaže:

— Psi su isekli sve gume dok ste ih vi tražili naokolo! Pogledajte! Ne možemo da krenemo za njima...

— Prokleti vašljivci! — uzviknu neko.

— Napiću im se krvi — za-
reža neko iz gomile.

— Čekajte! — reče Ruiz. —
Imamo ovu malu. Dovoljno će
biti da je izložimo, recimo ve-
zanu, ovde, na ovom njihovom
trgu. Oni će je videti i doći
će ovamo da je oslobode, a
onda ćemo ih udesiti!

Drogiran čovek zastade na
dva koraka ispred devojčice.
Gledao ju je na takav način
da ona počne da plače, mada
ni sama nije znala da objasni
zbog čega.

— Kako bi bilo da malu pre
toga naučimo nekim životno
važnim stvarima? — upita iz-
lizani.

— Ne — reče Ruiz glasom
profesionalca koji je spreman
da ubije ako bilo ko ugrozi
njegov zadatak. — Učinićemo
kako sam rekao.

— Ti si lud — reče drogira-
ni. — Nemaš pojma kako slat-
ko može da bude...

Nije dovršio. Nije mogao da
dovrši. Iznenada, u pola reči,
trznu glavom unazad. Ruka mu
je krenula ka zatiljku, kao da
je želeo da se odbrani od uje-
da komarca. Ali, taj komarac
morao je da bude zaista og-
roman. Jer, tren kasnije čovek
se sruči na tlo u grču, a bela
pena mu udari na usta. Rober-
to Ruiz je pomislio da je dro-
girani padavičar ili nešto sli-

čno. Međutim, kada se zapenje-
ni okrenu u grču, svi jasno vi-
deše strelicu, dugu oko pola
stope kako viri iz njegove kič-
me, odmah ispod vrata. Dva
minuta kasnije, dok su svi sta-
jali u stravičnoj tišini kroz ko-
ju se čulo samrtničko hropta-
nje, čovek je bio mrtav.

— Ovo nisu Indijanci — ša-
pnu neko i njegov šapat odjek-
nu kroz prazan rezervat go-
tovo avetijski.

— Vezuj ovu malu drolju!
— urliknuo je neko panično.
— Vezuj je tako da je vide!
Ako još samo jedna strelica
doleti, ja ću joj lično sasuti
sačmu iz obe cevi u glavu. Ni-
sam došao ovamo da poginem!

— To je trebalo da razmi-
sliš pre nego što si krenuo! —
oglasi se nekakav čudan, zag-
robni glas, za koji niko nije
bio siguran odakle dolazi. Lju-
di se osvrnuše oko sebe, ali ne
videše nikoga.

Roberto Ruiz je ščepao de-
vojčicu za rame i privukao je
sebi. Najednom, kao da je bio
svestan da tu negde, oko njih,
nevidljiv, postoji protivnik ko-
ji se jednostavno ne može po-
bediti.

— Ja idem odavde — vik-
nuo je neko i uskočio u svoj
automobil. Pokušao je da star-
tuje motor, ali nikako nije mo-
gao da uspostavi čak ni kon-

takt. Pokušavao je besomučno nekoliko puta, ali motor je ostao potpuno nem.

— Pokidali su kablove, crveni psi! — viknuo je neko pri-skaćući automobilu, podižući poklopac motora i bacivši brz pogled.

Ruiz podiže lagano revolver. Još uvek nije bio načisto sa kim ima posla. Znao je samo da to nisu Indijanci. Nije ni policija. Pomišljao je na nekog od profesionalaca, kakav je i sam. Međutim, poznavao je metode rada gotovo svakog od takvih ljudi sa područja Kalifornije. Bilo ih je koji su radili prigušivačima, pa čak i bacačima plamena. Ovako, iz potaje, tiho kao sam đavo, nije radio nijedan. Osim toga, zaključio je Roberto Ruiz, Indijanci nisu mogli imati novaca da plate takvog čoveka, ili više njih. . .

»Osim. . .« prolete mu misao kroz glavu. »Osim ako nisu pronašli zlato!«

Hitro je prislonio cev revolvera devojčici na čelo i viknuo iz sve snage:

— Ko si da si, izađi da te vidimo! Inače, prosviraću ovu glavu! Ne verujem da bi ti bilo drago da to moraš da vidiš!

Nastade načas mrtva tišina i kroz tu tišinu se jasno čulo

kako nekome iz gomile, koja se skupljala u samu sebe, a ljudi su se pribijali jedan uz drugog, cvokoću zubi.

— Neću ponavljati! — zaur-lao je Roberto Ruiz.

— Ne treba da ponavljaš! — doviknuo je nevidljivi protivnik.

Ruiz nije mogao da oceni odakle je dolazio glas i nije se osvrtao. Nekako je, ne znajući ni sam zbog čega, očekivao da mu se taj protivnik ukaže spreda, da stane pred njega, da može da mu vidi lice. . .

Nije video lice. Nije video ništa. Roberto Ruiz je samo osetio nešto slinčo moćnom vetru koji mu je fjuknuo pored ramena desne ruke. One u kojoj je držao revolver cevi prislonjene na devojčicinu slepo-očnicu. Hitro je okrenuo glavu na tu stranu, ali je znao da je zakasnio da vidi bilo šta kada je osetio bol. . . Bol je bio strašan!

Ninđa je prohujao pored Ruiza, u munjevitom prolazu zamahujući mačem i kada je već stajao na pet ili šest koraka od njega, spreman da napadne još jednom, Roberto Ruiz je mogao da vidi svog protivnika. Takođe je mogao da vidi kako lagano, kao u uspo-renom filmu, njegova desna ru-

ka, odsečena u ramenu, pada u prašinu, još uvek stežući revolver u šaci!

Tada je bol već stigao do mozga i Ruiz se sav zgrčio od tog užasnog osećaja, zaboravljajući na čas tu vitku, visoku, snažnu priliku u crnom, koja je stajala tamo sa tim dugačkim mačem u ruci. Tada se ninda ponovo pokrenuo...

Ljudi su sve to gledali ne verujući svojim očima da bilo ko na svetu može da se kreće tom brzinom i da udara takvom snagom. Videli su kako je velika, crna senka prošla pored Ruiza, i videli su da je sečivo sevnulo i videli su kako Ruizova ruka pada u prašinu i videli su nindu tek kada se načas zaustavio, a onda više nisu mogli čak ni pogledom da prate na koji način je ta mačkasta prilika skočila, zgrabila unezverenu devojčicu oko pasa i odnela je neznanu kuda, u svakom slučaju van domašaja te razularene gomile.

— Šta ovo bi? — zapita jedan od ljudi koji je stajao iza automobila i nije dobro video.

— Đavo! — šapnuo je neko.

Kao da je to bio znak za sve da, prebledeli, uskoče svako u svoj automobil i da ponovo pokušaju da upale motore. Najednom je ta rulja, do

malopre žedna krvi i spremna na masakr, bila pretvorena u gomilu preplašenih ljudi, koji su bili spremni da ubiju jedan drugog samo da bi izvukli sami sebe iz te klopke u kojoj su se, sada im je bilo jasno, našli.

Nisu se usuđivali da viču, iako su žarko želeli da vikom isteraju strah koji im je stiskao grudi. Nemo, u nekakvoj smešnoj, svečanoj tišini grozničavo su pokušavali da pokrenu svoje automobile, pa kada im je posle nekoliko desetina pokušaja postalo jasno da to nije moguće, poiskakali su iz kola i potrčali...

Trčali su putem kojim su i došli. Trčali su sporo, ukočenim udovima, misleći da se kreću brzinom svetlosti. To ih je strah paralisao. Neki od njih su već bili pobacali oružje, drugi su ga štezali sve do onog trenutka kada su shvatili da im je to što drže u ruci dovoljno teško da im usporava trčanje. Trčali su dahćući i šišteći, slušajući sopstveno uspaničeno disanje, struganje nogu o tlo i od tog zvuka im se činilo da im je taj crni đavo tu, za vratom, i da će ih već sledećeg trenu oštrica onog čudovišnog mača zagolicati po vratu...

— Stoj! — začuli su gromoglasan poziv koji je dolazio ispred njihovog pravca trčanja.

Nisu stali. Njihovo bežanje naslepo kao da je imalo neku svoju inerciju i ta inercija ih je vukla još nekoliko koraka napred, ali su svakako videli ko to stoji ispred njih i više. Bio je to krupan, atletski razvijen čovek, duge plave kose, sa dva »uzija« u rukama. Stadoše, konačno, na svega desetak jardi od njega. Zurili su u njega kao da gledaju u avet. Odnekle su imali osećaj da je on u nekakvoj vezi sa onom crnom, smrtonosnom senkom koja je prohujala pored Ruiza i odsekla mu ruku.

— Baš ste ljubazni što ste stali — reče mirno i ne suviše glasno Tabasko Pit. — Bolje ćete me čuti ovako.

Tada i on ugleda kako se tragom preplašenih ljudi, putem tetura osoba bez desne ruke, ostavljajući krvav trag za sobom. To je Ruiz pokušavao da izbegne sudbinu.

— Gospode — uzdahnu Tabasko Pit. — Onaj tamo se baš trudi.

Neki od napadača se okrenuše da vide Ruiza. Mozak im je bio prazan od straha i nisu ni pomišljali šta je u stanju da učini taj krupni čovek sa ta dva automata u rukama.

— Dobro, de... — reče Tabasko Pit obraćajući se svima. — Pobacajte vaše voljeno oružje! Odmah! Dajem vam, u stvari, pet sekundi da to uradite, posle toga ću početi da polivam iz ove dve stvarčice, pa koga zakači...

Oni poslušno i bez oklevanja pobacaše oružje.

— Sjajno! Vidi se da ste vasпитани dečaci — reče Pit i osmehnu se. — A, sada budite ljubazni pa poskidajte sve sa sebe, uključujući i donje rublje! Odmah!

Nije morao da povišava glas. Čim su čuli šta se od njih zahteva otrežnjeni pripadnici samozvanog »odreda smrti« požuriše da se što pre svuku do gole kože... Roberto Ruiz je još uvek glavinjao prema njima, obnevideo od bolova i mirisa sopstvene krvi, i nije ni video šta se to dešava. Znao je samo da su ljudi stali.

— Fino, gospodo, fino! — zadovoljno se isceri Tabasko Pit. — Znao sam da sa vama neće biti problema! Sada bih voleo da vas vidim da trčite! Znae, uzbuđuje me kada vidim krdo divljih svinja kako trči bez odeće, a one stvari im vise beživotno i klate se tamo-ovamo... Hajde! Brišite dok ste čitavi!

Poslednje reči Tabasko Pit je izgovorio sasvim tiho, ali su one odjeknule u ušima golih ljudi poput pucnja startnog pištolja. Jurnuli su kao bez duše, dižući oblake prašine iza sebe, dok ih je Tabasko Pit posmatrao sa nekom mešavinom mržnje, sažaljenja i podsmeha.

Kada su se udaljili dovoljno daleko, Pit se okrenu Robertu Ruizu koji je pristizao, klecajući. Već je bio izgubio dovoljno krvi da više nije ni bio svestan šta radi, ni gde je, ni da li nekoga ima u blizini. Samo poremećeni um ubice ga je održavao u stanju da još uvek trči. Zaustavio se tek kada je udario u prepreku. Ta prepreka je bila ruka Tabasko Pita, Ruiz napreže poslednje ostatke razuma i izoštri pomućeni pogled — video je Pitovo lice gotovo sasvim jasno, ali je glas koji je čuo dopirao iz velikih daljina:

— Dakle, ti si taj! Moj prijatelj, koji te je obeležio, rekao mi je da ću te prepoznati po tome što nemaš onu ruku kojom pucaš. Šteta što nisi levak. Znaš, mnogo je zanimljivije videti tvora bez leve ruke. Ne znam zašto, mali, zaista šteta što nisi levak.

— Šta hoćeš? — promrmlja Roberto Ruiz drhtavim usnama, modrim od gubitka krvi.

— Ništa — reče gotovo ljubazno Tabasko Pit. — Možda bi bilo zgodno gledati te kako umireš, ali nemam toliko vremena. Moram da krenem. Čekaju me. Za razliku od mene, ti ćeš imati tu vanrednu priliku da prisustvuješ sopstvenoj smrti. Laganoj smrti, drugar! Znaš, ovo je pust kraj. Osim Indijanaca ovde se malo ko drugi mogao sresti. Sada Indijanci nisu tu i neće doći dok ne budu sigurni da su bezbedni... Kipiraš, a? Dakle, ti možeš na miru da legneš i da crkneš kao pseto, što si, bogami, i zaslužio! Zbogom!

Roberto Ruiz je ostao da stoji, osećajući da više čak ni to nije u stanju. Gledao je kako mu se taj tip koji je govorio o smrti udaljava iz vidokruga, a zatim više nije mogao ništa da vidi. Nije ga čak ni zbolelo kada je tresnuo o zemlju. Još je samo čudovišno osetljivim sluhom čuo dva glasa, od kojih je jedan pripadao čoveku koji mu je odsekao desnu ruku, a drugi čoveku koji mu je govorio o smrti...

Lesli Eldridž je izašao iz šumarka u sportskom odelu, sa torbom za golf preko ramena. Iz torbe je izvirivao za neko-

liko inča u kožni omotač zavijen mač. Nije se osmehivao. Samo je rekao Tabasko Pitu:

— Vreme je da se povučemo. Ovde je posao gotov. Proročanstvo Džona Nikagata se ostvarilo.

— Ne znam kako to uspevaš, ortak?! — rekao je Tabasko Pit, krećući lagano za prijateljem. — Ne znam kako uspevaš uvek da me ostaviš po strani glavnih događaja...

— Možda ću ti jednom objasniti kako... — rekao je Lesli.

*
* *

Modoci su se vratili u rezervat pre nego što je stigla policija. Na putu koji je vodio prema Red Blafu našli su ukopani leš čoveka bez ruke. Ruku nisu našli. Našli su i gomilu različitog oružja i sve to vredno sakrili od policije. U samom rezervatskom naselju, između paviljona, našli su još leševa i jednog paralizovanog čoveka koga su morali da prevezu u bolnicu. Nisu nikome objašnjavali ništa, jer ni sami nisu znali šta se zbilo. Šonšin, Rika i Vinema nisu ništa govorili i na svako pitanje o tome šta se dogodilo u rezervatu od-

govarali su jednako, kao da su se dogovorili:

— Bogovi i duhovi znaju da ljudi to ne smeju da znaju! Tako je rečeno!

Policija je pokušavala da dozna nešto više, ali je sve bilo toliko zamršeno i puno praznina da su posle nekoliko dana odustali od svega. Neki novinari su se pojavili takođe sa gomilom pitanja, ali kada su utvrdili da Indijanci nisu raspoloženi za razgovor, entuzijazam im je brzo splasnulo.

Konačno, posle sedam-osam dana sve se vratilo u ritam svakodnevice, uz loše pivo i čekanje mesečnog sledovanja...

Modoci su samo još čekali novog nadzornika i to je bilo sve...

Osim pisma koje im je stiglo. U pismu je bio ček na pet hiljada dolara. U pismu je stajalo:

»Ovaj ček prilažem u znak sećanja na velikog čoveka, Modoka zvanog Nikagat. Voleo bih da mu se podigne dostojan spomenik i da se plati ovim novcem. Mnogi Modoci treba baš njemu na budu zahvalni za budućnost...

Prijatelj!«

Uz pivo, s večeri, neko vreme su Indijanci raspravljali ko bi mogao da bude taj »Prijatelj«, a onda su utakmice fud-

balskog prvenstva postale značajnija tema i sve je brzo za-boravljeno...

Tek mesec i po dana posle svega toga neko je doneo no-vine iz Red Blafa i pročitao članak, pred svima, u krčmi — članak u kome se govorilo kako je grupa biznismena i političa-ra uhapšena pod optužbom da

je podsticala nered, bavila se korupcijom i plaćala ubice za prljave poslove. Modoci nisu baš najbolje shvatili da li se bilo šta od toga ticalo njih, ali su se slatko smejali kada su otkrili da je jedan od uhapše-nih otac njihovog bivšeg, od-beglog nadzornika Alfija Sen-dsa...

— KRAJ —

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve bori-lacke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINĀA I KUNG FU ODELA
120 - 155 - - - - - 61,- DM
160 - 175 - - - - - 66,- DM
180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE
140 - 155 - - - - - 21,- DM
160 - 175 - - - - - 22,- DM
180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM
DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM
NUNČAKE - - - - - 13,- DM
TONFA PALICA - - - - - 9,- DM
KAMA - - - - - 7,- DM
ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM
META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

"ZLATNI" HITOVI

BRUCE LEE ZAUVEK

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "**BRUCE LEE ZAUVEK**" je drugo izdanje rasprodate knjige "**Originalni BRUCE LEE NUNCHAKU**". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik. **SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi Kao Brus Li"** - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li, sada možete i vi! **SUPER POKLON:** Svaki naručilac knjige **BRUCE LEE ZAUVEK** obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini **BRUCE LEE** nalepnica!

HIT 2. "NINJA - DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi **DUH BESMRTNOSTI** i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: prava ninda istorija, tajanstvene ninđa (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLONI: Svaki kupac knjige "**NINJA-DUH BESMRTNOSTI**" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu **NINJA** ili **MALI ZMAJ**.

NINJA

SVAKOM KUPCU: "ZLATNI" POKLONI !!!

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim **NEOPOZIVO** naručujem sledeće džepne knjige:
(zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. **BRUCE LEE ZAUVEK** 8.000 din.
2. **NINJA-DUH BESMRTNOSTI** 8.500 din.
Navedene cene (plus oko 300 din za otkupninu koliko uzima pošta, platćete poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (u iznosu od oko 2.000 din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj _____ mesto _____

Ova narudžbenica važi
do 1. marta 1993.

Našu adresu ne ispisujte rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 N. BEOGRAD 27

ŠURIKENČIČI

ČULO UKUSA u nindje je tako izoštreno uvežbavanjem, da je u stanju da na vreme oseti, recimo, prisustvo otrova u hrani i tako izbegne smrt!

ŠURIKENI (zvezde) su među najubojitijim oružjima. To su tanke, čelične, leteće oštrice koje sa lakoćom prodiru u meso pa i do kostiju, u bilo kom delu čovječjeg tela. Veština bacanja šurikena zavisi od borca koji njim barata.

NINĐUCU BORBENE TEHNIKE bez oružja nazivaju se **TAIDUCU** (veština tela). U kategoriji borbe bez oružja, kao "potklasa", postoje tri glavne grupe tehnika:

DAKENTAJDJUCU, udarci pesnicom

i tabanima, prstima i petom,

DUTAIDJICU, hvatovi bacanja, gušenja i sl.,

TAJHENDJUCU, kretanje tela,

nagli padovi, sko-

kovi, navlačenja

protivnika i nečujno

kretanje...

by Braneli

DALMATINSKA PANČETA

INDUSTRIJA MESA

STREM SLD

